virtual-project.eu

Jean-Christophe Rufin

Cele trei femei ale domnului consul

JEAN-CHRISTOPHE RUFIN

CELE TREI FEMEI ALE DOMNULUI CONSUL

Original: *Les trois femmes du consul* (2019)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2021

I

A sfârșit înecat în propria sa piscină și asta n-a surprins pe nimeni.

De când Béliot – bătrânul Béliot cum îi plăcea să i se spună – cultivase ura în jurul lui, era de așteptat ca, într-o bună zi, violența să izbucnească. În comunitatea expatriaților din Mozambic era cunoscut de către toți și, în același timp, pe cât posibil, ocolit de toată lumea. Chiar și francezii stabiliți aici îl evitau deși nu erau chiar atât de numeroși în fosta colonie portugheză din Africa. Cât despre străinii aflați în trecere, fie ei turiști, funcționari internaționali sau delegați aflați în misiune pentru companiile lor, niciunul sau aproape niciunul dintre ei nu îndrăznea să îi treacă pragul.

Și totuși, hotelul său, Résidence dos Camaroes, era bine situat, aproape de centru și la câțiva pași de port. Despre acest stabiliment circulaseră însă prea multe zvonuri, iar reputația sa avusese de suferit. Puținii clienți care se aventurau să se cazeze aici sfârșeau în scurtă vreme prin a fi martorii unor scene stânjenitoare.

Béliot își petrecea zilele așezat într-un fotoliu de răchită căptușit cu perne uzate, cu fața spre piscină și grădină. Pe o măsuță scundă din fața lui erau împrăștiate niște ziare și, mai tot timpul, cuburile de gheață pluteau într-un pahar de whisky aflat la îndemână. Un buton mic, ascuns sub masă, îi permitea să cheme câte-o chelneriță. Două sau trei fete africane își împărțeau această sarcină. Atunci când soneria se făcea auzită – cinci apeluri scurte, niciodată mai puține fata care era de serviciu se prezenta la datorie, fără prea mult entuziasm. Béliot își rostea ordinele sec, pe un ton răstit, de parcă ar fi plesnit din bici.

Fetele erau obișnuite cu năbădăile lui și găsiseră o modalitate excelentă pentru a-l îmblânzi pe

patron când era în toane proaste: își îndesau fesele în fuste exagerat de strâmte și-și lăsau cămășile descheiate până la buric. Așezând pe masă paharele de whisky cerute de Béliot, aveau grijă să se aplece asupra lui, lăsând să-i vibreze în fața ochilor un sfârc negru, mătăsos, care-l îmblânzea pe dată. Făceau apoi cale întoarsă, ondulându-și șoldurile. În ciuda trecerii nemiloase a timpului, a vârstei care nu zăbovea din marșul ei inexorabil și a corpului care-și dezvăluia tot mai multe slăbiciuni, bătrânul Béliot era încă prins în menghina dorințelor trupești. Continua să privească cu jind la fesele și coapsele fetelor ce se îndepărtau. Din vreme în vreme, nu se sfia chiar să le atingă, iar fetele acceptau asta fără să protesteze. Știau că bătrânul alb n-ar fi îndrăznit să meargă mai departe, căci femeile aflate în poziții oficiale ce-l înconjurau, multe la număr, vegheau atent.

Résidence dos Camaroes era un vechi conac colonial a cărui suprafață fusese mărită prin supraetajare și extindere laterală. Béliot supraveghease lucrările în persoană. Meseria sa de bază era aceea de diriginte de șantier, îndeosebi în domeniul lucrărilor publice și, în această calitate, supervizase destule construcții: poduri, aeroporturi, clădiri administrative. Multe dintre clădirile oficiale din capitala mozambicană, dar și dintr-o mulțime de alte orașe împrăștiate pe întregul continent african datorau existența chiar lui. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste clădiri nu-l umplea de mândrie în egală măsură cu această proprietate ce-i aparținea. O cumpărase pe mai nimic, imediat după declararea independenței Mozambicului, în 1975. Îi aparținuse unui colonist portughez ghinionist, care plecase în grabă în momentul decolonizării. Valoarea proprietății consta, în primul rând, în grădina tropicală uriașă, plină cu palmieri și arbori de mango, specii locale, completate de altele importate din Brazilia, precum arbori jacaranda sau pitombera. Vegetația

luxuriantă umbrea plăcut grădina, un lucru cu atât mai demn de apreciere acum, de când Maputo devenise o capitală pe cât de aglomerată, pe-atât de zgomotoasă.

Atunci când o cumpărase, Béliot nu prea știa la ce avea să îi folosească proprietatea căci, în acea perioadă a vieții sale, se muta dintr-o țară într-alta în funcție de amplasarea șantierelor pe care le coordona. Pe-atunci, orașul se numea încă Lourenço Marques și arăta ca o mică subprefectură portugheză adormită. Antreprenorul își petrecea aici vacanțele și plănuia să se retragă la pensie. De-a lungul timpului, casa se mărise și, la un moment dat, Béliot o transformase într-un hotel. Avusese însă grijă ca terasa acoperită pe care stătea acum să rămână neatinsă. Locul acesta umbrit, încadrat de coloane pătrate, nu se schimbase deloc, din vremea când casa era doar un mic pavilion colonial. Chiar și pernele cu huse de pânză portocalii, demodate, rămăseseră aceleași. Neschimbate erau și ghivecele de flori suspendate, cu plante tropicale care miroseau a bureți mucegăiți, ca și colivia de metal, acum goală. Doar chelnerițele lascive erau înlocuite periodic, ca să rămână relativ proaspete tot timpul. Ceea ce se construise aici, hotelul, restaurantul cu mesele răspândite în jurul piscinei, aripa cu birouri, unde se aflau recepția și contabilitatea, păreau că fac parte dintr-o altă lume decât clădirea originală. Pe scurt, Béliot se simțea ca acasă, iar prezența indiscretă a clienților și a personalului era doar tolerată, în măsura în care el însuși era dispus să o permită.

La început, cei care făceau greșeala să se cazeze în acest stabiliment apreciau senzația de-a fi oaspeți în casa proprietarului. Atunci când petrece un timp departe de casă sau se află la începuturile deloc plăcute ale unei expatrieri, călătorul trăiește o senzație agreabilă regăsind intimitatea unui cămin. Foarte curând însă, în

cazul de față, experiența se preschimba într-un coșmar.

Mai întâi erau trezirile lui Béliot, în puterea zilei. Ieșea din camera sa situată la parter, dincolo de terasă, purtând mai întotdeauna un maiou prea larg ce-i lăsa descoperite brațele descărnate. La brâu, o centură lată se străduia să-i țină laolaltă numeroasele eventrații. Picioarele-i subțiri ca niște bețe, încrețite de varice proeminente, se ofereau, la rândul lor, privirilor turiștilor care-și sfârșeau micul dejun în răcoarea de sub umbrelele din jurul piscinei, înconjurați de culorile vii ale florilor de hibiscus și tamarisc. În timp ce se îndrepta spre veșnicul său fotoliu de lângă piscină pentru a-și savura primul pahar de whisky al zilei, Béliot nu se sfia să-și răsfețe oaspeții și cu priveliștea intimității sale ce atârna aproape la vedere, prin crăpătura izmenelor mult prea largi. Spectacolul le provoca turiștilor o stânjeneală ce se preschimba curând în dezgust.

Mai târziu, când își făcea auzit pentru prima oară glasul, invectivele adresate de Béliot chelneriților sau femeii de serviciu îi alungau pe intruși. Felul în care își trata personalul a sfârșit prin a ajunge la urechile redactorilor de ghiduri turistice. Cel mai important dintre acestea lăuda hotelul, scoțând în evidență frumusețea grădinii și calitatea camerelor. Însă un comentariu foarte sever, având la bază o descriere îndeajuns de corectă a caracterului patronului, îi descuraja pe călători să-i treacă pragul.

Prin urmare, hotelul era mai tot timpul pustiu. Béliot, tolănit lângă piscină, își petrecea zilele făcând pasiențe, răsfoind ziarele și, pe măsură ce dădea peste cap paharele de whisky, se afunda tot mai adânc în fotoliu și sfârșea prin a ațipi.

În momentul în care noaptea ecuatorială cobora, la ora optsprezece, indiferent de anotimp, luminile piscinei se aprindeau, iar Béliot, ca un monarh, își începea audiențele. Câteva personaje, albi și negri

deopotrivă, mereu aceleași, îl vizitau. Câte unul, câte doi, niciodată mai mulți. Béliot avea o telecomandă cu care putea să schimbe culoarea iluminatului piscinei. După plecarea vizitatorilor, se juca îndelung cu telecomanda, contemplând nuanțele diferite ale apei. Priveliștea jocului de lumini îl cufunda într-o reverie pe care părea să o savureze cu aceeași pasiune, chiar și după atâția ani de când o practica. Când în sfârșit adormea, două chelnerițe îl cărau până în dormitor și-l puneau în pat.

*

Atunci când își preluase postul, în urmă cu șase luni, Aurel Timescu, vice-consul la ambasada Franței de la Maputo, nu avusese de ales: nu mai era nicio cameră liberă la hotelurile abordabile din capitală, din pricina Cupei Africii la fotbal. În așteptarea momentului în care renovările și reparațiile la instalațiile sanitare din apartamentul eliberat de predecesorul său aveau să fie încheiate, locuise timp de cincisprezece zile la Résidence dos Camaroes, hotelul bătrânului Béliot. Nu mai era niciun alt client atunci, astfel încât Aurel avusese întregul hotel la dispoziție.

În cele din urmă, această cazare de tranziție îi priise. Prospețimea grădinii, calmul și culorile delicate îi induseseră o stare de bună dispoziție. Începuse să-i placă această țară, deși, atunci când fusese trimis în Mozambic, Aurel Timescu nu era câtuși de puțin încântat să se întoarcă în Africa, un continent care, prin prisma experiențelor sale anterioare, era pentru el sinonim cu zgomotul, căldura și omniprezentul praf. Atunci când se aventurase pentru prima oară în afara grădinii hotelului, descoperise, plăcut surprins, un climat mai temperat decât se așteptase, chiar dacă soarele ardea nițel cam tare pentru gusturile sale. În Mozambic domnea un soi de primăvară veșnică, lipsită desigur de farmecul toamnelor central-

europene, dar mult mai ușor suportabilă decât canicula sahelienă.

Un alt motiv care-l determinase să aprecieze sejurul la Résidence dos Camaroes fusese absența patronului pe mai toată durata șederii sale acolo. Béliot fusese internat în spital în ajunul sosirii lui Aurel, din pricina uneia dintre numeroasele boli de care suferea de ani de zile, dar care nu reușiseră până atunci să-l răpună. Revenise cu două zile înaintea plecării lui Aurel, dar își petrecuse convalescența în camera sa. Pe cel care tocmai fusese găsit înecat în piscină, Aurel îl zărise doar în treacăt, o siluetă descărnată tolănită într-un scaun cu rotile. Asistase, din grădină, la întoarcerea acasă a monarhului local. Soția sa din Franța își făcuse apariția cu această ocazie, însoțită de o tânără africană. Ceva mai târziu, când acestea plecaseră cine știe unde, o mozambicană în vârstă de vreo cincizeci de ani, plină de bijuterii și cu părul împletit cu grijă în codițe prinse deasupra capului, îi făcuse o vizită scurtă bolnavului. În sfârșit, pe parcursul întregii zile, du-te-vino-ul servitoarelor cu piept generos nu încetase vreo clipă. Aurel observase toate acestea cu coada ochiului, ascultând de la distanță răcnetele bătrânului Béliot și evaluând efectul acestor invective asupra haremului care îl înconjura.

În aceste condiții, nici nu putea fi vorba ca Aurel să poată spera să-și primească paharul de vin alb sau orice altceva ar fi comandat: personalul, mobilizat pentru a fi la dispoziția patronului, îl ignora suveran. Ambianța aceasta îi amintea întrucâtva România natală: patriarhatul sufocant de la țară și, la scară națională, dictatura autoritară a „părintelui națiunii”, „călăuza” căreia toți ștabii se străduiau, până la cel mai de jos nivel, să-i imite stilul poruncitor și, pe de altă parte, să-i îndeplinească augustele moșturi.

Cu toate acestea, indiferența totală căreia Aurel îi era victimă colaterală în calitate de unic client

avea și un avantaj: putea să facă absolut tot ce voia. În sfârșit, nimeni nu-i mai dădea atenție. Putea să iasă îmbrăcat în pardesiul său de tweed, în ciuda căldurii umede a primăverii australe. Costumele sale europene demodate, papioanele șifonate, partiturile pe care le mâzgălea fredonând pe marginea piscinei nu stârneau nedumeriri în rândul personalului, care roia în jurul lui Béliot atunci când acesta era prezent și parcă n-ar fi existat în absența acestuia. Hotelul acesta era fie o curte regală, fie un deșert.

Pe toată durata sejurului, Aurel își organizase o viață după propriul plac. Mergea la consulat cu taxiul și, pretextând că încă nu se instalase, refuza să-și asume orice responsabilitate. Aceasta era tehnica pe care o aplica de fiecare dată când sosea la noul post în care fusese repartizat: avea grijă să-și demoralizeze de îndată superiorii și să le dea de înțeles că nu aveau nimic de așteptat de la el. Cariera sa, de-acum îndelungată, era motivul pentru care nu era nevoit să se justifice: reputația sa îl preceda, întotdeauna.

Sejurul său la Résidence dos Camaroes luase sfârșit cu șase luni înainte ca Béliot să fi fost găsit mort, plutind în piscină. Aurel păstrase un vag regret că nu avusese ocazia să-l cunoască, dar nu era un sentiment care să-l apese prea tare. Regretul căpătă însă valențe noi și actuale atunci când, din gura consulului general, superiorul său, află că bătrânul hotelier murise, iar soția acestuia, franțuzoaica, fusese arestată.

*

Aurel Timescu avea un dosar de cadre catastrofal, ceea ce îl transformase în piaza-rea a direcției de resurse umane a Ministerului de externe francez. Deși intrase în breasla diplomatică târziu, printr-un concurs de nivel inferior, Timescu ar fi putut să urce în ierarhie muncind din greu și, mai ales, dând dovadă de o slugărnicie aparte. Aurel nu era însă în stare de așa ceva. Ca urmare,

deși trecuse de cincizeci de ani, avea parte de repartizări la posturi ce erau de obicei rezervate debutanților, în locuri unde nimeni nu-și dorea să ajungă. Nu putea fi dat afară, căci era titular pe postul său; în consecință, era numit în posturi menite să îl descurajeze. Dar Aurel nu intenționa câtuși de puțin să renunțe la carieră. De fapt, cei care trebuiau să îl suporte în echipa lor erau cei care aveau parte de perioade intense de depresie; numirea sa într-un anumit post echivala cu o sancționarea celor de acolo.

Diplomați iscusiți se pricepeau să evite însă această capcană. Singura șansă de a-i găsi un loc era fie de a-l adăuga pe o listă lungă de numiri, cum erau cele pentru marile ambasade fie, dimpotrivă, de a-l plasa discret cuiva nou în sistem. Acest din urmă lucru se întâmplase și aici, în Mozambic. Didier Mortereau, noul superior ierarhic al lui Aurel, era un tânăr consul general ce abia își obținuse diploma și era prea novice în meserie pentru a fi auzit vorbindu-se de Aurel Timescu. Drept care comisese imprudența de a accepta numirea micului adjunct de origine română, ale cărui maniere evocau deopotrivă Imperiul Austro-ungar și universul sovietic, care compunea opere și cânta seara la bătrânul său pian arii de café-concert.

Prima oară când îl întâlnise pe Mortereau, Aurel avusese impresia că totul avea să se desfășoare fără niciun fel de probleme, exact așa cum își dorise. Acest novice nu avea cum să-i reziste cuiva atât de hotărât să nu facă absolut nimic, cum era el însuși. În definitiv, le venise de hac unor superiori mult mai ai dracului… Din păcate, avea să constate îndeajuns de curând că se înșelase.

Problema cea mare a tinerilor e credința lor neștirbită în umanitate. În cazul lui Mortereau, acest defect se manifesta parcă mai abitir decât la oricine altcineva de vârsta sa. Educat de părinții săi, ambii dascăli la Sens, tânărul Didier supsese

încă din naștere laptele dulceag al unui marxism îndoit cu o doză serioasă de umanism. Era profund influențat de Rousseau, autor căruia îi consacrase lucrarea sa de licență în literatură modernă. Atunci când, prea târziu pentru a-l mai recuza, îi ajunse sub ochi dosarul lui Aurel, Mortereau puse cariera haotică a sărmanului refugiat român pe seama răutății oamenilor. Era convins că el avea să fie capabil să-i redea încrederea în sine bietului dezrădăcinat, marcat pe viață, și avea să scoată ce era mai bun din el. Luă așadar hotărârea de a-l salva cu orice preț.

Atunci când consulul general îi ținu acest discurs lui Aurel, acesta răspunse prin exclamații pline de recunoștință, părând gata să-i sărute mâinile șefului său. În sinea sa, Aurel începu însă să se îngrijoreze: descurajarea acestui tânăr idealist avea să necesite multă răbdare din partea sa și, era limpede, avea să fie nevoit să îndure destule scene dezagreabile.

Timp de șase luni, Aurel făcu tot ce-i stătea în putință pentru a îngropa toate dosarele care-i erau încredințate de Mortereau. Era o muncă titanică: Aurel punea în aplicare un sabotaj sistematic, având grijă să dea mereu vina pe altcineva, evitând astfel orice măsură disciplinară. Era greu, dar Aurel știa că liniștea sa viitoare depindea de asta.

Din nefericire, Mortereau nu se lăsa descurajat de vreun eșec, oricât de mare ar fi fost. Indulgența sa nu avea limite. După fiecare catastrofa, Aurel nădăjduia că, în sfârșit, șeful secției consulare înțelesese ceea ce era de înțeles. Se aștepta la furie, la amenințări, poate chiar la sancțiuni, genul de reacții cu care era obișnuit de ani de zile și care ar fi definitivat ruptura. Nimic! Răbdător, Mortereau îi găsea mereu o scuză nefericitului său adjunct și îi acorda o nouă șansă.

Trecuseră astfel șase luni: era de nesuportat! În acest moment avea să survină moartea lui Béliot.

Ajungând în ziua aceea la consulat, Aurel nu bănuia nimic. Băuse toată noaptea, uitându-se la o serie de filme românești pe care i le trimisese sora sa, prin curier diplomatic.

Mortereau trimisese după el de cum sosise. Aurel nutrea speranță că îl aștepta un perdaf pentru ultima-i încurcătură: cu bună știință, zăpăcise complet un dosar de întregire a familiei. Ca urmare, vărul ministrului justiției, care locuia în Franța, se trezise la aeroportul din Roissy cu doi necunoscuți care nu aveau nimic în comun cu părinții pe care-i aștepta decât numele identic. Era însă vorba de cu totul altceva.

— Spune-mi, Aurel, l-ai cunoscut pe Béliot, proprietarul de la Résidence dos Camaroes, nu-i așa?

— Ar fi o exagerare să afirm că l-am cunoscut…

— Dar ai locuit acolo la sosirea ta în Maputo, sau mă înșel?

— Am stat acolo cincisprezece zile, într-adevăr. Patronul era însă bolnav.

— Ei bine, acum e mort.

— Nu mă mir. Tipul părea foarte bolnav. Cum spun francezii, arsese lumânarea de la ambele capete.

— Nu bolile l-au ucis, însă.

— Dar cum a murit?

— A fost asasinat. L-au găsit în zorii zilei, înecat în piscină.

— Poate a căzut?

— Asta a fost ipoteza inițială, dar a fost eliminată.

— Cum așa?

— Béliot avea urme de legături la încheieturile mâinilor și mai multe echimoze în jurul gâtului, precum și arsuri în tălpi. Se pare că a fost torturat.

Aurel era uimit de cele auzite.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum două zile, din câte se pare. Noi n-am știut nimic. Consulatul a fost anunțat doar în momentul în care mozambicanii i-au arestat soția.

— Soția? Care dintre ele?

— Franțuzoaica, cea care e mama celor doi copii ai săi. O cunoști?

— Doar din vedere. Locuia acolo, la hotel, dar am impresia că nu avea voie să iasă. Într-o zi s-a apropiat de mine pe când îmi beam cafeaua și a intrat în vorbă. M-a întrebat dacă îmi place în Africa și m-am văzut nevoit să-i spun că nu.

— A fost o imprudență, Aurel. Totuși, ești consul al Franței…

— Poate c-a fost o imprudență, dar am fost cât se poate de sincer. Nu suport căldura, asta-i tot. N-am nimic împotriva africanilor…

— Și mai departe?

— În orice caz, n-a părut deloc surprinsă de spusele mele.

— Ce altceva a mai spus?

— Am avut impresia că era cam nevorbită, se simțea că-i face plăcere să pălăvrăgească. Tot timpul însă a tras cu ochiul spre ușa biroului. La un moment dat, una dintre menajere a scos capul pe ușă și ne-a văzut. În momentul respectiv, doamna Béliot, dacă așa ar trebui să o numesc, m-a salutat și s-a grăbit să plece de lângă mine.

Mortereau căzu pe gânduri. Tânărul consul chiar părea un puștan. Avea ochi mari, naivi, o figură de păpușă, obraji roșii, de parcă tocmai ar fi încasat o pereche de palme de la învățătoare. Cel mai probabil era conștient de propria înfățișare căci, prin tot ce făcea, consulul simțea nevoia să-și dea importanță.

— Un lucru e limpede: femeia e acum în închisoare. În calitate de cetățean francez, are dreptul la sprijin consular, așa că va trebui să-i facem o vizită oficială.

Dintr-odată, lui Aurel îi veniră în minte toate actele de sabotaj pe care le comisese în ultimele

săptămâni și nădăjdui că nu epuizase încă răbdarea lui Mortereau. De astă dată, era nerăbdător să preia sarcina vizitei. O crimă, o enigmă, o afacere încâlcită sfârșită în sânge… erau singurele lucruri care îl puteau pasiona în această viață, mai ales dacă, la fel ca în cazul de față, asupra întâmplării plutea un miros greu, de îndoială și nedreptate… N-ar fi ratat această misiune pentru nimic în lume.

— Îl cunosc pe directorul închisorii, zise el în grabă.

Își regretă de îndată minciuna, dându-și seama că fusese inutilă.

— Cu atât mai bine. Tocmai voiam să te rog să-i faci o vizită acestei femei, cât mai curând posibil.

— Chiar azi! exclamă Aurel, sărind în picioare. Chiar acum, am plecat, gata!

Își încheie cu gesturi atente sacoul la două rânduri și se repezi spre ușă.

Tânărul Mortereau se scărpină în creștet, încurcat. Era oare cazul să se teamă de un nou sabotaj, sau era cu putință ca încrederea sa în omenire să fie, în sfârșit, răsplătită? În cele din urmă, speranța învinse, iar el zâmbi.

II

Închisoarea din Maputo nu e amplasată foarte departe de ambasada Franței, iar Aurel se hotărî să pornească într-acolo pe jos. Încercase să sune înainte, pentru a-și anunța sosirea, dar telefonul era, se pare, deranjat. Spera însă că, prezentându-și legitimația diplomatică, porțile aveau să îi fie deschise.

La sosirea în Maputo, Aurel fusese plăcut surprins de înfățișarea orașului. În mintea sa, Africa era continentul orașelor construite haotic și pline de praf, în care era imposibil să te deplasezi altfel decât cu mașina. În capitala mozambicană însă, unde se află sediul ambasadei Franței și marea majoritate a instituțiilor de stat, coloniștii portughezi și-au pus amprenta asupra arhitecturii urbane, trasând bulevarde largi umbrite de copaci și mărginite de trotuare adevărate, din piatră cubică albă și neagră, pe placul amatorilor de plimbări.

De la sfârșitul experienței comuniste, țara devenise prosperă. Învecinarea cu Africa de Sud făcuse din țara emergentă o destinație de vacanță favorită pentru bogătașii din Johannesburg. Pe străzi circulau mașini japoneze și germane, cu geamuri fumurii. Multe clădiri vechi fuseseră restaurate, iar numeroase altele erau în construcție. De-a lungul țărmului mării, bulevardul supranumit Marginala își deschidea perspectiva asupra unor grădini luxoase și a unor vile opulente. Pentru Aurel, căruia îi plăcea să se plimbe prin orașe, capitala oferea trasee agreabile, astfel încât profita pentru a se deplasa cu precădere pe jos. Singurul detaliu care îl deranja era numele străzilor, care fuseseră rebotezate după cucerirea independenței, pentru a omagia marile personalități ale comunismului. De la Karl Marx la Ho și Min, trecând prin Lenin, Engels și Lumumba, erau

prezenți toți corifeii acestei ideologii. Aurel se temea că avea să îl întâlnească în plimbările sale și pe Ceaușescu, dar, din fericire, „Geniul Carpaților” nu se calificase, aici la Maputo, nici măcar pentru a da numele său unei fundături.

Mulțimea care umplea trotuarele era îndeajuns de indiferentă și, dacă vreunul dintre pietoni remarcase ținuta lui Aurel, nu-și manifestase surprinderea în vreun fel. Cu excepția copiilor, desigur; mai mulți puștani îl urmăreau și se strâmbau la el. În acea zi însă, văzându-l că se îndrepta spre porțile de fier ale pușcăriei, chiar și copiii se retraseră, preferând să-l urmărească de la distanță, cu teamă și curiozitate deopotrivă.

Închisoarea centrală din Maputo nu se bucura de o reputație prea bună. În perioada colonială, dar și în timpul dictaturii marxiste care-i urmase, clădirea aceasta fusese gazda prea multor arestări arbitrare și dispariții suspecte, astfel încât vederea ei trezea în localnici o teroare mocnită. Deși fusese renovată în urmă cu aproximativ un deceniu, închisoarea își mai primenise înfățișarea, dar nu și renumele.

Zona rezervată deținuților de drept comun era plină de delincvenți de toate soiurile, de la șuți la tâlhari la drumul mare. Familiile le aduceau de mâncare. În clădirile din această zonă plutea un miros de pește prăjit și de detergenți. Un bun exemplu al acestei adevărate arte de-a trăi, specific africană, care transforma orice spațiu public, fie că e vorba de un spital, o cazarmă sau o pușcărie, într-un sat animat, imobilele penitenciarului, populate în principal de negri tineri, emanau o senzație paradoxală de bucurie de-a trăi. Veselia aceasta îi amintea lui Aurel de propria tinerețe: avusese parte de mai multe sejururi în pușcărie la București, din pricină că avusese ghinionul să fie auzit exprimându-și părerile nu tocmai ortodoxe despre regim. Acolo, în cenușiul atotstăpânitor al închisorilor comuniste, avusese surpriza să

descopere acest gen de bucurie a vieții. În aparență, nimic nu putea fi mai diferit: temperatura, decorul, gardienii ursuzi ai lui Ceaușescu. Și totuși, atmosfera era similară. Deținuții nu simțeau nici urmă de vinovăție, căci era limpede pentru toată lumea că sistemul era cel vinovat de toate, nu ei înșiși. Erau ca frații, erau veseli, căci fiecare era convins că toți ceilalți îi țineau spatele, ca unul. Domnea, acolo în închisoare, pasivitate care reflecta, la scară mai mică, o întreagă societate infantilizată de controlul strict al unui stat polițienesc, ce își vedea de viață fără a face cel mai mic efort pentru un mai bine comun.

În închisoarea de la Maputo, un alt corp era rezervat personalităților. I se spunea „Casa Albă”, un nume îndeajuns de potrivit, căci acest pavilion era ocupat în bună parte de străini, cei mai mulți dintre ei fiind albi. Aici, ambianța dominantă era mai apăsătoare. Deși confortul era superior față de cel al deținuților de drept comun, se simțea clar că viața era mai greu de suportat aici, decât în celelalte pavilioane.

Aurel mai fusese la închisoare în două rânduri, în vizite de asistență consulară pentru un alt prizonier francez. Era un bărbat de vreo șaizeci de ani ce fusese condamnat în urma unei afaceri dubioase de trafic de diamante și escrocherie. Aurel nu fusese deloc entuziasmat de sarcina primită și nu se prea grăbise să transmită corespondența ce-i fusese încredințată de cel închis, astfel încât acesta sfârșise prin a se plânge la ambasadă, cerând să-i fie repartizat altcuiva cazul său.

Vizitele anterioare aveau să se dovedească un avantaj, căci gardienii își mai aminteau încă de Aurel și îi deschiseră fără mofturi poarta grea de fier. Perechea aflată de gardă în ziua aceea era alcătuită dintr-un individ din sud, mărunțel, cu fața ciupită de vărsat, și de un negru înalt, originar din

Beira, cu care Aurel discutase mai pe îndelete la precedentele întâlniri. Acesta, pe nume Isidore, avea un fiu care, la rândul său, avea niște probleme cu viza sa Schengen, iar Aurel aruncase într-o doară o vagă promisiune de a-l ajuta. Se pare că Isidore își amintise de asta, căci se grăbi să-l conducă pe vice-consul în încăperea ce slujea drept vorbitor, unde mirosea a pământ umed. Zugrăveala albastră de pe pereți se cojea de pe stratul de tencuială crăpat de dedesubt, iar pereții erau plini de grafitti până la înălțimea unui stat de om. Cât despre mobilier, acesta era compus din două scaune metalice. Aurel preferă să rămână în picioare până la venirea prizonierei. Isidore profită de ocazie pentru un schimb de amabilități.

— Ați avut noroc că m-ați găsit aici azi, domnule consul, să știți!

— Chiar așa? De ce?

— De mâine trec în schimbul de noapte.

Aurel nu era câtuși de puțin interesat de orarul de lucru al gardianului, însă era incapabil să fie antipatic în fața unui om care-l trata cu atât de mult respect.

— Dumneavoastră ați ales așa?

— Nici în ruptul capului! Nu-mi place deloc să lucrez în tura de noapte. Cel mai adesea, în tura de noapte am să fiu singur, și e tare plictisitor. În schimb, peste zi suntem întotdeauna doi. E mai în regulă, când ai un coleg cu care să mai schimbi o vorbă…

Colegul în cauză tocmai revenea, însoțind prizoniera. O împinse în încăpere fără să-și facă prea multe griji în privința sentimentelor ei și îi scoase cătușele. Apoi, cei doi gardieni ieșiră, urmând să aștepte afară încheierea întrevederii.

Aurel își amintea de doamna Béliot ca de o femeie sportivă, cu părul tuns scurt și ochi mari, albaștri. Atunci când o vedea traversând grădina hotelului, era în general îmbrăcată cu rochii de pânză în culori deschise, îndeajuns de scurte, și

purta pe umăr o geantă sport sau o rachetă de tenis. Petrecea mult timp făcând băi de soare în capătul grădinii, iar Aurel avea grijă să-și ferească privirea, de teamă să nu fie considerat indiscret. Nu se putuse însă împiedica să se gândească dacă nu cumva femeia alegea pentru plajă acel loc, taman sub fereastra sa, pentru a-i atrage atenția. Ideea îl îngrozise, astfel încât își sporise eforturile de a fi discret.

Femeia care își făcu apariția în încăperea-vorbitor era însă mult diferită de cea pe care credea el că și-o amintea. Sigur că era aceeași persoană, dar părul îi era murdar și nearanjat, era trasă la față și ridurile i se adânciseră. Lipsa de îngrijire și de somn erau printre cauzele principale, dar de vină era și plânsul, care-i desenase cearcăne întunecate sub ochi, îi umflase pleoapele și îi făcuse să-i apară urme de sare pe obraji.

De cum îl văzu pe Aurel, scoase un strigăt înăbușit și i se aruncă în brațe. El se simți cumplit de stânjenit. Femeia se lipise de țesătura aspră de tweed a hainei sale de parcă ar fi căutat protecția unei armuri.

— Scoateți-mă de aici, domnule consul, vă implor!

Se agățase cu mâinile tremurând de gulerul său și-l trăgea cu putere spre sine. Îi simți părul mângâindu-i bărbia. Teribil de jenat, Aurel aruncă o privire disperată spre ușă și, prin geamlâc, îi văzu pe gardieni care-i urmăreau, curioși. Isidore părea nițel stânjenit, la rândul său, dar celălalt, gardianul cel scund, îi arătă lui Aurel mâna cu degetul mare ridicat, de parcă voia să îl încurajeze. Vulgaritatea gestului îl scârbi pe Aurel și-l determină să reacționeze. O prinse de umeri pe femeia care continua să plângă în hohote, o îndepărtă de la piept și o scutură cât putu el de viguros.

— Liniștiți-vă, doamnă! Mă aflu aici în calitate de reprezentant al statului francez.

Îi venea mereu greu să rostească acest gen de fraze, căci simțea cum propriul accent românesc îi zgâria urechile și-l făcea să se simtă lipsit de legitimitate.

— Mă aflu aici pentru a vă ajuta, rectifică el. Mă angajez să fac tot ce mi-e cu putință ca să vă scot de aici.

Ea ridică ochii înlăcrimați și-l privi.

— Jurați?

Percepu în întrebarea ei neliniștea, dar și un strop de seducție.

— Jur.

O clipă, Aurel crezu că femeia avea să-l sărute, într-atât de apropiate le erau fețele, iar ea rămăsese cu buzele întredeschise. Pentru a preveni un atare incident, se întoarse brusc, astfel încât să-i fie alături, o apucă de brațul stâng și o conduse spre unul dintre scaunele din încăpere.

— Vă rog, așezați-vă și explicați-mi.

— Nu l-am ucis eu, spuse ea, lăsându-se condusă.

Și, de parcă rostirea acestor cuvinte i-ar fi aprins furia care, fără îndoială, o stăpânise din momentul arestării, ea sări în picioare și urlă, adresându-se gardienilor care rămăseseră cu mutrele lipite de geamul ușii:

— M-auziți? Nu l-am ucis eu! Târfa aia m-a denunțat! Îl cunoaște pe șeful poliției, sunt consăteni și sunt sigură că s-a culcat cu el!

— Nu înțeleg nimic. Despre cine vorbiți?

— De nevasta lui.

— Dar… Nu sunteți dumneavoastră soția lui?

— Cealaltă.

Sub imperiul furiei, trăsăturile femeii deveniseră, pe neașteptate, mai dure. Ochii îi deveniră parcă și mai mari și își îndreptă umerii. Aurel se gândi că indignarea îi stătea bine, căci aducea pe chipul ei o ardoare tinerească, de care fusese cu siguranță privată, din pricina doliului, și

pe care nu avusese ocazia să i-o citească pe chip nici atunci când o întâlnise, la hotel.

— Liniștiți-vă, vă rog. Haideți, explicați-mi cum stau lucrurile, începând cu începutul.

El îi luase mâna într-a sa, iar atingerea păru să o trezească, făcând-o conștientă de prezența lui. Se așeză, iar flacăra din privire i se stinse.

— Ar trebui să încep cam de departe…

— Avem ceva timp la dispoziție.

Ea își șterse lacrimile din ochi cu mâna și-și începu povestea pe un ton monoton, cu privirea-n pământ.

— Eu și Roger ne-am căsătorit acum treizeci și doi de ani. Vă dați seama? Era pe 1 iulie 1982…

Aurel încercă să deducă ce vârstă avea și fu surprins de rezultatul estimării sale.

— Aveam douăzeci de ani, preciză ea, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Dar el?

— Treizeci și nouă, răspunse ea, apoi se lăsă dusă de gânduri.

— Era prima lui căsătorie?

— Pare ciudat, nu-i așa? Și totuși, da, nu se mai căsătorise deși, potrivit reputației sale, avusese o mulțime de femei. Asta m-a făcut să fiu cu atât mai mândră atunci când ne-am căsătorit.

Evocarea acelor vremuri îndepărtate o liniștise. Zâmbea, visătoare. Cu siguranță, în minte îi reveneau amintiri din acel trecut și se cufunda în fericirea de-atunci ca într-o baie relaxantă.

— Știți, era frumos pe-atunci. Înalt, solid, sportiv. În privire i se putea citi uneori duritatea și era teribil de excitant să simt cum, dincolo de gesturile lui lente, dincolo de aparenta-i blândețe, se ascundea o voință de fier, aproape violentă.

— Violent împotriva cui? îi reteză Aurel confidențele feminine, care-l făceau să se simtă jenat într-un moment în care ar fi preferat să audă detalii concrete.

— Mă refer la violența sa în afaceri. Era violent și cu africanii, dar n-am aflat asta decât mai târziu, după ce ne-am căsătorit. Trebuie să precizez, noi ne-am cunoscut în Europa.

— Unde lucra atunci?

— În Africa de Nord, însă, o dată pe an, își vizita părinții, în apropiere de Beaune.

— Acolo v-ați cunoscut?

Ea îi ignoră întrebarea și rămase cu privirea ațintită în gol.

— Vedeți dumneavoastră, eu provin dintr-o familie ilustră, i se confesă ea, la fel de visătoare.

Aurel plecase în grabă de la ambasadă și nu apucase nici măcar să răsfoiască dosarul consular pe care i-l oferise Mortereau.

— Sunt o Pernand-Vergelesses. Numele meu de fată este Françoise Pernand-Vergelesses.

Lui Aurel numele de familie nu-i spunea nimic. I se păru mult mai important că îi aflase prenumele. „Françoise”, repetă el în gând, fără a comenta însă în vreun fel și hotărât să i se adreseze pe numele de familie în continuare.

— E numele unui vin nobil de Bourgogne, nu-i așa?

— Aveți dreptate. Din nefericire, bunicii mei au vândut proprietatea familiei, astfel încât nu mai avem nici castelul și nici viile. Doar un nume și niște amintiri. Am o verișoară ceva mai îndepărtată care s-a căsătorit cu un viticultor foarte bogat, dar cu un nume cât se poate de burghez. Vara, ea obișnuia să-și invite rudele mai puțin avute, iar numele nostru conferea proprietății lor un dram de noblețe. Roger era prieten cu soțul acesteia. La ei l-am cunoscut. Trei luni mai târziu ne-am căsătorit.

— Din dragoste?

— Eram însărcinată, dacă asta voiați să aflați. Dar e adevărat, am rămas însărcinată din dragoste, iar pasiunea mea era împărtășită, sunt convinsă de asta.

Aurel încuviință din cap, politicos.

— Iar apoi?

— Apoi am rămas în Franța până la nașterea fiicei mele, după care ne-am alăturat lui Roger, care era în Niger. Construia pe atunci marele stadion din Niamey. Aveam o casă frumoasă, chiar pe malul fluviului și, pentru prima oară în viață, aveam servitori. Fiica mea avea o doică pe nume Jacqueline, mi-o amintesc foarte bine…

În mod evident, femeii îi făcea plăcere să își depene aceste amintiri fericite. Aurel îi văzu însă pe gardienii care, dincolo de ușă, începuseră să caște și se temu că aceștia ar fi putut pune capăt întrevederii pentru a merge la masă.

— Încercați să rezumați puțin povestea, vă rog. Vom reveni la detalii cu o altă ocazie. Trebuie să revenim la zilele noastre.

— Aveți dreptate, îl aprobă ea.

Privi în jur, iar în ochi i se aprinse din nou acea flacără furioasă.

— Trebuie să scap de aici.

— Dați-mi doar câteva repere mai importante. Aveți și alți copii? V-ați urmat întotdeauna soțul, de câte ori munca îi cerea să se mute?

— Avem împreună doi copii. Fiica mea e cea mare. Trei ani mai târziu s-a născut Tristan, băiatul nostru. Acum au treizeci și doi și, respectiv, douăzeci și nouă de ani. Sunt în Europa, amândoi. Fiica mea, Aude, e căsătorită și locuiește la Londra. Fiul meu lucrează în apropiere de Paris.

— Erau apropiați de tatăl lor?

— El nu i-a văzut crescând.

Aurel nu-și ascunse deloc surprinderea.

— Având în vedere că n-avem mult timp, am să vă spun doar că situația s-a înrăutățit foarte repede, încă de la nașterea lui Tristan. Pe-atunci eram în Ciad. Aparent, trăiam o viață de vis. Roger era numărul doi într-o companie de construcții. La fața locului era tratat ca un pașă, avea de-a face cu bancheri și miniștri…

— Cum anume s-a înrăutățit situația? V-a fost necredincios?

Aurel își dorea cu ardoare să ajungă la subiectul arzător al momentului, dar pusese această întrebare roșind. Pentru el, dragostea era un domeniu ideal, în care amestecul sexului era aproape un sacrilegiu. Și totuși, fiind vorba despre Béliot, nu avea îndoială că discuția avea să ajungă și acolo, la un moment dat.

— Roger n-a fost niciodată un fustangiu. Cu toate acestea, femeile erau atrase de el și, la un moment dat, el sfârșea prin a le ceda. Însă el nu vedea în acestea decât o consecință firească a puterii sale. Puterea era de fapt obsesia lui, într-o măsură pe care nu mi-o imaginasem.

— Cum se manifesta?

Françoise își împreunase mâinile pe genunchi. Își plecă privirea asupra acestora, iar Aurel le privi, la rândul său. Avea mâini cu degete lungi, foarte îngrijite. Inelele care îi fuseseră luate la intrarea în închisoare lăsaseră urme albe pe pielea bronzată. Era ceva impudic în mâinile acestea. Exprimau senzualitate, cochetărie, o lăcomie carnală și, în egală măsură, păreau să poarte urmele unor munci istovitoare. Viața se pusese de-a curmezișul vocației lor, supunându-le unor grele încercări.

Aurel se fâstâci atunci când, ridicând ochii, îi întâlni privirea; se simțea de parcă ar fi fost, fără să vrea, martorul unei scene jenante.

— Vă repet, Roger era obsedat de un singur lucru: puterea. Voia ca totul să fie măreț în jurul său. Atunci când conducea un șantier, merita să-l vezi cum dădea ordine unei armate de indivizi în pantaloni scurți, care alergau care-ncotro ca să le îndeplinească, îi plăcea să vadă convoaiele de camioane, macaralele înălțându-se în mijlocul deșertului, trenurile cu vagoane nenumărate care transportau beton… Cred că se vedea pe sine în postura unui faraon. Dacă oamenii ar fi fost striviți de poverile lor, dacă în jur ar fi răsunat plesniturile

din bici pe spinările sclavilor, dacă totul în jur s-ar fi clădit cu sudoare și sânge deopotrivă, ei bine… cred că i-ar fi plăcut chiar mai mult. Cu toate acestea, cel puțin la început, această latură a lui mă atrăgea.

— Mai avea și un alt tip de comportament, în funcție de împrejurări?

— Tocmai că nu. Era tot timpul așa. Când se întorcea acasă, era la fel: dădea ordine, se întâlnea cu politicieni, avea ședințe la ore care de care mai imposibile. Practic, nu aveam niciun fel de intimitate, absolut nicio viață privată.

— N-ați încercat să-i vorbiți despre asta?

— Stăteam de vorbă adesea, desigur. Îi spuneam că nu se mai poate așa, dar el nu-și putea închipui o altfel de viață. Era extrem de ambițios și de încăpățânat în a-și urma visul.

— A reușit, în cele din urmă, să obțină ceea ce-și dorea?

— Reușea mereu în tot ce-și propunea, dar nu-i era niciodată de ajuns, așa că sfârșea prin a face o prostie și a strica totul.

— Așadar, era dat afară?

— E greu de explicat. Oricum, nu mai are importanță. Pe scurt, nu-mi era bine alături de el. Să ne rezumăm la asta. În cele din urmă, după cinci ani de mariaj, l-am părăsit.

— L-ați părăsit? Și v-ați întors în Franța?

— Da. Cu tot cu copiii.

— El cum a reacționat?

— A fost foarte înțelegător.

— V-a sprijinit financiar?

— Mai mult sau mai puțin. Foarte des, pretexta că nu o duce prea bine, iar asta era greu de verificat. Eram departe și, la urma urmei, eu eram cea care îl părăsise. Vina era a mea. Cert este că a trebuit să mă descurc singură. Iar în anumite momente n-am crezut că aveam să reușesc…

Aurel căzuse pe gânduri. Bineînțeles, mărturia acestei femei, care avea tot interesul să-i

stârnească mila, trebuia privită cu anumite rezerve. Relația dintre ea și Béliot nu era tocmai limpede și nici mărturia ei nu părea a fi mers până la capăt. Cel puțin într-o privință era dispus să-i dea crezare: doamna Béliot nu mai locuia cu răposatul de mai bine de douăzeci de ani.

— V-ați întors în Franța în urmă cu atâția ani… Cum se face că…?

— Cum de sunt azi, aici, asta voiați să mă întrebați?

— Da.

— Adevărul este că am sosit la Résidence dos Camaroes în urmă cu doar șase luni. De fapt, cu doar câteva zile înaintea sosirii dumneavoastră.

Zâmbi, observând surpriza care se citea pe chipul lui Aurel.

— …Și, având în vedere că oricum mă veți întreba asta, prefer să vă mărturisesc de îndată: am venit ca să mă lupt cu el.

III

Aurel regreta faptul că îngăduise ca timpul să se scurgă atât de ineficient. Pe coridoarele închisorii începuse să se audă bâzâitul surd al unei sonerii, iar gardienii se agitau. Nu mai avea la dispoziție decât câteva minute pentru a o interoga pe deținută.

— Urmează să fim întrerupți cât de curând. Voi încerca să revin mâine. Nu mi-ați spus încă nimic despre noaptea în care Béliot a fost ucis. De ce sunteți dumneavoastră cea acuzată? Spuneți-mi cât mai multe, acum.

Françoise se îndreptă de spate și aruncă o privire sumbră spre ușă.

— Doar nu credeți că o să vă interzică să discutați cu mine? Am dreptul la protecție consulară.

Pe dată, chipul i se transformase. Trăsăturile ei nu mai aveau nicio urmă de grație sau de oboseală, ci reflectau acum doar energia unei ființe care e obișnuită să fie nevoită să-și apere pielea și să se lupte pentru cele mai mărunte reușite. Lui Aurel, femeia i se părea demnă de admirație în această ipostază, dar și oarecum înspăimântătoare, căci părea în stare de orice. Ideea că ar fi fost posibil ca ea să fie cu adevărat vinovată, care îi păruse atât de neverosimilă atunci când în fața sa se afla o femeie vulnerabilă, cu inima frântă, încetase să mai fie o exagerare.

— Gardienii își au orarul lor, sugeră el, blând. Iar orarul respectiv e valabil chiar și pentru diplomați…

Ea își întoarse privirea spre Aurel, iar zâmbetul modest și expresia devastată de cele ce i se întâmplau îi reveniră pe chip, de parcă s-ar fi hotărât brusc să-și ascundă arma pe care o lăsase vremelnic la vedere.

— Înainte de a vorbi despre noaptea crimei, ar trebui să termin ce aveam de spus despre situația noastră, ca să fie totul limpede.

— Credeam c-am înțeles. Erați divorțați.

— Tocmai, că nu eram. Nu pe de-a-ntregul.

— Ce înseamnă asta? Procesul de divorț era încă în curs?

— După zece ani de la despărțire am reușit să obțin divorțul, în Franța. Soțul meu nu a răspuns nici unei citații. Prefera să lase lucrurile în voia sorții. Cred că îi convenea să știe că undeva în lume avea o soție legitimă. Era astfel protejat de toate cele care încercau să îi pună lațul de gât. Verdictul s-a dat, așadar, în lipsa lui. Bineînțeles, mi s-a încredințat custodia copiilor.

— Nu și-au văzut tatăl, în tot acest timp?

— Au cerut să-l întâlnească atunci când au împlinit optsprezece ani. N-au avut mare lucru să-și spună unii altora. După aceea s-au lipsit de el fără probleme. De fapt, toate astea contează mai puțin.

Aurel îi făcu un semn care ar fi vrut să însemne „Mai vedem!” Françoise continuă, parcă și mai grăbită.

— Divorțul a reglementat chestiunile patrimoniale *în Franța.* Dar atunci când Roger a cumpărat acest teren din Maputo și a renovat casa cea veche, noi încă mai eram căsătoriți.

— Așadar, și acest imobil a fost parte din partaj?

— Dimpotrivă. Sau, mai degrabă, doar justiția franceză l-a luat în considerare, atribuindu-l soțului meu. Potrivit legii mozambicane însă, imobilul este încă în indiviziune.

— Sunteți sigură că așa este?

— Multă vreme nu m-am gândit deloc la asta, urmă femeia, ignorându-i întrebarea. Aveam alte priorități, eram prea ocupată cu supraviețuirea. Acum cinci ani însă am clacat. Au fost mai întâi problemele grave de sănătate: cancer la sân, operație, chimioterapie… Aveam pe atunci o

slujbă destul de nesigură, eram reprezentant de vânzări la o companie farmaceutică. După ce m-am îmbolnăvit am rămas fără nicio sursă de venituri. La asta s-a adăugat un accident de mașină, iar asigurarea mea era destul de subțire. Copiii erau studenți și aveau la rândul lor mare nevoie de bani. Ca să fie tacâmul complet, un grup de locatari ilegali a ocupat micuța garsonieră la care plăteam ratele din chirie, ceea ce mi-a mai tăiat o sursă de venituri. Pe scurt, eram în mizerie. Nu știu dacă știți ce înseamnă asta.

Ultima întrebare o rostise instinctiv. Ridicând însă privirea și văzând chipul brăzdat de riduri al lui Aurel, chelia și ochii umezi, de câine bătut, ai acestuia, regretă pe dată că întrebase așa ceva.

— Pe scurt, toate astea s-au întâmplat toamna trecută. M-am gândit să-i scriu lui Roger pentru a-i cere ajutorul. Trebuie să recunosc, în trecut m-a scos deseori la liman. Însă de astă dată n-aveam nevoie de un ajutor punctual. Aveam nevoie de mult mai mult și știam că nu avea să accepte. Am cumpănit îndelung ceea ce aveam de făcut, vreme de vreo câteva săptămâni. M-am documentat pe internet și am văzut că înălțase un hotel pe terenul din Maputo. Și-atunci mi-a venit o idee. Mi-am spus că exista, poate, o modalitate prin care toate nedreptățile vieții să poată fi îndreptate. Înțelegeți? Am consultat un avocat.

— Un avocat francez?

— La început, da. Apoi el mi-a recomandat un confrate de aici, de la Maputo. L-am sunat. Acesta a studiat chestiunea mai în amănunt, iar concluzia lui a fost categorică: jumătate din bunuri mi se cuvin.

— Terenul sau hotelul?

— Totul.

Gardienii deschiseseră ușa, iar Isidore făcu câțiva pași în încăpere, vădit întristat de ceea ce avea de făcut.

— Am așteptat cât am putut, domnule consul. Acuma însă…

— Terminăm imediat, îi răspunse precipitat Aurel. Mai dați-ne doar două minute.

Apoi i se adresă doamnei Béliot:

— Cum i-ați dat fostului soț vestea că intenționați să-l dați în judecată?

— Nu i-am dat nicio veste. Am împrumutat de la o verișoară costul biletului de avion, un zbor charter ieftin. Am venit în Mozambic și mi-am făcut apariția la hotel. Asta a fost tot.

Gardianul cel mărunțel înaintă și o prinse de mână.

— Gata, doamnă. S-a terminat, e vremea să vă întoarceți în celulă.

— Ascultați-mă, vă rog, domnule consul! Mai sunt încă o mulțime de lucruri pe care trebuie să le știți.

Aproape plângea, în vreme ce gardianul o trăgea către ușă.

— Când a aflat că pregăteam un proces, târfa ailaltă s-a speriat. Ea îl cunoaște pe fostul șef al poliției. Ei au pus la cale toată afacerea, ca să mă scoată din joc.

Întinse mâna și reuși să-l apuce pe Aurel de mânecă.

— Întoarceți-vă după-amiază, vă implor. Nu mă lăsați să putrezesc aici! Nu vreau să mă întorc în grota aia împuțită. Doar când mă gândesc la ea m-apucă greața. Îmi jurați că o să vă întoarceți?

Aurel jură fără ezitare, cu atât mai mult cu cât reușise să afle îndeajuns încât să presimtă că această crimă ascundea un mister și, posibil, o nedreptate. Acestea erau singurele lucruri din lume care îi mai puteau trezi o pasiune.

*

Luă un taxi, pentru a se întoarce cât mai repede la ambasadă. Mașina era un Renault 9 antic, ale cărui portiere din spate erau prinse cu un soi de corzi elastice.

Șoferul îl privi lung în oglinda retrovizoare enormă, decorată cu ghirlande de flori din plastic. Un autocolant cu Sfânta Fecioară se străduia să acopere o crăpătură din parbriz.

— Nu vă e cald, așa cum sunteți îmbrăcat?

— Nu, răspunse Aurel cu demnitate.

Șoferul chicoti, dar o nouă privire aruncată spre pasagerul său îl determină să redevină serios. Încuviință din cap.

Aurel cugeta intens, cu privirea încruntată.

În toate celelalte ocazii anterioare când fusese confruntat cu asemenea situații, la posturile pe care le ocupase, marea sa problemă fusese mereu să-și convingă superiorii că era capabil să ducă la bun sfârșit o anchetă în toată regula. În primul rând, o atare solicitare venea în contradicție cu refuzul său de a presta orice alt fel de activitate. Trebuia să îi convingă că pentru a rezolva o enigmă – și numai pentru asta! – era dispus să se dedice muncii zi și noapte, până la obținerea unui rezultat.

Mai ales obiecția care i se aducea era legată de existența unor oameni a căror meserie era exact asta: poliția locală, eventual delegatul ministerului de interne din cadrul ambasadei. Un angajat consular cum era el nu avea de ce să se amestece în așa ceva. De regulă, Aurel era nevoit să recurgă la diverse tertipuri pentru a-și duce la bun sfârșit investigațiile.

Atunci când se prezentă la biroul lui Mortereau la întoarcerea de la închisoare, Aurel își repeta în minte argumentele menite să-l convingă pe superiorul său dacă nu chiar să îi aprobe acțiunile, măcar să își păstreze neutralitatea. Avea de gând, mai întâi, să-i atragă atenția că în această fostă colonie portugheză, ambasada Franței nu avea la fel de mult personal ca în fostele colonii franceze. Nu exista un serviciu de cooperare cu poliția. Prin urmare, dacă și-ar fi desfășurat propria anchetă, nu ar fi încălcat prerogativele nimănui. Urmarea avea

să îi demonstreze, însă, că toată argumentația pe care și-o pregătise era inutilă.

De-abia intrase în birou, și Mortereau îi ceru să îi povestească tot ce se întâmplase la închisoare. Pe măsură ce Aurel îi descria întâlnirea sa cu Françoise, chipul consulului se lumină: nu-și văzuse niciodată colaboratorul într-atât de pasionat. Aurel, așezat pe marginea scaunului, aplecat în față, gesticula entuziasmat în vreme ce-și depăna povestea. Ardoarea acestuia îl umplu de încântare pe tânărul diplomat. În sfârșit, intuiția sa se dovedea corectă! Încrezător în potențialul omenirii, Mortereau își vedea astfel răsplătită încăpățânarea de-a fi fost convins că până și un personaj damnat precum Aurel putea fi, în cele din urmă, salvat. În mintea lui, faptul că pasiunea adjunctului său nu era cauzată de chestiuni pur consulare era lipsit de importanță. Important era că, în sfârșit, ceva reușise să îi trezească interesul lui Aurel.

— Pe scurt, credeți așadar că această femeie a fost acuzată pe nedrept?

— Nu pot să afirm acest lucru cu certitudine, domnule consul general. Spun doar că întreaga poveste are niște zone de umbră. Relația acestui Béliot cu fosta sa soție era îndeajuns de complexă și n-am reușit încă să o deslușesc pe de-a-ntregul. Sunt însă convins de un lucru: desemnarea acestei femei drept vinovată, fără a mai efectua alte investigații suplimentare, a fost o soluție prea comodă, prea la îndemână.

— Și ce aveți de gând să faceți?

— Am să mă întorc la acolo.

Mortereau se lăsă pe spate în fotoliu. Pe acesta se afla o tapiserie abstractă, în alb-negru, îndeajuns de urâtă care îi servea drept sprijin pentru cap. Urma părului său transpirat lăsase o aureolă bej cam dezgustătoare pe suprafața acesteia.

— Nu va fi tocmai ușor, rosti el. Constatările consulare nu durează atât de mult, în mod obișnuit.

Dacă reveniți, directorul închisorii ar putea intra la bănuieli.

— Știu, și chiar de aceea n-am de gând să revin în această după-amiază. Mâine, să sperăm…

Șeful secției consulare ronțăia capătul creionului pe care-l avea în mână.

— Chiar și mâine, o atare insistență ar putea să pară ciudată.

Se uită la ceas.

— E unu și jumătate! exclamă el, sărind în picioare. Trebuie să vă las. Soția mea mă așteaptă cu masa de prânz.

Își vârî marginile cămășii în pantaloni, își închise laptopul și își puse în buzunar telefonul mobil. Apoi, privind spre Aurel, dădu glas unei idei care-i venise probabil pe moment:

— Am o întâlnire după-amiază devreme. Haideți să ne întâlnim aici la ora șaptesprezece. Vom merge împreună la închisoare. Dacă vă însoțesc, cererea de a o vizita pe doamna Françoise va părea mai firească.

*

Aurel era destul de descumpănit de inițiativa lui Mortereau. Pe de o parte, susținerea de care se bucura din partea consulului general îi ușura teribil sarcina. Pe de altă parte, această bunăvoință îi strica oarecum plăcerea. Ceea ce îndrăgea la aceste anchete clandestine era tocmai caracterul lor discret, joaca de-a v-ați ascunselea, singurătatea vânătorului… Se întreba cum urma să se desfășoare o anchetă în care avea să fie însoțit de altcineva. Desigur, nu avea de ales. De altfel, poate că dracul nu era chiar atât de negru. Era posibil ca domnul consul general, după ce avea să-l ajute să își facă intrarea de-o manieră mai oficială, să se retragă și să-l lase să-și vadă liniștit de treabă. În definitiv, avea atâtea altele de făcut.

Ce-ar fi putut să facă acum, până la ora șaptesprezece? Nu reușea nicidecum să se hotărască. În cele din urmă, alese să rămână în

birou și să mănânce un sandviș, în fața calculatorului. De astă dată avea un birou numai al lui. De cele mai multe ori, la posturile pe care le deținuse anterior, atitudinea sa bizară fusese catalogată drept negativism de către superiori și, drept unică sancțiune, primise drept birou o debara oarecare. Mortereau refuzase să recurgă la atare pedepse. Ba mai mult, dorind să-i sporească motivația, îi oferise un birou îndeajuns de frumos, râvnit de toată lumea, o încăpere largă și luminoasă, ale cărei ferestre dădeau spre parcarea unui supermarket.

De cum intră în birou, Aurel încuie ușa cu cheia și își scoase pardesiul, sacoul și pantofii. Scoase dintr-un minifrigider o tabletă de ciocolată și începu să ronțăie din ea, în timp ce privea pe geam la o familie de mozambicani care împingeau un coș de cumpărături plin cu vârf prin parcare.

Se gândea la Françoise, care debarcase la Maputo după o despărțire de douăzeci de ani și se instalase la hotelul fostului ei soț, plănuind să-și ceară dreptul la jumătate din bunurile acestuia. Categoric, era o femeie dată naibii. E drept, nici Béliot nu părea să fi fost un tip prea ușor de suportat, cu răcnetele și insultele pe care le adresa angajaților săi, dar Aurel se întreba dacă acesta era în stare să-i țină piept fostei sale soții. Chiar faptul că îi îngăduise să stea acolo, la hotel, era, în sine, îndeajuns de surprinzător.

Aurel mototoli ambalajul ciocolatei și-l aruncă în coșul de gunoi. Se întinse, apoi, cu mâinile încrucișate la ceafă, și se aplecă înainte. Îi era poftă de un pahar de vin alb foarte rece, un Tokay unguresc de preferință. Era prea cald, mai cald decât ar fi fost normal. Probabil avea un pic de febră. Ar fi putut să pornească instalația de aer condiționat, dar nu o folosea niciodată, căci în doar câteva minute, cu climatizarea pornită, încăperea ar fi devenit o peșteră de gheață. Pentru Aurel, Africa era sinonimă cu sinuzitele permanente

cauzate de acest gen de schimbări bruște de temperatură. Își desfăcu nodul papionului și-l lăsă să îi atârne de-o parte și alta a gulerului.

Ațipi câteva clipe și, brusc, deschise ochii, ridicându-se în capul oaselor.

Bartolomeo!

Tocmai îi venise o idee grozavă. Ciudat, Mortereau nu se gândise la asta, deși însuși consulul general i-l prezentase lui Aurel pe maestrul Bartolomeo Cavalcanti, la scurt timp după sosirea sa aici. Acesta era avocatul consulatului, un metis franco-mozambican. Mortereau avea încredere oarbă în el și-l consulta în absolut orice privință. Trecut de șaizeci de ani, juristul care-și urmase studiile în Franța avusese o carieră lungă, de mai bine de un sfert de veac, la Maputo. Era, într-un fel, memoria vie a capitalei.

Aurel ridică receptorul și formă numărul cabinetului avocatului. Bartolomeo însuși îi răspunse imediat. Avea gura plină și părea prost dispus.

— Da?

— Maestre Bartolomeo! Sunt Aurel Timescu.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care avocatul își înghiți cu mari străduințe îmbucătura.

— Aurrrrel Timeșșșcu, repetă el, imitând stângaci ceea ce-și imagina el c-ar fi fost accentul românesc. Ce onoarrrrre!

Maestrul Bartolomeo era un grăsan cu maniere pompoase, care obișnuia să facă mare caz de cultura și relațiile sale. Dar, dacă erai dispus să treci peste aceste mărunte defecte, omul se dovedea plin de umor și cordial. Fusese căsătorit vreme de zece ani cu o rusoaică ce nu suportase clima mozambicană și sfârșise prin a-l părăsi, pentru a se întoarce în stepele ei de origine. Bartolomeo păstrase amintiri plăcute de pe urma căsniciei și altele, de-a dreptul extraordinare, de pe urma divorțului. În urma mariajului său, rămăsese cu o bizară simpatie pentru tot ce provenea din

Europa de Est, indiferent dacă era vorba de Rusia, Bulgaria, România sau Polonia. Din punctul său de vedere, Aurel însuși făcea parte integrantă din acel univers fabulos cu păduri nesfârșite, ierni friguroase și femei insuportabile.

— Aurel, dragul meu! Imaginează-ți, chiar ieri am vorbit despre tine cu ministrul sănătății. Tocmai s-a întors dintr-o călătorie în țara dumitale. Mă rog, fosta țară… Adică Slovacia.

— Eu sunt român.

— N-are importanță, acum ești frrrrancez! Hahaha! Ce pot face pentru dumneata?

— Uitați, maestre… Mă întrebam dacă l-ați cunoscut pe Roger Béliot.

Tonul avocatului deveni brusc mai rece.

— Bietul Roger Béliot. Moartea lui a fost o întâmplare atât de tristă. Totuși, putem spune că s-a potrivit de minune cu personajul, nu-i așa? Ce-ai vrea să știi?

— Consulul general și cu mine ne ocupăm de soția sa. E cetățean francez, așa că trebuie să…

— Soția lui, franțuzoaică? Dar e mozambicană get-beget!

— Voiam să spun: prima sa soție.

— Ah, da, așa e. A mai fost o soție, mai înainte. Scuză-mă, am uitat, doamna respectivă a dispărut din peisaj de o bună bucată de vreme. Nu mă mai gândisem la ea ca fiind parte a anturajului lui Béliot.

— Și totuși, ea a fost acuzată de moartea lui.

— N-am știut. Am fost plecat zilele acestea, m-am întors abia ieri.

— Ei bine, da. E la închisoare. E bănuită de uciderea fostului ei soț.

— Cu oamenii ăștia nu se poate ști niciodată…

— Mi se pare mie, sau nu-l prea aveați la inimă pe răposat?

Bartolomeu bău îndelung, gâlgâind, cel mai probabil direct din sticlă, apoi își înăbuși un râgâit.

— Răposatul… Așa-i, odihnească-se în pace. De vreme ce m-ai întrebat, află că am fost pe baricade diferite într-un proces, acum vreo zece ani. Eram avocatul șefului său de echipă, iar Béliot a pierdut. Nu mi-a iertat-o niciodată. Dar spune-mi, ce voiai să știi, de fapt?

— Voiam niște informații consulare, atâta tot, se grăbi Aurel să declare, căci detectase o oarecare mefiență în întrebarea lui Bartolomeo. În primul rând, aș vrea să știu dacă s-a recăsătorit.

— Ți-am spus, da. Cu o mozambicană. Fatoumata Béliot e fata unui șef de trib din nord. Un tip puternic. Sunt musulmani, de origine tanzaniană. În vremurile în care trăim și într-o țară catolică, așa cum e asta, e un amănunt care trebuie reținut. Însă acești musulmani sunt apropiați de putere.

— Ce vârstă are?

— Fatoumata? La vreo patruzeci de ani. Hai, cincizeci, dar să nu cumva să afirmi asta în prezența ei!

— Trăiește la Maputo?

— Are o casă în orașul de sus, în cartierul select. Dar își petrece mult timp în fieful tatălui ei, la nord de capitală.

— Așadar, ea și Béliot nu locuiau împreună?

Avocatul strănută, își suflă nasul zgomotos și se scuză pentru o clipă, pentru a închide geamul. Susținea că e sensibil la curenții de aer și era de-a dreptul mândru că era foarte des răcit într-o țară în care erau treizeci de grade la umbră în mai tot timpul anului.

— Trebuie să știi un lucru, Aurel. Béliot era un tip groaznic, n-am idee ce găseau femeile la el. Cu siguranță, banii au jucat un rol în toate cuceririle lui. În orice caz, Fatoumata a rămas cu el cât să o ia de nevastă și să-i facă un copil. Apoi, ea și-a văzut de viața ei, și el la fel.

— Au un copil împreună?

— Un băiat. Are vreo cincisprezece ani acum. Dacă ai trecut pe la hotel, l-ai văzut cu siguranță pe-acolo. S-a întors de la Geneva acum două luni, pentru a lucra cu tatăl său.

— El urmează să preia hotelul?

— Mama sa ține morțiș la asta. I-a cerut lui Béliot să îi doneze întreaga proprietate fiului lor. Știu asta fiindcă notarul care a redactat actul de donație mi-a cerut o părere privind chestiunile de ordin legal.

— Și unde se află acum acest act de donație? Credeți că Béliot a apucat să i-l dea fiului său? Sau poate mamei?

— N-am idee. Notarul nu mi-a dat niciun fel de amănunte în această privință.

— Îmi cer scuze dacă vă cer să încălcați cumva secretul profesional, dar… ați auzit cumva de o acțiune în justiție introdusă de prima sa soție, pentru a revendica o parte din proprietatea pe care a fost construit hotelul?

— Nu. Cazul respectiv n-a ajuns la urechile mele. Iar dacă ar fi ajuns, i-aș fi spus foarte clar femeii că nu ar avea nicio șansă de câștig. Justiția de aici e… Cum să vă spun?… Depinde în mare măsură de calitatea pe care o au justițiabilii. Atunci când o franțuzoaică se îndreaptă în justiție împotriva unui localnic… își asumă niște riscuri foarte mari.

— Dar e vorba de fostul ei, soț, cetățean francez, așadar…

— Fostul ei soț e căsătorit cu o mozambicană și au împreună un fiu.

— Am înțeles.

Într-adevăr, Aurel înțelegea perfect deopotrivă sensul propriu și cel figurat al spuselor avocatului. Ceea ce nu reușea, însă, să înțeleagă era în ce fel aceste fapte puteau avea legătură cu moartea lui Béliot.

— Spuneți-mi, maestre, cât se poate de sincer: credeți că întoarcerea acestei franțuzoaice și

procesul intentat de ea ar fi putut declanșa o înscenare menită să o compromită, așa cum susține?

— Habar n-am. Tot ce pot să îți spun e că, dacă i-a deranjat pe niște localnici, nu cred că aceștia s-ar fi ostenit să pună la cale ceva atât de alambicat pentru a se descotorosi de ea.

— Doar dacă nu cumva s-au gândit să împuște doi iepuri deodată, eliminându-l și pe Béliot cu această ocazie.

Bartolomeo râse zgomotos.

— Șahul e la modă la matale în Polonia, dragă Aurel. Oamenii de pe-aici nu-s chiar atât de complicați.

— Sunteți sigur de asta?

— Nu, ai dreptate. Sunt complicați și ei, dar în alt fel.

IV

Convorbirea dintre Aurel și maestrul Bartolomeo durase mai puțin de o jumătate de oră. Îi mai rămânea o bună bucată de timp de pierdut până la ora la care urma să se întâlnească cu consulul general. Ar fi avut chef de muzică, dar apartamentul său era prea departe de ambasadă pentru a apuca să dea o fugă până acolo și să se întoarcă la timp. Prin urmare, cântă o sonată de Șostakovici în gând, atingând cu degetele marginea biroului. Era genul de exercițiu care-i crease reputația de nebun în toate posturile prin care trecuse până acum. Din fericire, aici la Maputo putea să se desfășoare în voie, fără teama de-a fi observat de alții, având un birou numai al său, mulțumită domnului consul general.

Sigur, a cânta astfel, pe mutește, nu era la fel de plăcut cu a cânta la vechea sa pianină, care-l însoțea pretutindeni. Și totuși, plimbându-și degetele pe marginea mesei și imaginându-și clapele pianului, putea să audă în minte notele. Iar acolo unde bătrâna lui pianină dezacordată suna uneori ca un țambal, notele ce se nășteau în mintea sa aveau puritatea celor emise de un pian Steinway de concert. Acest exercițiu ar fi fost cu siguranță pe placul bunicului său din partea mamei, un rabin care studia Kabbala și care obișnuia să proclame, ridicând un deget: „Materia e spirit în stare pură!” Aurel nu înțelesese sensul adânc al acestui enunț decât atunci când descoperise puterea degetelor care, atingând lemnul, făceau să răsune în mintea sa o melodie.

Pasiunea sa pentru misterele polițiste avea mai multe explicații. În primul rând, Aurel era un iubitor ai dreptății. Nicio luptă nu i se părea mai nobilă decât aceea la al cărei final adevăratul vinovat era obligat să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale, reabilitând astfel un nevinovat

acuzat pe nedrept. Iar în cazul de față, instinctul îi spunea că o nedreptate flagrantă fusese comisă. Fără să poată să o afirme cu certitudine, Aurel avea convingerea că femeia din închisoare îi spusese adevărul. Oricare i-ar fi fost viciile, păcatele sau chiar crimele, în opinia lui Aurel, franțuzoaica nu era vinovată de fapta de care fusese acuzată, și anume uciderea lui Béliot.

Ajuns cu raționamentul în acest punct, gândurile lui Aurel reveniră la Kabbala, la „materia care este spirit”. La baza oricărei anchete, în opinia sa, se afla *materia* însăși a crimei, adică instrumentele, locul și timpul comiterii faptei, a căror dezvăluire ducea la *spiritul* crimei, al victimei și al criminalului deopotrivă. Prin urmare, se simțea încă departe de concluzii. Un bărbat vârstnic fusese găsit în piscină, după ce fusese lovit și legat. Victima fusese ținta invidiei și a urii deopotrivă. Care dintre aceste sentimente atinsese apogeul, având drept rezultat o crimă?

Gândurile acestea îl enervară. Lovi de câteva ori în marginea biroului cu degetele, iar notele muzicale ce i se formară în gând sunară îngrozitor de fals. Schiță un gest sec, de parcă ar fi trântit capacul peste clape, își flexă articulațiile pentru a le auzi pocnind și observă că venise timpul să coboare în biroul consulului general.

Îl găsi pe Mortereau în picioare, ștampilând plictisit niște teancuri de documente. Avea un tic nervos când era în această stare: își trecea mâna prin păr, netezindu-și-l pe spate. Repetarea gestului avusese drept consecință înălțarea unei creste blonde în vârful capului său, ceea ce-l făcea să semene cu Tintin[1].

— Termin într-un minut, dragă Aurel.

Consulul general își sfârși de sortat corespondența, de citit telegramele, de semnat și ștampilat scrisorile, cu gesturi nervoase.

— Am vorbit cu directorul închisorii. Sper să nu mi-o iei în nume de rău, dar am dat vina pe tine.

Am pretins că nu posezi experiența necesară pentru a duce povara unui caz atât de complex. Fiind vorba de o chestiune delicată, am susținut că trebuie să mă întâlnesc eu însumi cu persoana deținută. A fost înțelegător, ne așteaptă.

Lipsă de experiență? Totuși, cât de stupizi puteau fi uneori diplomații… Deși nu lăsă să se vadă, Aurel se simțea afectat. Iubea Franța, țara care îl răscumpărase la propriu, salvându-l din infernul lui Ceaușescu. Cu toate acestea, nu reușise să se obișnuiască nicidecum cu sistemul de promovare prin concurs, care le permitea unor mucoși de douăzeci de ani să obțină un avantaj pe viață, ce împărțea oamenii în funcție de pătura socială de care aparțineau, ce avea să-i ocrotească pe viață pe zevzeci de teapa lui Mortereau.

Se înghesuiră pe bancheta din spate a mașinii de serviciu. Tânărul consul general adora să se plimbe cu limuzina sa cu tapițerie de catifea cenușie, încântat de propria reușită în viață. Pentru o tapițerie de piele mai avea de urcat câteva trepte în ierarhie. I se adresa cu pluralul de politețe șoferului său, un mozambican bătrân care avea păr în urechi și o vastă experiență de viață.

— Am discutat despre acest caz cu soția mea, pe parcursul prânzului. O cunoști pe soția mea, Aurel? Nu. Ei, va trebui să vă fac cunoștință.

Mortereau era celebru în rândul expatriaților datorită soției sale, o indiancă din Caraibe care suferea de o manie a cumpărăturilor compulsive. Bântuia prin magazinele din capitală și, de cum descoperea vreo promoție, făcea comenzi consistente. Se întorcea de la cumpărături cu cincizeci de tuburi de pastă de dinți, două sute de flacoane de șampon și treizeci de kilograme de carne de vită. Marea întrebare pe care și-o puneau toți era ce anume făcea cu aceste enorme cantități?

— A studiat psihologia la Nanterre, știai? Ei bine, soția mea mi-a spus să fim atenți la această Françoise Béliot. A avut ocazia să o întâlnească o

dată sau de două ori și nu crede o iotă din tot ce ți-a povestit.

Asta chiar era culmea! Nu era de ajuns că era nevoit să-l suporte pe Mortereau, acum mai trebuia să țină seama și de părerile de ordin criminalistic ale nevestei acestuia? Cu tot interesul pe care i-l trezise această anchetă, dacă lucrurile continuau așa, erau șanse să îi piară de tot cheful.

Primirea de care avură parte la închisoare fu radical diferită de cea de dimineață. Aurel avu astfel ocazia să constate puterea autorității. Nu fu nevoie să bată în poartă și nici să stea după bunul plac al gardienilor. Unul dintre aceștia stătea de strajă în fața intrării, așteptându-i. Deschise portiera din spate a mașinii, iar consulul general coborî, cu solemnitatea unui șef de stat care sosește, în ultima clipă, la o întâlnire la nivel înalt. Aurel se descurcă singur să coboare din mașină și se grăbi să-l ajungă din urmă.

Cei doi diplomați fură conduși de-a lungul unui coridor până în biroul directorului închisorii. Încăperea era zugrăvită într-un albastru palid și împodobită cu portretul președintelui Mozambicului. Rama era destul de paradită, semn că fusese dezasamblată îndeajuns de des, pentru a înlocui fotografia, cu ocazia schimbărilor de regim. De altfel, destui oameni politici petrecuseră câte-un sejur aici în închisoare, înainte sau după ce ajunseseră la putere, în calitate de simpli deținuți, astfel încât directorul, după ce le admirase portretul, avusese prilejul să cunoască și originalul.

Într-un colț al încăperii, pe un suport telescopic, se afla un televizor aflat în funcțiune. Deși sonorul nu era dat prea tare, din difuzor se făceau auzite râsetele și aplauzele unui joc televizat.

— Luați loc, domnule consul general, spuse directorul.

Deși nu primise o invitație expresă, Aurel se așeză și el.

— Ați venit s-o vizitați pe această doamnă Béliot, nu-i așa? Urâtă întâmplare! Iar persoana în cauză e deosebit de dificilă.

Directorul se prefăcu a răsfoi un dosar aflat la îndemână, pe birou.

— Știați că ieri a zgâriat-o pe una dintre supraveghetoarele noastre?

— Trebuie să fiți înțelegător, domnule director. Doamna Béliot susține că e nevinovată.

— Tot nevinovată e și sărmana noastră supraveghetoare. Femeia asta trebuie să se calmeze. Spuneți-i treaba asta. Altfel, cât o fi ea de franțuzoaică, vom fi nevoiți să o trecem la regimul special. Iar asta va însemna să-i interzicem deopotrivă plimbarea și dreptul la vizite.

— Voi face tot posibilul să o conving să fie rațională.

Funcționarul părea îndeajuns de încântat că un diplomat francez făcea sluj înaintea sa. Iar Mortereau era dispus să-i facă pe plac! Aurel era de-a dreptul furios. Gardienii erau cu toții la fel, în întreaga lume. Profitau de fiecare dram de putere ce le fusese dată…

— Îmi dați voie să vă întreb, dragă domnule director, care este situația judiciară a doamnei Béliot?

— A fost acuzată oficial de crimă cu premeditare și de furt.

— De furt?

Mortereau și Aurel schimbară o privire contrariată. Nimeni nu pomenise până acum de așa ceva.

— Se pare că în camera victimei exista un mic seif, o cutie de valori cu închizătoarea în partea superioară. Aceasta a fost spartă, iar cutia de valori a fost golită. Vă zic ceea ce au binevoit să-mi spună magistrații de la parchet. Nu am avut acces la dosar.

Tonul pe care rostise aceste cuvinte afirma foarte limpede o continuare nerostită: „… Și nici

voi nu aveți acces la acesta!”

— Dacă vreți să aflați mai multe, cred că avocatul ei vă va putea răspunde la întrebări.

— Vom discuta cu ea și despre această chestiune.

— În cazul ăsta, nu aveți timp de pierdut. Programul de vizite se încheie în momentul în care începe servirea cinei. Acesta e regulamentul.

Dinspre televizor se auzi o explozie de urale, semn că unul dintre jucători câștigase premiul cel mare.

*

Françoise Béliot se afla deja în încăperea desemnată drept vorbitor atunci când directorul îi invită pe consulul general și pe adjunctul său să intre. Prizoniera sări în picioare și îi adresă un zâmbet larg lui Aurel. Apoi se încruntă, descoperind că acesta era însoțit.

— Vă las, spuse directorul închisorii, apoi ieși.

— Cine e domnul?

Françoise i se adresase direct lui Aurel, arătând din bărbie în direcția consulului general. Deși nu el fusese cel întrebat, acesta se grăbi să-i răspundă.

— Dați-mi voie să mă prezint: sunt Didier Mortereau, șeful secției consulare a ambasadei Franței în Mozambic. Domnul Timescu, cu care v-ați întâlnit azi-dimineață, este adjunctul meu.

Aurel făcu un semn discret înspre Françoise, încercând să-i dea de înțeles că nu era cazul să facă o scenă. Ea înțelese, se pare, căci își reluă locul pe scaun, așteptând întrebările vizitatorilor.

— Avem puțin timp la dispoziție, doamnă, reluă Mortereau. Colaboratorul meu mi-a împărtășit tot ce i-ați spus dimineață.

Aurel încercă, prin mimică, să îi comunice femeii să-l lase pe Mortereau să vorbească. Françoise Béliot zâmbi, căci vice-consulul era foarte amuzant în acest rol mut.

— Să reluăm, așadar, din punctul în care v-ați oprit atunci. Ce s-a întâmplat atunci când, în urmă

cu câteva luni, ați aterizat la Maputo? L-ați anunțat pe fostul dumneavoastră soț, pe domnul Béliot, despre sosirea dumneavoastră?

Prizoniera se gândi câteva clipe, apoi începu să vorbească, privind spre Aurel.

— Nu, nu l-am prevenit. Pur și simplu i-am apărut în prag, cu valize cu tot, direct de la aeroport.

— Era acasă?

— Se afla în locul său preferat: în fotoliu, lângă piscină. Cred că era deja la al treilea sau al patrulea pahar de scotch.

— Și? Cum a reacționat? interveni Mortereau, incapabil să-și stăpânească curiozitatea.

Vreme de o clipă, Aurel se temu că nerăbdarea consulului avea să strice toată atmosfera. Dar Françoise se hotărâse să spună ce avea de spus și, în mintea sa, i se adresa doar lui Aurel, fără să țină seama de intervențiile juvenile ale consulului.

— Mai întâi m-a luat drept o clientă. Le-a făcut semn fetelor de la hotel să se ocupe de mine. Apoi, dintr-odată, m-a recunoscut. Fața i s-a schimonosit de furie. A vrut să se ridice și s-a dezechilibrat, apoi s-a rezemat de brațul fotoliului. Era straniu: recunoșteam toate semnele premergătoare uneia dintre izbucnirile de furie care mă înspăimântau atât de mult odinioară. Însă, de astă dată, nu-mi mai era teamă.

— Ar fi putut să vă dea afară, observă Mortereau.

— Odată cu trecerea timpului, rolurile se inversaseră. El devenise mai slab, iar eu mă simțeam foarte puternică.

Aurel o privea țintă. Căuta să surprindă o scăpare, momentul în care avea să-și trădeze falsitatea, o expresie a minciunii. Dar ceea ce vedea și auzea părea cât se poate de sincer.

— M-am așezat față în față cu el. Alături, în picioare lângă valizele mele, se afla una dintre servitoarele lui. I-am cerut să ducă valizele în

camera mea. A urmat un moment prelungit de tăcere. Îl priveam pe Béliot direct în ochi. El încerca să-mi reziste. În cele din urmă, a cedat, a plecat privirea și i-a spus fetei: „Du-le în camera doisprezece!” Câștigasem.

La această oră, aproape de înserare, traficul era intens pe artera din fața închisorii. În penumbra care se înstăpânea încetul cu încetul în încăpere se strecurau zgomotele exteriorului: claxoane stridente și vuiet de motoare. Căldura se mai domolise.

Pentru întâia oară, Françoise păru a lua act de prezența lui Mortereau.

— L-ați cunoscut pe Roger Béliot? îl întrebă ea pe consulul general.

— Nu. Nu l-am întâlnit niciodată.

Ea încuviință din cap.

— Ați ratat o întâlnire cu un personaj aparte.

Aurel, conștient de scurgerea grabnică a timpului, readuse conversația pe făgașul dorit:

— Când i-ați spus despre problemele dumneavoastră financiare?

— Nu i-am vorbit despre asta. N-aveam de gând să mă mă mai înjosesc în fața lui. Mă aflam acolo pentru a-mi cere drepturile asupra terenului și hotelului. Asta-i tot ce i-am spus, încă de a doua zi.

— Cum a reacționat?

— În momentul acela eram, oarecum, împreună la cină. Nu, nu mă invitase să cinăm împreună. Eram așezată la o masă lângă piscină, iar el era în fotoliul lui, ca de obicei, cu whisky-ul în mână. Mi-am luat farfuria și tacâmurile și m-am așezat în fața lui. A avut o tentativă de-a se ridică și a pleca, dar l-am oprit, luându-l de braț. Faptul că l-am atins a părut să-l emoționeze. S-a așezat înapoi în fotoliu și mi-a spus: „Te ascult”.

— Avea idee ce anume voiați să îi spuneți?

— Nu cred. În adâncul minții lui, cred c-a știut dintotdeauna că proprietățile sale nu-i aparțineau pe de-a-ntregul. Însă, în astfel de cazuri, gândirea

acționează la fel ca aceea a criminalilor, mă-nțelegeți? După atâția ani, își închipuie că nu se va mai poate întâmpla nimic.

— Așadar, nu a încercat să se apere?

— Nu avea cum. Argumentele mele erau incontestabile. I-am explicat ceva ce știa deja.

— I-ați pus condiții? interveni Mortereau, care părea foarte nerăbdător, în vreme ce Aurel și Françoise afișau un calm demn de niște jucători de șah.

— Bineînțeles. I-am spus: „Vreau jumătate din acest teren”. În cursul dimineții avusesem timp să arunc o privire în jur. I-am arătat o linie care trecea de-a latul piscinei până la zidul de incintă și l-am anunțat: „Partea asta, cu tot ce se află pe deasupra, îmi aparține”.

— Probabil n-a fost tocmai încântat.

— Am fost îndeajuns de generoasă: i-am lăsat latura pe care se aflau casa cea veche și piscina.

— În schimb, v-ați rezervat partea cu hotelul! insistă Mortereau.

— A reacționat cu demnitate. Mi-a spus să deschid un proces. I-am răspuns că exact asta aveam de gând și că, în cursul acelei săptămâni, dosarul avea să fie depus la tribunal.

Aurel nu voia să mai piardă timpul cu comentarii inutile.

— Știați că se recăsătorise? întrebă el.

— Da, îmi spuseseră copiii. Dar lucrurile se schimbaseră între timp. Ceea ce nu știam era că se despărțise deja de soția sa mozambicană și că acum era cu alta, mult mai tânără. Aceasta avea nouăsprezece ani, iar el o cunoscuse pe când avea doar treisprezece. Vă dați seama? Biata copilă! Treisprezece ani!

— Dar nu era căsătorit cu ea, nu-i așa? întrebă consulul, căruia îi venea greu deja să urmărească încurcata viață amoroasă a lui Béliot.

— Nu, căci nu divorțase de cealaltă. Dar Lucrecia, cea tânără, așteaptă un copil.

— De la el? fu rândul lui Aurel să se mire.

Îl văzuse pe Béliot doar de la distanță, dar îi fusese de-ajuns pentru a remarca cât era de decrepit.

— Porcul se îndopa cu Viagra. Fata a fost cea care mi-a spus asta. Am discutat îndeajuns de mult cu ea. E o fată drăguță, poate puțin cam moale. De fapt, îi era pe deplin supusă. Din păcate pentru ea, vârsta nu l-a potolit câtuși de puțin pe Roger în această privință. Atunci când am aflat că murise, m-am gândit imediat că asta a fost cauza. Cu inima lui…

Mortereau roși și se grăbi să întoarcă discuția la chestiunile juridice.

— Hotelul și terenul sunt, cu siguranță, în indiviziune cu femeia de care Béliot s-a despărțit dar nu a divorțat.

— Nu. Când s-au căsătorit, au încheiat un contract de separare a bunurilor, înregistrat aici, în Mozambic.

— De unde știți?

— Știu asta fiindcă, vă dați seama, m-am documentat înainte de-a veni încoace. Am păstrat o relație bună cu notarul care s-a ocupat de afacerile familiei. Era un domn în vârstă, ținea mult la mine. Îmi trimitea felicitări de Anul Nou. A murit anul trecut.

— Așadar, soția lui nu are niciun drept asupra terenului. De ce credeți atunci că ea e cea care l-a ucis și încearcă să vă paseze vina?

— Fiindcă are un fiu cu Béliot. După moartea acestuia, băiatul e moștenitorul întregii averi a fostului meu soț. Béliot a redactat un testament prin care îi lăsa tot. Tot de la notar am aflat acest lucru. Prin asasinarea lui și învinuirea mea, femeia aceea împușcă doi iepuri deodată: pune mâna pe hotel, prin mijlocirea fiului ei, și se descotorosește de plângerea depusă de mine.

— Și totuși, acest testament n-a apărut, nimeni nu l-a văzut…

— O să vedeți, ea îl va scoate la iveală într-o bună zi.

Françoise era foarte categorică în afirmațiile sale, iar siguranța sa îi impresionase în egală măsură pe cei doi bărbați. Mortereau era foarte aproape de a trece de partea ei, astfel încât Aurel se grăbi să-i mai tempereze entuziasmul.

— Ne-ați vorbit până acum despre ceea ce credeți că au fost motivațiile crimei. Dar care sunt dovezile materiale în acest sens? Să presupunem că aveți dreptate: în acest caz, cum credeți că s-au petrecut faptele? Ce anume vă determină să o acuzați cu atâta convingere pe această femeie?

— …Și ce anume îmi dovedește inocența, nu-i așa? Asta vreți să știți? Ei bine, nu am nimic concret. Sunt sigură de tot ce v-am spus, dar nu am mijloacele necesare pentru a dovedi că spun adevărul. Pentru a strânge dovezi, ar trebui să fiu liberă, dar m-au închis aici. Sunt într-o situație disperată și de aceea am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

În acel moment, Mortereau avu o reacție care îl surprinse îndeajuns de tare pe Aurel, redându-i speranța că avea să poată acționa de unul singur.

— Din păcate, noi nu suntem polițiști, spuse consulul general, roșind încă o dată.

Conversația de până atunci fusese atât de îndepărtată de normele protocolului diplomatic, încât scrupulele afișate pe neașteptate de consul păreau de-a dreptul ridicole. Françoise nici măcar nu băgă în seamă intervenția lui Mortereau. Era limpede că nu dădea doi bani pe diviziunea riguroasă a muncii din cadrul ambasadei. Nu o interesau considerațiile de ordin administrativ, cum ar fi, de exemplu, dacă un caz ca al ei era de resortul consulatului sau ar fi trebuit să fie preluat de un atașat responsabil cu siguranța internă, un post care, de altfel, nu era ocupat la ambasada de la Maputo. Ultimul polițist care ocupase această funcție plecase în iunie, iar înlocuitorul său, reținut

de anumite probleme de familie, avea să sosească abia peste două luni.

Aurel îndrăzni să spere totuși că superiorul său nu avea să se aventureze pe terenul nesigur al unei anchete propriu-zise, lăsându-i astfel libertatea de mișcare. Din nefericire însă, după ce își exprimase reținerea, Mortereau își reluă cu entuziasm interogatoriul.

— Ce s-a întâmplat la hotel în noaptea în care Béliot a fost asasinat?

— N-am idee, dacă vă puteți închipui așa ceva! Și tocmai asta e marea mea problemă. În seara aceea am cinat singură, pe terasă. Una dintre puștoaice m-a servit. Béliot era în camera lui. Nu ieșise toată ziua de acolo, decât o singură dată, pentru a urla la grădinar, cu puțin înainte să se însereze.

— Era în putere?

— Nu mai mult și nici mai puțin decât de obicei.

— Iar apoi?

— M-am uitat o vreme la televizor, la recepție, câtă vreme servitoarea debarasa masa. Am auzit cum se spălau vasele la bucătărie. Bucătarul mi-a adus un ceai de plante și, după ceva timp, am urcat în cameră, să mă culc.

— Unde se află camera în care ați stat?

— Stăteam în camera doisprezece, cea pe care Béliot mi-a dat-o în prima zi și din care n-am mai plecat. Toată lumea știe camera respectivă, e cea mai neplăcută din întregul stabiliment. Tocmai de aceea a și ales-o pentru mine. E situată în capătul îndepărtat al hotelului, iar fereastra nu dă spre grădină, spre deosebire de toate celelalte, ci spre o curte mică. La parter, dedesubt, sunt instalate motoarele răcitoarelor. Astea se încălzesc și, peste noapte, fac un zgomot teribil. În primele zile nu reușeam nici măcar să închid ochii. După aceea am reușit să fac rost de dopuri de urechi și să iau câte un somnifer.

— Ați luat și în noaptea aceea?

— Da.

— Așadar, n-ați auzit nimic.

— Absolut nimic.

Mortereau strâmbă din nas, cu o expresie de câine de vânătoare care a pierdut urma.

— Și-atunci, care sunt dovezile împotriva dumneavoastră? De ce vă acuză?

— Fiindcă, se pare, în noaptea aceea am fost singurul oaspete al hotelului. E adevărat, de la plecarea dumneavoastră, domnule Aurel, n-a mai sosit niciun alt client. Personalul a plecat, după servirea cinei. Tânăra prietenă a lui Béliot era plecată la țară, la mama ei. La hotel nu a mai rămas decât bătrânul paznic care doarme în chioșcul de lângă intrare. Și eu.

— Nu mi se pare un motiv îndeajuns de serios pentru a vă acuza de crimă.

— Polițiștii mozambicani sunt de altă părere. Conform acestora, paznicul ar fi auzit zgomotul unei dispute între Béliot și o femeie care vorbea într-o franceză fără accent. Au mai preluat și depoziția unui fost șef al poliției, un amic al lui Béliot care este, între noi fie vorba, amantul soției sale mozambicane. Potrivit acestuia, Béliot i-ar fi spus că nu se mai simțea în siguranță de la sosirea mea aici. L-aș fi amenințat cu moartea, ba chiar afirmase că fostul meu soț refuza să mănânce până când nu dădea câinilor din mâncarea sa, de teamă să nu fie otrăvit.

— Nu-s niște dovezi prea solide, observă Mortereau. Ați putea să vă apărați. Chiar așa, aveți un avocat?

— Același care mă reprezintă în procesul pentru recuperarea părții mele din hotel. E un bărbat destul de tânăr și pare competent, deși nu cred că a avut parte de foarte multe cazuri.

— Cum l-ați cunoscut?

— Mi-a fost recomandat de avocatul meu din Franța, care îl cunoștea de la un congres al

juriștilor francofoni. Însă, la urma urmei, nu știu prea multe despre el. M-aș bucura dacă m-ați ajuta să aflu mai multe. Se pare că aici toată lumea e de vânzare și mi-e teamă să nu o pățesc din această cauză.

La finalul discuției, odată ieșiți pe poarta închisorii, Mortereau și Aurel avură de așteptat câteva minute până la sosirea mașinii, care era parcată ceva mai încolo.

— Ca să rezumăm: de fapt, femeia asta nu are pe nimeni. Copiilor nu le pasă de ea. Nu cunoaște pe nimeni aici în oraș, nu-și cunoaște nici măcar avocatul. Doar noi i-am putea dovedi nevinovăția.

— Așa e, încuviință Aurel, pe un ton lugubru.

Acest „noi” îi confirma cele mai negre temeri: Mortereau nu avea câtuși de puțin intenția să-l lase să ducă ancheta la bun sfârșit de unul singur.

V

Aurel își închiriase un apartament la ultimul etaj al unei clădiri de birouri, în vecinătatea poștei și a primăriei. Era o clădire din anii cincizeci, construită ca să dureze o veșnicie. Cu toate acestea, oricât ar fi fost de trainică zidăria, întreținerea spațiilor comune lăsa mult de dorit. Casa scărilor, în ciuda proporțiilor sale monumentale, era luminată de plafoniere răzlețe, majoritatea cu becurile sparte sau arse. Zugrăveala era scorojită și împânzită de graffiti. După ce trecea însă de aspectul dezolant al spațiilor comune, apartamentul în care intra i se părea, prin comparație, în bună stare, aproape luxos. Acoperise ferestrele mari cu draperii opace și, în fiecare încăpere, instalase lămpi cu lumină difuză, menite să arunce pe pereți umbre fantasmatice. Pe pereți atârnau reproduceri după Klimt și peisaje rurale specific românești. Pianina cu pedale de cupru fusese instalată în salon.

De cum intra aici, Aurel se simțea transportat altundeva. Se simțea acasă. Arșița, pe care draperiile grele nu reușeau să o împiedice să pătrundă în încăpere, nu-i mai amintea de Africa, ci de atmosfera supra-încălzită a apartamentelor din București, în miez de iarnă.

De-abia aici, în această ambianță familiară, cu un pahar de Tokay în față, Aurel reușea să-și adune gândurile și să gândească cu adevărat coerent.

După această zi istovitoare, își scoase hainele, păstrându-și însă, potrivit obiceiului său, cămașa. O comandase cu douăzeci de ani în urmă, la Viena. „O cămașă pe măsură”, afirmase croitorul, fără a preciza însă a cui avea să fie măsura respectivă. Ca urmare, cămașa era prea largă pentru Aurel, iar la spate îi atârna până aproape de genunchi. Încălță papucii cu pompoane din Mongolia și porni

combina muzicală antică, în care se afla un CD cu muzica lui Erik Satie.

„Materia este spirit”, mormăi el, tolănindu-se în fotoliul din lemn aurit de-un prost-gust desăvârșit, pe care îl căpătase odată cu apartamentul. Materia care-l înconjura – adică draperiile, penumbra, țesătura fină pe care o simțea sub fese, paharul de Tokay și notele muzicale din compoziția pentru pian a lui Satie – era de-ajuns pentru a conferi materialitate gândurilor sale, proiectând, pe fundalul alb al peretelui din fața sa, portretele pe care voia să și le întipărească în memorie.

În primul rând, așa cum i se cuvenea unui senior, era vorba de Béliot. Majestatea sa, Béliot. Moartea sa era învăluită de mister, însă nici în privința vieții acestuia Aurel nu-și alcătuise încă o imagine clară. Era, fără îndoială, un exemplu tipic de bătrân colonialist rasist, care însă, paradoxal, se căsătorise cu o africană și-i lăsase moștenire întreaga sa avere. Era un mizantrop, care se bucura însă, în mod regulat, de vizitele notabilităților locale. Un bărbat autoritar, de-a dreptul violent, care nu avea însă curajul să dea afară o femeie care nu mai însemna nimic pentru el și care venise să-i ceară jumătate din averea sa. Era oare Béliot chiar atât de puternic precum voia să pară? Sau era vorba, dimpotrivă, de una dintre acele ființe care, pentru a-și ascunde slăbiciunea, se înconjoară de o lume despre care își fac iluzia că o stăpânesc?

Dar Françoise? Era oare cu adevărat o victimă, așa cum pretindea că e? Sau era o femeie periculoasă și manipulatoare, de care Béliot reușise să se distanțeze când era în puterea vârstei, dar căreia nu mai fusese în stare să-i facă față, la bătrânețe?

Aurel își închidea ochii și-i deschidea apoi brusc, ațintindu-i asupra peretelui alb. Pe ecranul minții sale se proiectau imaginile lui Françoise. O văzuse plângând, alintându-se, amenințând și acuzând. Și totuși, chipul ce-i apărea în față nu

purta niciuna dintre expresiile pe care apucase să le surprindă; ceea ce i se arăta era un fel de mască lascivă, cu ochii mijiți, cu pielea netedă, cu gura întredeschisă. Un chip suprauman, pe care compasiunea nu putea să-l atingă, un chip al justiției și al morții. Aurel habar nu avea cum altfel să interpreteze această viziune în afară că aceasta nu era fața inocenței ci, mai degrabă aceea, nemiloasă, a destinului. Dar oare însemna asta că Françoise era vinovată?

Se ridică și-și turnă încă un pahar de vin alb.

Reveni în fotoliu și încercă să își proiecteze în minte și alte chipuri, dar nicio altă imagine nu-i mai veni în minte. Realiză astfel că acest caz fusese, deocamdată, redus la două întrevederi față în față, ceea ce era departe de-a fi de-ajuns. Era capabil să își imagineze doar două personaje: Béliot și prima sa soție, demult străini unul de altul. Viața îi purtase pe fiecare dintre ei în direcții diferite, întâlniseră alte personaje, despre care Aurel nu știa deocamdată absolut nimic.

Era limpede că, în acest moment, era cu neputință să formuleze vreo ipoteză. Trebuia să pornească în întâmpinarea celor aflați încă în umbră: cea de-a doua soție a lui Béliot, iubita sa actuală, fiul metis care se născuse din cea de-a doua căsătorie… Pe de altă parte, mai erau toți cei care veneau să-l viziteze pe bătrânul antreprenor. Despre ce discutau, ce voiau de la acesta?

În gând, Aurel începu să își construiască o strategie pentru a porni, încă de-a doua zi, pe urmele acestor figuri necunoscute.

Pe neașteptate însă, așa cum, pe vremuri, emisiunile TV erau întrerupte de anunțul unor defecțiuni tehnice, în fața ochilor să i se ivi fața rozalie a lui Mortereau, cu moțul său din vârful capului. Această viziune avu darul de a-i reaminti lui Aurel situația în care se afla. Avea să fie nevoit să facă cercetări pe ascuns, dar de astă dată dintr-un motiv neobișnuit. Superiorul său nu doar că nu-

i interzicea să-și ducă la bun sfârșit ancheta, ci voia să participe activ la ea… sau, mai exact, să o conducă, căci nimeni nu se dezbară de bunăvoie de obișnuințele ierarhice. Pentru a-și păstra independența, Aurel se vedea obligat să-și folosească șiretenia.

Știa cât de dificil era pentru un diplomat să intervină pe terenul justiției și să câștige încrederea interlocutorilor săi. Nu era imposibil, dar una dintre condiții era să-și dea uitării propria meserie. Aurel reușea acest lucru fiindcă, de regulă, nu-l lua nimeni prea în serios. Însă, având-l alături de el pe Mortereau, șansele de a avea parte de confidențe scădeau semnificativ. Avea să fie nevoit să-l țină departe de investigație pe consul și să-i ofere informații cu țârâita, acționând de unul singur.

Opri muzica și se ridică, dezmorțindu-și cu mare plăcere degetele pe pardoseala călduță. Apoi se așeză la pian. Se destinse, cu o piesă limpede a lui Schumann. Brusc, Africa din jurul său încetă să mai existe. Acum mai exista doar o stradă din Brașov, în miez de iarnă, pe care înainta un mic cortegiu de rabini, cu pălăriile lor ciudate. În urma lor țopăia un copil ce-i semăna și care se întreba care era sensul vieții…

*

A doua zi urma să aibă loc o întâlnire a șefilor de servicii ale ambasadei; Mortereau avea să fie ocupat toată dimineața la reședința ambasadorului. Aurel se îmbrăcă grăbit, sorbi o cafea stând în picioare în bucătărie și profită de ocazie, așa cum își planificase, pentru a face o vizită la Résidence dos Camaroes.

Paznicul mătura trotuarul din fața intrării. Aurel coborî din taxi și se apropie de acesta.

— Bună, Pedro.

— Ah, domnul Aurel!

Cât timp locuise aici, Aurel îl salutase pe paznic dimineața și seara, iar acesta îl ținuse minte.

— Cum e? S-au mai liniștit lucrurile pe-aici?

— Liniște, da.

Paznicul abia o rupea în franceză, așa că Aurel se vedea nevoit să mențină o conversație cât mai simplă.

— E cineva la hotel? Sunt clienți?

— Clienți? Nu, nu clienți.

Ar fi fost chiar surprinzător să fi fost…

— Dar cineva din rândul personalului este?

— Doar una, spuse paznicul, ridicând un deget. Domnișoara Lucrecia.

— Intru să o salut, rosti Aurel, trecând pragul fără să-i lase paznicului timp să formuleze vreo obiecție.

Grădina hotelului era plină de aromele umede și parfumate ale dimineții. Trunchiurile palmierilor erau invadate de plante cățărătoare de-un verde crud, crescute într-un soi de cuiburi din fibre de cocos. Pedro avea sarcina de-a le uda abundent în fiecare seară.

Aurel ajunse în dreptul terasei unde obișnuia să-și facă veacul Béliot. Nimic nu fusese clintit din loc aici, iar Aurel avu senzația că, dintr-o clipă într-alta, bătrânul avea să-și facă apariția, îmbrăcat cu același maiou de-o curățenie îndoielnică și cu izmenele lăbărțate.

Instinctiv, privirea i se îndreptă spre încăperea de la parter. Ușa era larg deschisă. Cât timp locuise aici, Aurel nu intrase niciodată în această cameră, astfel încât habar n-avea ce era înăuntru. Se apropie și aruncă o privire. Spațiul interior părea restrâns la maximum, din pricina mobilierului masiv. Un pat enorm ocupa aproape toată suprafața. În fața acestuia, pe un bufet, trona un televizor imens pe care Béliot, după spusele angajaților, îl păstra deschis zi și noapte. De-a lungul pereților erau înșirate piese de mobilier ieftine, dulapuri din plăci aglomerate cu uși culisante, unele având ușile acoperite de oglinzi. Deasupra dulapurilor erau îndesate valize de toate

dimensiunile. Din pricina acestora, încăperea părea că aparține unui cămin de imigranți, o locuință cu aspect precar și dătătoare a unei senzații de etern provizorat, în puternic contrast cu amenajarea îngrijită și confortul din restul clădirii. Părea că Béliot locuise clandestin aici, căci, deși acesta trăise în această încăpere vreme de cincisprezece ani, decorul dădea impresia că locatarul era gata să fugă în orice clipă. Singurul obiect cât de cât personal din cameră era un acvariu, înghesuit între două dulapuri. Luminile de deasupra acestuia erau stinse, iar în apa verzuie puteau fi văzute, atrase de lumină, câteva specimene superbe de pești tropicali.

Aurel era preocupat să înregistreze în memorie detaliile surprinzătoare ale intimității lui Béliot, când o voce venită din urma sa îl făcu să tresară.

— Bună ziua, domnule consul.

Se întoarse imediat și o descoperi pe tânăra Lucrecia, stând în picioare pe terasă. Drumurile li se încrucișaseră adesea pe când locuia la hotel, dar nu-i auzise niciodată vocea. Multă vreme își imaginase că făcea parte din rândul personalului. La întoarcerea din spital a lui Béliot, văzuse că fata avea grijă de acesta, la fel ca Françoise. Spre deosebire însă de aceasta, Lucrecia avea permisiunea de a intra în camera stăpânului casei, iar Aurel avusese impresia că-și petrecea nopțile acolo. Și totuși, abia după confesiunile lui Françoise se lăsase convins că Lucrecia era amanta lui Béliot. Ideea, cu siguranță din pricina diferenței de vârstă, i se părea neverosimilă, de-a dreptul scandaloasă. Însă în această dimineață, atunci când fata îl luă prin surprindere în timp ce cerceta camera defunctului, Aurel observă că era însărcinată într-un stadiu îndeajuns de avansat.

— Căutați ceva?

Vocea tinerei era blândă, ușor răgușită. Expresia de pe chip era serioasă, dacă nu de-a dreptul tristă. Aurel o privi mai atent. Avea trăsături juvenile, dar

formele trupului indicau maturitate. Coafura se voia naturală, dar era limpede că depusese eforturi îndelungate pentru a da părului această nuanță acaju și bucle savant aranjate. Vorbea franceza fără accent, cu intonații îngrijite, deprinse fără îndoială din emisiunile urmărite la televizor.

— Am vrut să văd unde trăia Roger Béliot, îngăimă Aurel.

Se întoarse cu fața spre încăpere și, vreme de câteva clipe, amândoi își ațintiră privirile înăuntru, fără să scoată o vorbă.

— E un aranjament îndeajuns de… auster.

— Îi plăcea să-și aibă toate lucrurile la îndemână, preciză Lucrecia. Voia ca nimic din ce-i aparținea să nu fie împrăștiat. Seara obișnuia să-și golească dulapurile, doar pentru a le verifica conținutul.

Vorbea cu o anumită detașare, de parcă ar fi descris comportamentul unui animal sălbatic.

Se îndepărtă, iar Aurel o urmă, pe terasă.

— Vă rog, nu stați în picioare, se grăbi el să o îndemne.

— E-n regulă, mulțumesc, îi răspunse ea, punându-și mâna pe burtă. Dar aveți dreptate, haideți să ne așezăm. Vă pot aduce ceva de băut?

Aurel tare și-ar fi dorit un pahar de vin alb, rece, dar nu voia ca fata să profite de acest pretext pentru a da fuga la bucătărie. Reușise să deschidă discuția și trebuia să profite de ocazie.

— Nu, mulțumesc. Dacă nu vă deranjează, aș vrea să stăm puțin de vorbă.

— Cum doriți.

Expresia aceasta părea a rezuma cât se poate de bine personalitatea fetei. Se simțea în ea un soi de resemnare. Dar lăsarea în voia sorții nu era dureroasă, ci era prețul pe care-l plătea pentru libertatea deplină. Dincolo de această fațadă impasibilă, se simțea că fata își construise o mică lume numai a ei, cu vise și dorințe, iar aceasta îi era de ajuns.

— Am vizitat-o la închisoare pe Françoise Béliot.

— Cum se simte?

— Nu prea bine. Nu suportă ideea de a fi acuzată de moartea soțului ei.

— E de înțeles.

— Credeți c-ar fi fost în stare să îl ucidă?

Aurel căută în gând un termen prin care să-l desemneze pe Béliot. Însă întrebarea era limpede, chiar și așa.

Fata clipi des. Pentru prima oară, lăsă să se întrevadă o reacție emoțională, un început de revoltă. Își reveni însă pe dată și rosti, cu glas calm:

— Îl iubea prea mult pe Roger.

— …Și totuși, îi intentase un proces. Știați despre asta?

Lucrecia ridică din umeri, un gest abia vizibil.

— Astea erau relațiile dintre ei. De când l-a părăsit, în urmă cu douăzeci de ani, i-a cerut mereu bani. Iar el n-a refuzat-o niciodată.

— Pretinde că avea dificultăți financiare serioase și că acesta e motivul pentru care s-a întors aici.

— Nu e treaba mea. Eu știu doar ceea ce mi-a spus Roger și, de altfel, mi-a confirmat ea însăși. A ajutat-o financiar până când au crescut copiii. Apoi a considerat că va fi în stare să se descurce și singură. Acesta a fost momentul în care ea a venit să își ceară partea din hotel.

— Credeți că era o solicitare îndreptățită?

Lucrecia plecă ochii și-și privi mâinile. Avea manichiura îngrijită, cu unghii false date cu un lac verde-smarald și decorate cu paiete.

— N-am nicio părere în această privință.

— Și totuși… Relațiile lor erau tensionate de la întoarcerea ei, nu-i așa?

— Nu aveau niciun fel de relație. Roger nu-i vorbea.

— Dar dumneavoastră?

— Eu m-am înțeles bine cu ea. E o femeie generoasă.

— Ea spune că…

Aurel ezită. Chestiunile legate de sexualitate îl făceau mereu să se simtă stânjenit. În fața tinerei Lucrecia, cu formele ei voluptuoase, se temea că evocarea unor aspecte intime ar fi putut să declanșeze, asemenea apei vărsate într-un pahar cu acid, aburii unei senzualități care îl speria.

— …că l-ați cunoscut pe domnul Béliot când erați foarte tânără.

— Așa este. Aveam treisprezece ani.

Rostise aceste cuvinte pe un ton cât se poate de firesc.

— A fost… puțin cam devreme, nu-i așa?

Lucrecia ridică din umeri. Aurel simți că fetei nu-i prea venea să vorbească despre asta, așa că schimbă subiectul.

— Nu erați aici la hotel în noaptea în care a avut loc crima.

— Eram plecată la verișorii mei din Nord. Unchiul meu murise în urmă cu o săptămână și urma să aibă loc o ceremonie care avea să dureze mai multe zile. Așa e obiceiul la noi.

— Când ați plecat?

Aurel rostise întrebarea cât se poate de direct, fără vreun preambul. Fata nu părea intrigată de acest interogatoriu. Totuși, trebuia să aibă grijă, căci nu mai era în rolul de diplomat.

— Cu două zile înaintea morții lui Roger.

— Desigur, el habar nu avea ce urma să se întâmple. V-a spus ceva? Ați avut cumva impresia că îi era teamă?

Ea căzu pe gânduri. Părea că totul, la fata aceasta, era marcat de o seriozitate, o gravitate care nu se potrivea cu vârsta ei și cu viața aparent banală pe care o ducea.

— Ba da. Îi era teamă, de-o vreme încoace.

— De cine?

— Nu mi-a spus.

— Teama lui avea legătură cu prezența fostei sale soții?

Brusc, se făcu liniște. O tăcere stranie se înstăpâni, iar Aurel avu nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama că bâzâitul frigiderelor încetase. Aproape în aceeași clipă, dinspre capătul grădinii se făcu auzit un huruit.

— Pană de curent, rosti ea, fără să mai aștepte o întrebare. A pornit generatorul cel mare.

Aurel își aminti că astfel de întreruperi de curent aveau loc frecvent pe vremea când locuia aici.

— V-am întrebat dacă, după părerea dumneavoastră, domnul Béliot a început să se teamă după reîntoarcerea lui Françoise.

— Da, cam de atunci. Dar nu știu dacă a existat neapărat vreo legătură. Poate că, mai degrabă, teama asta avea legătură cu afacerile sale.

— Ce motive ar fi putut avea să se teamă?

Lucrecia ridică din umeri.

— Nu m-am amestecat niciodată în afacerile lui.

— Ați observat să fi primit vizitele unor persoane anume, în ultimul timp?

— Nu, cei care îl vizitau erau mereu aceiași.

— Le cunoașteți numele?

— Doar ale unora dintre ei.

— Care? Îmi puteți da niște exemple?

— Piotr.

— Piotr?

— Nu l-ați cunoscut? E drept, de-o vreme n-a mai dat pe-aici…

— E mozambican, acest Piotr?

— Nu. Nu prea știu de unde vine. Din Rusia, sau poate din Ucraina ori Polonia… De undeva de-acolo.

— Ce legătură avea cu Béliot?

— Roger l-a ajutat atunci când a venit în țară. E un fel de refugiat.

— E tânăr?

— La vreo treizeci de ani.

— Și cu ce se ocupa?

— E un fel de om la toate. El se ocupa de afacerile lui Roger. Transmitea mesaje pentru el, genul ăsta de lucruri.

— Știți cumva unde se află acum acest Piotr?

— A dispărut înaintea plecării mele. Am presupus că Roger l-a trimis în vreo misiune, așa cum se întâmpla uneori.

— Și n-a mai apărut?

— Pe-aici nu a mai dat.

Aurel se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă la ambasadă, reuniunea șefilor de serviciu se terminase cu siguranță, iar Mortereau probabil că-l căuta pretutindeni.

— Mai am doar o întrebare, Lucrecia.

Fata aștepta, liniștită. Aurel și-o imagină capabilă să aștepte ore întregi fără să scoată o vorbă, concentrată asupra misterioasei sale vieți interioare.

— Béliot avea un seif în camera sa. Se pare că acesta a fost spart. Știți cumva ce se afla înăuntru?

— Nimic.

— Cum așa?

— Mi-a încredințat de multe ori cheia pentru a pune în el diverse lucruri. Era un seif mic, de genul celor care se găsesc în camerele de hotel, pentru ca turiștii să-și poată păstra acolo pașapoartele și cărțile de credit. Roger ținea acolo diverse hârtii, atunci când nu apuca să trimită pe cineva la bancă sau la poștă.

— Ce fel de hârtii?

— Chitanțe, facturi… nimic important.

— Niciun fel de documente oficiale sau acte notariale?

— N-am văzut așa ceva niciodată.

Aurel își puse în buzunar carnețelul și se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Când vine bebelușul?

— Peste aproape șase săptămâni, așa cred.

— Și ce veți face? Béliot v-a lăsat ceva?

— Nu prea cred, nu mi-a spus niciodată nimic despre vreo moștenire. Nu-i plăcea să se vorbească de moartea lui.

— Veți rămâne aici?

— Sigur nu. Soția lui nu îmi va îngădui niciodată asta.

— Soția lui?

— Fatoumata.

— Ah, da. Fatoumata. Și-atunci? Ce se va întâmpla cu dumneavoastră?

Lucrecia ridică din sprâncene a nedumerire, iar Aurel înțelese că era inutil să îi mai pună vreo întrebare despre viitor. Viitorul era o dimensiune a existenței pe care fata nu năzuia să o stăpânească. Fie ce-o fi… Aurel își spuse că viața sa ar fi putut fi mult mai plăcută dacă ar fi fost în stare să privească astfel lucrurile…

VI

Atunci când, revenind de la Résidence dos Camaroes, Aurel se prezentă la ușa biroului lui Mortereau, consulul îl apucă de mână și-l trase înăuntru, închizând ușa cu gesturi de conspirator.

— Ceva noutăți? întrebă Mortereau, cu glas scăzut.

— Nimic, minți Aurel. Dar dumneavoastră ați aflat ceva?

— Am avut o ședință interminabilă în dimineața asta. Însărcinatul cu afaceri e un novice, nu e în stare să ia nicio hotărâre de unul singur.

În timpul deselor deplasări ale ambasadorului, primul său consilier era cel care asigura conducerea interimară. Era un june diplomat fără experiență, timid și autoritar deopotrivă, care reușise să-și urce în cap întreg personalul misiunii diplomatice. Mortereau era doar cu doi ani mai în vârstă decât acesta, dar vorbea despre el cu condescendența iritată a unui veteran hârșit într-ale diplomației.

— Din cauza lui, ne-am trezit cu o vizită oficială pe cap, deși cei care ar fi trebuit să se ocupe erau cei de la serviciul de cooperare. E vorba despre o misiune de informare a Națiunilor Unite.

— Păi asta e treaba consulatului? supralicită Aurel, care-și păstrase, dintre moravurile țării sale socialiste de baștină, tendința de a-și peria superiorul de câte ori i se ivea ocazia.

— Tocmai că nu este, ai dreptate, Aurel! Dar consilierul responsabil cu cooperarea e acum în misiune în Franța, așa că a căzut măgăreața pe noi…

— Despre ce misiune de la Națiunile Unite e vorba?

— O comisie de experți, ceva în legătură cu fildeșul.

— Fildeșul?!

— Ai auzit probabil că guvernul mozambican a confiscat în ultimii ani cantități enorme de fildeș de la braconieri. Ei bine, domnii experți de la ONU vor neapărat să asiste la distrugerea fildeșului în cauză.

— Dar asta chiar nu-i treaba consulatului! insistă Aurel, clătinând din cap cu o expresie furios-dezaprobatoare pe chip.

— Ai perfectă dreptate! încuviință Mortereau, ridicându-și spre adjunctul său o privire recunoscătoare. Însărcinatul cu afaceri ar fi putut încredința această sarcină cuiva de la cancelarie. El însă a dat totul peste cap. A făcut fixația că, respectivii experți fiind în marea lor majoritate cetățeni francezi, consulatul trebuie să le acorde tot sprijinul.

— Sprijin? Pentru ce? Nu se află câtuși de puțin în pericol…

— Scumpul nostru consilier crede că mozambicanii ar putea încerca să le pună bețe în roate. E drept, localnicilor nu prea le place când străinii își vâră nasul în afacerile de contrabandă. Dar mi se pare foarte puțin probabil ca ei să se lege de niște oameni cărora ONU le-a încredințat un mandat.

— Când urmează să sosească experții?

— Au sosit deja! Sunt patru ecologiști care n-au nici cea mai mică idee despre Africa. De două zile pierd vremea în saloanele hotelului Radisson, iar acum eu trebuie să merg să-i țin de mânuță…

Mortereau se uită la ceas.

— Am întâlnire cu ei la ora unsprezece. Azi n-am să mă pot ocupa de anchetarea morții lui Béliot…

Rareori i se întâmplase lui Aurel să simtă plutind deasupra sa acea entitate pe care creștinii o numesc înger păzitor; de altfel, nu credea în existența unui astfel de entități. Dar cum altfel

putea fi oare numită forța providențială care, iată, îl împiedica pe Mortereau să-i sufle în ceafa?

— Nu vă faceți griji, rosti Aurel, pe un ton ce voia să-i exprime regretul. Voi continua eu ancheta și am să vă țin la curent cu cele mai mici amănunte.

Neavând posibilitatea de a porni la luptă în persoană, lui Mortereau îi rămânea posibilitatea de a-și asuma rolul generalului-strateg. Se mută dincolo de biroul său și, rămânând în picioare, cu o riglă în mână, începu să îi arate lui Aurel cercurile trasate pe o foaie mare de hârtie.

— Am notat tot aici, pentru tine. Prima persoană cu care trebuie să stai de vorbă cât mai repede cu putință e cea de-a doua soție a lui Béliot, mozambicana.

— Fatoumata.

— Exact. Azi-noapte am făcut cercetări pe internet. Femeia are o casă la Maputo, iar secretara mea a telefonat acolo, dar ea nu a fost de găsit. Cu siguranță se află la proprietatea familiei sale, la treizeci de kilometri spre nord de capitală. Am notat adresa, așa cum apare ea în dosarul consular al lui Béliot. Un dosar surprinzător de subțirel, între noi fie vorba… E limpede că personajul nu se prea înghesuia să țină legătura cu autoritățile franceze.

— Credeți că avea ceva de ascuns? Vreo activitate ilegală?

— Tot ce se poate. În orice caz, omul nu a fost vreodată condamnat, nici aici și nici în altă parte. Cred, mai degrabă, că e asemenea bătrânilor coloniști care mai bântuie pe-aici. Chiar dacă s-au mutat în oraș, au rămas cam sălbatici și se țin departe de reprezentanța diplomatică. Având în vedere că aici e de găsit minunatul nostru însărcinat cu afacerile, atitudinea lor mai că e de înțeles. Asta e!

— Asta e! întări și Aurel.

Consulul general lovi cu vârful riglei unul dintre cercurile trasate pe foaie, cel în care înscrisese, cu litere de tipar numele celei de-a doua soții a decedatului: Fatoumata Béliot. Își îndreptă apoi atenția asupra altui cerc, în care era scris doar un cuvânt: „Înmormântare”.

— Esențial! decretă el, pe un ton care nu admitea replică.

În mod vizibil, rolul de strateg pe care și-l asumase îl încânta. Privindu-l pe acest pușți care se juca de-a marele șef, Aurel se întrebă ce fel de copil fusese acesta. Cu siguranță, nicidecum genul de mic mascul dominator. Cu umerii săi înguști și căpșorul mic, ca de sturz, fusese mai degrabă copilul care stătea mereu deoparte și simțea nevoia să fie la remorca unui lider. Acum însă, pe neașteptate, descoperea voluptatea de-a porunci, combinată cu un fior al unei aparente clandestinități. Aurel se pricepuse dintotdeauna să încurajeze acest tip de impulsuri la superiorii săi. În astfel de momente, se preschimba în colaboratorul ideal, care poate fi trimis oriunde și care aprobă fiecare ordin fără crâcnire. Acesta era, de altfel, motivul pentru care, de cum sosea la post, avea grijă să nu-și asume nicio sarcină. Nu voia să afecteze în vreun fel mecanismul supunerii.

— Mâine dimineață la ora zece și treizeci de minute, trupul neînsuflețit al defunctului va fi ridicat de la morga spitalului, anunță Mortereau, solemn. Va urma înhumarea, la cimitirul Sud, potrivit dorinței răposatului, consemnată în fișa sa consulară.

— Voi fi acolo.

— Aș veni și eu, cu mare plăcere, dar exact la ora aceea ecologiștii au ales să viziteze depozitul de la vamă…

— Ah, ce păcat! se lamentă Aurel, plecând privirea.

— Din fericire, urmează să se întâlnească și cu ministrul de interne, așa că am să profit de ocazie

să aflu cum stă partea mozambicană cu ancheta.

Trecu la următorul cerc.

— Ultima vizită pe listă: Résidence dos Camaroes și biata fată care trăia cu bătrânul libidinos, fie-i țărâna ușoară. Cred c-am să reușesc să trec pe-acolo în după-amiaza asta.

— N-are rost! exclamă Aurel, aproape strigând.

Mortereau își ridică privirea de păsăroi și-l măsură din cap până-n picioare, cu severitate.

— De ce n-ar avea rost?

— Fiindcă fata nu-i acolo.

— De unde știi?

— Am telefonat și mi s-a spus că a plecat să-și viziteze familia, în provincie.

Consulul îl privi pieziș, nițel suspicios, apoi se uită la ceas.

— E-n regulă, o să-i facem o vizită când se-ntoarce. Acum trebuie să plec. Vorbim la telefon deseară, dacă afli ceva nou; dacă nu, discutăm pe îndelete după înmormântare, mâine.

Aurel ieși, nu înainte de a executa un soi de salut milităresc atât de ridicol încât izbucni el însuși în râs, de îndată ce ajunse afară, pe culoar.

*

Avantajul de a avea sprijinul superiorului său în această anchetă se făcea simțit, cel puțin la nivelul logistic al transportului. La posturile anterioare, unde avusese drept birou un soi de debara, circulase doar cu taxiul sau, în cele mai fericite cazuri, după multe insistențe, cu cele mai rablagite mașini din dotarea ambasadei.

De data asta însă, pentru vizita pe care urma să i-o facă Fatoumatei Béliot, Aurel se instalase pe bancheta din spate a celui mai nou SUV cu tracțiune integrală al ambasadei. Era una dintre rarele ocazii când Aurel avea ocazia să părăsească orașul. Pe măsură ce se îndepărtau de centru, îi fu dat să descopere imensele cartiere africane care înconjoară capitala, fiind însă riguros separate de vechile zone locuite de coloniști. Aici, străzile erau

neasfaltate, căsuțele mici și înghesuite, iar mulțimea pestriță învești mântată în culori țipătoare. Curând, șoseaua începu să urce, pe măsură ce pătrundeau în zona de deal. Schimbarea de relief era, de asemenea, o surpriză plăcută pentru Aurel. Odată cu schimbarea de altitudine, atmosfera deveni mai proaspătă. Eliberat de miasmele câmpiei, aerul era limpede, scoțând în evidență culorile vii ale dealurilor acoperite de plantații de manioc.

Casa Fatoumatei se afla pe un domeniu tradițional african, ce reunea o fermă de creștere a animalelor și o casă în stil ceva mai modern. Senzația rustică era însă menținută de acoperișul de lut și de fierul forjat de la ferestre. Mașina îl lăsă pe Aurel într-un spațiu mărginit de stâlpi de lemn folosiți odinioară pentru legarea vitelor, lustruiți de animalele care se frecaseră de ei pentru a se scărpina. Trecu de un gard din spini uscați și ajunse în fața casei. Fatoumata îl aștepta pe terasă, în capul celor trei trepte de lemn uzate de trecerea anilor.

Era o femeie foarte frumoasă. Purta un costum tradițional albastru-petrol și avea părul împletit în codițe subțiri, strânse laolaltă la spate. Era greu de ghicit exact ce vârstă avea, dar atitudinea ei denota siguranța caracteristică africanelor ce au atins maturitatea. Ridurile fine din colțurile ochilor și-ale gurii atenuau din gravitatea expresiei sale, lăsând să se întrevadă umbra unui zâmbet.

Îi întinse mâna lui Aurel. Acesta o apucă și o descoperi cu surprindere, fină ca mătasea. Fără vreun cuvânt, Fatoumata își conduse vizitatorul spre capătul terasei, unde câteva fotolii erau așezate în jurul unei tăblii sprijinite de două pietre mari. Nu se înjosi, întrebându-l dacă voia să bea ceva, ci lăsă acest lucru în sarcina unei slujnice cu picioarele goale.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, doamnă.

Lui Aurel îi era mereu groază de momentele de tăcere atunci când se afla în societate. Pe cât de mult îi plăcea liniștea la el acasă, ca un corolar voluptuos al singurătății și spațiului de reflecție, pe atât de mult, în prezența altcuiva, simțea că tăcerea e neplăcută, poate chiar amenințătoare.

Fatoumata încuviință din cap și clipi. Atitudinea ei avea un dram de maiestuozitate care îl impresionă, pe bună dreptate, pe Aurel.

Acesta se lansă într-o explicație alambicată, precizând că se afla acolo în calitatea sa consulară, dar încercând să o pregătească să audă și întrebări care aveau să meargă ceva mai departe decât ar fi presupus o simplă vizită de rutină. Nemiloasă, ea îl lăsă să se încurce în explicații, fără să-l ajute cu vreun comentariu. În cele din urmă, el își scoase batista în carouri din buzunarul hainei și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— În primul rând, dați-mi voie să vă prezint sincerele mele condoleanțe.

Fraza era de-o platitudine extremă, dar avea meritul de-a fi potrivită în context. Din nou, Fatoumata îi răspunse clipind scurt din ochi, fără vreun cuvânt însă. Din fericire, slujnica își făcu apariția, aducând cafeaua pe care Aurel acceptase mai devreme să o servească. Fata așeză în fața amfitrioanei un pahar plin cu un lichid multicolor, cel mai probabil un cocktail de fructe. Pentru a-și ocupa mâinile și, totodată, pentru a-și recupera un dram de prestanță, Aurel scoase din buzunar un carnețel și un creion.

— Dacă-mi este permis să vă întreb… de cât timp erați căsătorită cu Roger Béliot?

— Mai sunt și acum soția lui, îi replică ea.

Glasul ei, la fel ca atingerea mâinii, era mai blând decât se așteptase Aurel. Era o voce cu tonalități grave, de cântăreață de gospel. Chipul i se lumina atunci când vorbea, dezvăluindu-și dantura perfectă.

— Ne-am căsătorit la 8 iulie 1990, urmă ea. Iar fiul nostru s-a născut în 2000. După cum vedeți ne-au plăcut mereu datele rotunde.

Aurel chicoti politicos și-și vârî nasul în carnețel, notând câteva cuvinte.

— V-ați cunoscut…

— Chiar aici, la Maputo. Eram studentă la Institutul de înalte Studii Comerciale. Roger ne-a predat un curs. Vreți să vă spun mai mult?

— Nu, nu, nu, se grăbi Aurel să răspundă, ștergându-se din nou cu batista umedă.

Încerca să pună întrebări care să-i aducă răspunsuri, pe cât posibil, nu foarte intime. Cu ticălosul de Béliot însă, totul părea strâns legat de detalii cât se poate de intime.

— V-a spus de la bun început că mai fusese căsătorit?

Era o întrebare inutilă și neîndemânatică în egală măsură, iar Aurel o regretă imediat. Fatoumata nu păru însă deranjată de indiscreția sa. Dimpotrivă, stângăcia lui Aurel părea că o amuză. Îl privea cu îngăduința învățătoarei care și-a surprins un elev făcând anumite lucruri stânjenitoare la toaletă.

— Bineînțeles.

Nu se îndură să-i spună mai mult, lăsându-l astfel să se chinuie să găsească o nouă întrebare, mai potrivită.

Puse cinci sau șase întrebări total inutile, dar cu oarecare legătură cu activitatea consulară. Acestea se refereau la starea civilă exactă a Fatoumatei Béliot sau profesia ei, iar răspunsurile pe care le primi le-ar fi putut afla cu ușurință printr-o cercetare în arhiva consulatului. Apoi, instinctiv, o întrebă care îi era adresa și realiză prea târziu că se aventurase din nou pe un teren sensibil.

— Oficial, suntem încă căsătoriți, iar reședința matrimonială este la Résidence dos Camaroes. Însă, așa cum probabil știți deja, relațiile dintre noi s-au răcit. Nu a fost o despărțire propriu-zisă, dar

eu îmi petrec bună parte din timp la casa mea din Maputo și, mai ales, aici, pe această proprietate.

Tăcu vreme de câteva clipe, apoi adăugă:

— De fapt, nu doar o bună parte, ci chiar tot timpul.

Aurel înghiți în sec.

— Înțeleg.

Făcându-i-se milă de interlocutorul său sau poate pentru a scurta interogatoriul, Fatoumata preluă inițiativa:

— Știu că soțul meu trăia cu o altă femeie. Probabil aveați intenția să vorbim și despre asta. De asemenea, sunt la curent cu faptul că ea așteaptă un copil care e al lui.

Aurel fu atât de șocat de francheța femeii, încât nici măcar nu mai avu puterea de a nota ceva în carnețel. Privirea amuzată a Fatoumatei radia de ironie.

— Vă surprinde ceea ce vă spun?

— Ei bine… îngăimă el. Este treaba dumneavoastră… Lucrurile acestea nu mă privesc.

— Chiar așa? Aș fi spus că, mai degrabă, vă interesează, de vreme ce îmi păreți a fi foarte interesat de uciderea soțului meu.

Aurel se întrebă, confuz, cât de multe știa Fatoumata despre vizitele pe care le făcuse la hotel și la închisoare. Părea foarte bine informată. Dacă ceea ce se zvonea despre relația ei cu fostul șef al poliției era adevărat, observația putea fi interpretată drept o amenințare voalată. Femeia continuă, pe un ton ce-i trăda siguranța de sine.

— Știți, domnule consul, atunci când iubești pe cineva, îți dorești să-l vezi fericit. Iar eu n-am făcut niciodată nimic care să stea în calea fericirii lui Roger.

Dacă tot era nevoit să se scalde în mlaștina confesiunilor sentimentale, Aurel se hotărî să meargă până la capăt.

— Știați despre prima sa soție?

— Ce anume să știu?

— Știați că s-a întors?

— Știam. Și mai ales știam de ce s-a întors.

— De data aceasta, nu mai era vorba de fericirea domnului Béliot, ci…

Calmă, Fatoumata își duse cocktailul la buze, așteptând curioasă ce avea să urmeze.

— …Era vorba de propriile dumneavoastră interese.

Ea-și șterse cu atenție buzele cu un șervețel.

— Averea lui Roger îi aparținea pe de-a-ntregul. Atunci când ne-am căsătorit am încheiat un contract.

— Știți cumva de existența vreunui testament?

— Dumneavoastră sunteți mai în măsură să răspundeți la această întrebare. Dacă Roger ar fi redactat vreun testament, presupun că la consulat ar trebui să se știe despre el.

— Nu am găsit nimic de felul acesta.

— Asta nu-i de mirare. Roger nutrea o teamă de-a dreptul maladivă de moarte. Era un om foarte prudent. E posibil să se fi gândit că, dacă avea să-și redacteze un testament, cineva avea să își dorească să profite de acest lucru și să-i facă rău.

— Și totuși, am auzit că ar exista un astfel de act, în beneficiul fiului dumneavoastră…

Fatoumata își înfășură eșarfa în jurul gâtului, cu un aer ultragiat.

— Mi se pare că vă interesează foarte mult acest caz. Ce urmăriți, de fapt, domnule consul?

— Nimic, nimic special, bâigui Aurel.

Fatoumata îl privi lung, cu severitate, apoi rosti, laconic și fără echivoc:

— Nu există un astfel de document. Chiar dacă era cât se poate de limpede că soțul meu își dorea ca fiul nostru să preia într-o bună zi administrarea hotelului.

Un zgomot de pași se făcu auzit de undeva din spatele său, iar Aurel se întoarse, brusc. În fața sa stătea un puști îmbrăcat în blugi și o cămașă roșie cu mâneci scurte. Avea pielea mai deschisă la

culoare decât a mamei sale, trăsături de metis și părul negru foarte des, îndeajuns de lung și buclat.

— Vino mai aproape, David. Vino să-l saluți pe domnul consul.

Aurel se ridică și strânse mâna pe care băiatul i-o întinsese, respectuos.

— David s-a întors acum o lună de la un curs la o școală hotelieră din Geneva.

Băiatul rămase tăcut. Avea către cincisprezece ani, dar se purta ca un băiețel timid.

— Mulțumesc, David. Poți să pleci, dacă vrei.

Băiatul salută printr-o înclinare a capului și intră înapoi în casă.

— Locuiește aici, cu dumneavoastră? întrebă Aurel, de îndată ce băiatul se făcu nevăzut.

— În mod normal, stătea la hotel, avea camera sa. După ce s-a întors din Europa, tatăl său l-a vrut aproape, ca să-l învețe mersul afacerii.

— Iertați-mi, vă rog, întrebarea. Nu vreau să insinuez nimic. Unde se afla băiatul în seara crimei?

— Bănuiam că o să mă întrebați asta. Tocmai de aceea, am preferat ca el să nu ne audă.

Fatoumata își ridică ambele mâini și-și aranjă mulțimea de codițe subțiri, prinse într-un inel la ceafă.

— Nu s-a mai putut înțelege cu tatăl lui în ultimele zile. Roger era foarte nervos. De vină era, pe de o parte, povestea cu procesul intentat de Françoise. Și, cu siguranță, o mulțime de alte motive pe care nu le cunosc. Părea că așteaptă ceva, un eveniment important. La hotel au avut loc mai multe întâlniri cu diverse persoane, iar el nu voia ca David să fie de față atunci când soseau respectivii vizitatori. Ca urmare, cu două zile înaintea morții sale, a găsit un pretext: David ar fi îndosariat greșit facturile furnizorilor. A făcut un scandal de pomină, iar fiul meu a venit aici.

— Așadar, era la dumneavoastră în noaptea crimei?

Pe dată, privirea Fatoumatei deveni aspră.

— Poliția ne-a pus deja toate aceste întrebări, rosti ea sec. Nu cred că rolul unui diplomat este de a…

— Iertați-mi curiozitatea! o întrerupse Aurel, roșind. Aveți perfectă dreptate. Lucrurile acestea nu mă privesc.

Apoi, dornic să schimbe subiectul, pentru a mai coborî tensiunea conversației, Aurel ridică ochii, îmbrățișând din privire peisajul.

— Ce priveliște splendidă!

De pe terasă se zăreau câmpii înflorite și lanuri de orz, coborând spre linia îndepărtată a orizontului împădurit. Ici și colo, armonia peisajului colinar era întreruptă de verdele crud al frunzișului unor bananieri răzleți. Cerul era de un albastru pur, cu norișori albi ce se destrămau în atmosfera limpede.

— Proprietatea aceasta se întinde până departe, nu-i așa?

— Vedeți acoperișurile acelea din frunze de palmier, aproape de orizont? Acela e unul dintre satele arendașilor noștri. Tot ceea ce vedeți ne aparține.

Folosise pluralul majestății. Aurel știa că Fatoumata era fiica unuia dintre conducătorii din regiune.

— Eu și sora-mea ne ocupăm de administrarea pământurilor. De fapt, mai mult eu. Sora mea e bolnavă. Acum e în spital, altfel i-ar fi făcut plăcere să vină să vă salute.

Pentru a admira peisajul, Fatoumata se ridicase, iar Aurel își rezemă coatele de balustrada terasei, lângă aceasta. Vântul răcoros al înălțimilor îi aducea din când în când aroma de vanilie a parfumului ei, amestecată cu mirosul dulce al pielii negre.

Deși nu era câtuși de puțin atras de exotismul femeii, tot ceea ce ar fi putut aparține domeniului periculos al dorinței îl tulbura pe Aurel.

Deveni astfel conștient că această întâlnire nu mai putea să continue și că venise timpul să se retragă.

— Înmormântarea va avea loc mâine, nu-i așa? întrebă el.

— Așa este. Vom fi acolo.

De astă dată, pluralul includea cu siguranță și alți membri ai familiei, sau măcar pe fiul ei.

— Trist moment! rosti Aurel, care și-ar fi dorit în acea clipă să fi purtat pălărie, pentru a o putea scoate teatral, executând în fața acestei femei un salut de muschetar.

Fără să-i răspundă, Fatoumata îi întinse mâna. Aurel o apucă, având din nou senzația dezagreabilă că ținea în mână un animal mic și periculos. Apoi traversă curtea, ocoli stâlpii pentru vite și se instală cu demnitate pe bancheta din spate a limuzinei ambasadei. Doi văcari rezemați în bâtele lor priviră lung în urma mașinii care se îndepărtă legănându-se pe drumul plin de hârtoapele de glod uscat.

VII

Aurel trebuia să treacă pe la ambasadă pentru a lăsa mașina la garaj. La sosire, fu abordat de jandarmii de la poartă.

— Consulul general vă caută peste tot. Ne-a spus că, dacă vă vedem, să vă transmitem că vă așteaptă imediat.

Clădirile ambasadei erau deja pustii și începuse să se însereze. Felinarele împrăștiate printre alei și ronduri de vegetație răspândeau pe trunchiurile copacilor și la baza zidurilor o lumină albăstruie. Câțiva sturzi încă se mai auzeau la adăpostul răcoros al coroanei unui mangotier. Aurel reperă o singură fereastră luminată, la etajul al doilea și i se păru că distinge chiar și o siluetă care-l pândea de după perdele.

Asta era o veste proastă. Știa ce avea să însemne întâlnirea cu consulul general: fără îndoială, acesta avea să readucă în discuție chestiunea spinoasă a telefonului mobil. În cadrul strategiei sale de rezistență pasivă, Aurel refuzase categoric, în toate posturile la care fusese trimis, să poarte asupra sa un telefon mobil. Știa că acest instrument care permitea localizarea în orice moment nu i-ar fi permis să evite o disciplină a muncii. Desigur, pe parcursul anchetei în curs, o atare unealtă i-ar fi putut fi de folos. Trebuia însă să aibă în vedere și viitorul. Mai avea de stat cel puțin un an în acest post și, după ce această crimă își va fi aflat rezolvarea – admițând că acest lucru avea să se întâmple vreodată nu ar mai fi avut cum să scape…

Bătu la ușa lui Mortereau și auzi un zgomot de pași și un scaun dat deoparte în grabă. Cel mai probabil, consulul general se grăbise să-și reia locul dincolo de birou.

— Ah, în sfârșit, ai venit! Trebuie neapărat să îți iei un telefon mobil.

Aurel afișă o expresie dezolată.

— Domnule consul general, știți prea bine că medicii mi-au interzis cu desăvârșire să folosesc un telefon mobil. V-am povestit de mica tumoare din urechea internă de care am fost operat în copilărie, în România…

— Aha… În orice caz, încearcă să faci în așa fel încât cineva să știe întotdeauna unde poți fi găsit și să poți fi contactat în orice moment.

Aurel încuviință din cap, cât mai convingător cu putință.

— Am discutat cu ministrul de Interne, anunță triumfător Mortereau. Chiar în prezența mea și-a sunat colegul de la Justiție.

— Și?

— Și situația e sumbră rău de tot pentru doamna Béliot.

— Care dintre ele?

— Françoise, desigur. Ancheta mozambicanilor s-a încheiat. Divizia științifică a poliției e inexistentă, așa că au efectuat doar o autopsie sumară, au ridicat ceva amprente, dar n-au făcut analize toxicologice sau de ADN.

— Ca-n Evul Mediu! rosti Aurel ironic, ca să-i intre sub piele.

— Exact. Având în vedere doar aceste elemente, afacerea pare a fi cât se poate de simplă. Françoise Béliot, singura aflată în hotel în noaptea aceea, i-a dus paznicului un bol cu supă, ca în fiecare seară, doar că de astă dată pusese în aceasta somnifere, iar astfel se explică faptul că paznicul n-a auzit nimic.

— Dar *ea* e cea care a luat somnifere!

— Eu îți spun care au fost concluziile lor. Apoi, femeia a intrat în camera în care se afla Béliot și l-a amenințat, obligându-l să semneze o hârtie prin care îi recunoștea dreptul de proprietate asupra a jumătate din hotel.

— Aha. Și hârtia cu pricina a fost găsită?

— Nu, dar se pare că Françoise și-a dat seama că nu avea șanse să obțină nimic în urma procesului și s-ar fi lăudat cuiva că putea să obțină o hârtie prin care Béliot își recunoștea datoria, înainte ca audierea să aibă loc. Ar fi adăugat chiar că era convinsă că avea să obțină acea hârtie, de bunăvoie sau cu forța.

— Și Béliot ar fi semnat acel document?

— Probabil că nu. De aceea, discuția a degenerat, iar ea l-a legat, l-a torturat și, în cele din urmă, l-a aruncat în piscină.

Se priviră în tăcere. Prin fereastra deschisă, din curte se auzeau vocile șoferilor de serviciu care fumau și pălăvrăgeau, rezemați de capotele mașinilor.

— Poți să crezi una ca asta? întrebă Mortereau.

— Nu știu. Spuneți că mozambicanii par foarte siguri că aceasta e versiunea corectă a faptelor.

În anchetele sale, Aurel nu judeca niciodată metodic, conștient. Prefera să se lase impregnat de locuri și personaje, lăsându-se apoi călăuzit de intuiție. În schimb, Mortereau, încântat de șansa de a se juca de-a Sherlock Holmes, voia să îl antreneze pe calea ipotezelor și deducției raționale.

— Să ne gândim, enunță el pe un ton doct. Odată cu moartea lui Béliot, bunurile acestuia revin copiilor săi: fiului Fatoumatei, dar și copiilor din prima căsătorie, cea cu Françoise. El refuza să-și recunoască datoria față de aceasta. Ucigându-l, ea declanșa partajul moștenirii, de care avea să profite generația următoare, cea a copiilor. Obținea astfel pentru ei ceea ce el îi refuzase. Acesta ar fi putut fi motivul crimei.

— Dar din câte spunea Françoise, Béliot i-ar fi lăsat întreaga avere fiului său David. Acest lucru mi-a fost confirmat și de alte surse.

Aurel își mușcă buzele. Această frază imprudentă avea să-l oblige poate să dezvăluie faptul că-l sunase pe maestrul Bartolomeo fără să se fi consultat cu consulul general. Din fericire,

cufundat în procesul său de deducție, acesta îi trecu cu vederea scăparea.

— Poate că e așa, dar în acest caz unde e documentul? obiectă el.

— Nu știu. Fatoumata pretinde că n-a văzut niciodată un asemenea document și înclin să cred că spune adevărul, căci altfel s-ar grăbi, cu siguranță, să-l scoată la iveală.

Coborî o tăcere îndelungată, răstimp în care cei doi rămaseră cu privirile ațintite în gol, reflectând.

— Poate că a păstrat documentul asupra sa? sugeră Aurel. Astfel, putea să se asigure că băiatul avea să revină să lucreze la hotel și să îl determine să fie ascultător?

Consulul se ridică în picioare, lungindu-și gâtul ca un lemurian în deșert. Scrută semiîntunericul încăperii, în stânga și în dreapta, apoi își pironi ochii într-ai lui Aurel.

— Furtul!

— Poftim?

— Furtul, repetă Mortereau. Caseta de valori spartă! Poate că Françoise n-a reușit să-l convingă pe Béliot să semneze documentul în favoarea ei, dar se poate să fi reușit să-i smulgă o mărturisire privind locul în care ascunsese testamentul prin care îi lăsa tot fiului Fatoumatei, dacă e așa cum spui și acesta există. Françoise ar fi deschis caseta de valori și ar fi pus mâna pe hârtia cu pricina. Da, e o ipoteză plauzibilă. Încep să cred că mozambicanii au dreptate să o acuze.

Deși dorea să-i fie pe plac șefului său și, mai ales, să ajungă să bea un pahar de vin rece acasă, lui Aurel îi venea greu să creadă în vinovăția lui Françoise, fără să-și poată însă explica logic de ce avea convingerea asta. Șirul de deducții enunțate de Mortereau nu erau altceva decât simple construcții intelectuale. Cu un pic de rea-credință și imaginație, oricine ar fi putut argumenta o ipoteză contrară.

— Subscriu pe de-a-ntregul argumentației dumneavoastră, mormăi el. Și totuși…

— Totuși? repetă consulul general, cu atitudinea combativă a unui judokan care și-a pus adversarul la podea și-i provoacă pe cei din asistență să îl înfrunte, dacă au acest curaj.

— Și totuși, aș spune că Françoise Béliot nu era singura care ar fi avut motive să se debaraseze de fostul ei soț…

Aurel își regretă comentariul de îndată ce-l sfârși de pronunțat. Observația sa avu darul de a-l mobiliza pe Mortereau să emită și alte supoziții, analizând restul de personaje ale dramei.

— Bineînțeles, Françoise nu e singura posibil suspectă. Nu știu ce părere ți-ai format despre soția mozambicană a lui Béliot, dar sunt convins că aceasta n-a văzut cu ochi buni perspectiva nașterii iminente a unui nou urmaș al soțului ei.

Mortereau își rezemă bărbia-n palmă, așa cum făceau detectivii din filme. Aurel ar fi putut să jure că, în acest moment, șeful său visa la o pipă.

— Situația ar fi cu totul alta dacă, așa cum spui tu, Béliot ar fi lăsat un testament în favoarea fiului său. Cum însă nimeni n-a văzut această hârtie, suntem obligați să o păstrăm pe această Fatoumata pe lista suspecților, deși, să fiu sincer, nu cred că ea e cea care a comis crima.

Mortereau își privi subordonatul cu un zâmbet plin de subînțeles. Viața într-un regim comunist îl învățase încă de foarte devreme pe Aurel că la o atare mimică se cuvenea să răspundă afișând o expresie a profundei sale admirații.

— Cât despre tânăra iubită, nu văd la ce i-ar fi servit să își elimine binefăcătorul, urmă Mortereau, ridicându-se în picioare, gata să-și ia avânt pentru a lua cu asalt această neînsemnată moară de vânt. Mai ales acum, cu doar două luni înaintea nașterii copilului ei. Dacă ar fi existat vreo șansă de a pune mâna pe o parte a moștenirii, n-o putea revendica decât folosindu-se de calitatea sa de mamă.

Tatăl a trei copii de vârstă fragedă, consulul general se exprima cu autoritatea pe care i-o dădea faptul că avea o viață liniștită. Aurel, în schimb, deși căsătorit, nu avea copii. Despre soția sa nu se știa mare lucru, în afara faptului că locuia la Paris. În opinia superiorului său, Aurel nu putea avea pretenția de a înțelege subtilitățile unui caz ale cărui meandre psihologice se pierdeau în abisul insondabil al diferențelor dintre sexe, pe de o parte, și dintre generații, pe de altă parte.

Pentru a-și convinge interlocutorul că era în asentimentul său, dar și pentru a-l determina să-și încheie monologul, Aurel simulă expresia nițel descumpănită a celui ce tocmai a avut parte de-o mustruluială zdravănă.

Pus în fața acestui knock-out autodeclarat, Mortereau declară ostilitățile încheiate și-și lăsă adjunctul să plece acasă, pentru a se reface.

VIII

Era încă relativ devreme, în comparație cu zilele precedente, atunci când Aurel ajunse acasă. De la începuturile acestei afaceri, nu mai avusese ocazia să petreacă o seară așa cum îi plăcea. Aurel era un om al nopții. La București, în tinerețe, obișnuia să-și petreacă timpul până-n zori în barurile frecventate de studenți. Doar aici putea să simtă, cât de cât, senzația libertății, atâta câtă mai rămăsese. Preferințele sale nocturne jucaseră un rol și în dragostea sa pentru jazz. Acasă, în prezența părinților săi, se dedica repertoriului clasic. Însă, atunci când ieșea, își petrecea ore întregi distrând clienții barurilor, cântând melodiile alese de aceștia, în atmosfera îmbâcsită de fumul de țigară. La venirea în Franța, chiar trăise din aceasta o vreme. Însă, chiar și după ce intrase în mediul diplomatic, nu își abandonase obiceiul de-a face nopți albe și de-a se trezi târziu. Această predispoziție nocturnă contribuise, de altfel, la refuzul oricăror constrângeri profesionale.

Noaptea se potrivea de minune cu singurătatea visătoare de care Aurel avea nevoie atunci când încerca să dezlege ițele unei anchete. Mereu reușise să dea de capăt enigmelor pe care de-a lungul timpului se încumetase să le rezolve în orele de liniște și întuneric, acele ceasuri în care se simțea înconjurat de un oraș adormit. Milioane de minți erau atunci cufundate în visare, conferind tăcerii atotstăpânitoare o calitate aparte, propice gândirii profunde. Precum nălucile dintr-un vis, personajele dramei ale cărei origini încerca să le afle îi invadau mintea. Anchetatorii consacrați, pe care se străduia să-i imite nătângul de Mortereau, foloseau procedeul deducției logice; Aurel, în schimb, se lăsa în voia visării excentrice, până când aceasta dădea naștere unei iluminări, fie ea fulgerătoare, fie doar o simplă licărire fugară. Iar

pentru a declanșa această stare onirică, Aurel știa că poate să conteze pe un singur sprijin: muzica.

Întorcându-se de la consulat, făcuse un duș rapid și îmbrăcase o tunică indiană cumpărată odinioară, cu ocazia unei escale în aeroportul din Mumbai. Își turnase un pahar mare de vin alb și se așezase la pian.

Alegerea primei piese o lăsa mereu în grija subconștientului său. În această seară însă, inspirația se lăsa așteptată. Închise ochii și rămase nemișcat vreme îndelungată, în fața instrumentului mut. Apoi deschise capacul claviaturii. Zâmbi, văzând pe suprafața lemnului prețios urmele lăsate de degetele uneia dintre victimele sale precedente…[2]

Și totuși, bucata pe care avea să o cânte întârzia să apară în mintea sa. Întinse mâna dreaptă și atinse clapele. Asemenea unei pisici care, orice s-ar întâmpla, aterizează mereu în picioare, degetele sale schițară un acord. Îi urmă un altul, apoi încă unul și, pe dată, recunoscu melodia: o transcriere pentru pian a piesei *Yesterday*. Mâna stângă atinse la rândul său clapele și Aurel începu să cânte.

Se lăsă atras în universul anilor șaizeci, în lumea la care visase de atâtea ori pe când era prizonier în România sa natală. Continuă cu variații de jazz pe tema aceleiași piese și, fără să se oprească, apucă paharul de vin și-l sorbi pe de-a-ntregul. Ca întotdeauna când cânta o piesă Beatles, ochii i se umplură curând de lacrimi, fără să știe prea bine de ce. Simțea o recunoștință profundă față de acești băieți care, fără să aibă habar, îl ajutaseră să-și păstreze mintea întreagă în anii dictaturii. Zâmbi, revăzându-le în gând frezele cuminți, cravatele înguste și pantalonii strâmți.

Ca de fiecare dată când se întâmpla miracolul, se simți cotropit de o emoție profundă: pe scena din mintea sa, alături de cei de la Beatles, își făcuse apariția un al cincilea personaj. Acesta nu

cânta la vreun instrument, ci doar bătea din palme și se bâțâia, fără să prea nimerească ritmul muzicii.

— Bună, Roger! murmură Aurel, închizându-și ochii.

Cel de-al cincilea bărbat continua să se legene. Zâmbea, iar fetele din fața scenei urlau entuziasmate, cu ochii la el. Într-adevăr, era Roger Béliot, dar chipul îi era schimbat, avea o pieptănătură asemănătoare cu a celor de la Beatles și un zâmbet fermecător. Nu semăna deloc cu bătrânul pe care Aurel îl văzuse la hotel. Cu toate acestea, îl recunoscuse pe dată, fără nicio ezitare. Reluă refrenul, cântând mai tare și grăbind ritmul, ca să-l determine pe Roger să se dezlănțuie. Acesta se afla acum în prim plan, de parcă ar fi urmat să cânte, iar Beatles-ii ar fi fost doar mica orchestră de acompaniament din spatele său.

Deodată, o idee se ivi în mintea lui Aurel: chipul acesta nu era doar produsul imaginației sale. Îl văzuse undeva, într-un moment anterior, și de aceea îl recunoscuse. Brusc, își aminti: atunci când aruncase o privire din ușă în camera lui Béliot, privirea i se oprise vreme de o clipă asupra unei fotografii alb-negru, ce înfățișa un grup de tineri. În centru, un cuplu, în care Françoise putea fi recunoscută fără efort. Asemănarea aceasta îi îngăduise lui Aurel să regăsească în trăsăturile juvenile ale băiatului de lângă ea anumite similitudini cu chipul plin de riduri al lui Béliot cel de acum.

Aurel se lăsă din nou purtat de melodie, concentrându-se asupra viziunii sale. Béliot coborâse de pe scenă și dansa acum printre fetele surescitate. Erau negrese și albe deopotrivă, foarte tinere sau femei în toată firea. Se apropiau de el, veneau să îl atingă, iar el le trăgea spre sine și le săruta.

Scena se prelungi. Fără să-și dea seama, Aurel trecuse la o altă piesă, un succes al muzicii franceze din anii șaptezeci. Béliot era de-acum

prins în mijlocul mulțimii, într-un dans lent. De fiecare dată când se rotea, partenera sa era alta. Aurel o recunoscu pe Françoise, apoi pe Fatoumata, apoi pe Lucrecia, apoi locul lor fu luat de alte femei.

Încetul cu încetul, viziunea se risipi. Béliot și partenera sa vremelnică se pierdură în mulțime.

Aurel se opri din cântat, iar entuziasmul i se stinse brusc. Se înfioră. Se simțea sleit de puteri, de-a dreptul epuizat. Se îndreptă spre baie și îmbrăcă un halat bleumarin pufos, cu tivul descusut. Își turnă încă un pahar și se prăvăli pe canapea.

Se gândea la viziunea pe care o avusese în timp ce cânta și la posibilele ei semnificații. În mintea sa, impresia recentă se suprapunea peste sentimentele pe care le încercase în timp ce stătea de vorbă cu cele trei femei, alcătuind un melanj confuz, aproape de neînțeles.

Terminase o primă sticlă de vin alb. Se ridică să ia alta dintr-unul din dulapurile din bucătărie și, în timp ce deschidea ușa, observă fără să reacționeze un șoricel care traversa încăperea.

Revenind pe canapea, începu să simtă efectele alcoolului: doar vinul de Tokay, de la o anumită cantitate în sus, era capabil să îi transpună mintea într-o stare aflată la jumătatea drumului între somn și trezie, în care luciditatea aproape că-i dispărea cu totul, iar clarviziunea era la potențial maxim.

Trecu o bună bucată de vreme, timp în care Aurel pluti, inactiv, în această stare. Apoi, brusc, se ridică. În mintea sa se ivise o idee clară pe care, acum, se străduia să o formuleze. Pe masa din salon avea întotdeauna un creion și un caiet sau măcar o foaie de hârtie, căci Aurel era conștient că intuițiile sale semionirice trebuiau notate, pentru a nu-și răscoli zadarnic mintea în căutarea lor la trezire.

Cu gesturi mecanice, gândindu-se: „de parcă mi-ar dicta un înger”, scrise câteva cuvinte:

— Béliot este iubit.

Apoi ațipi din nou.

Încă nu se luminase de ziuă atunci când deschise ochii. Era greu de spus cât timp dormise. Se îndreptă spre baie și-și stropi fața cu apă rece. Apoi reveni în salon și luă de pe masă caietul, recitind fraza notată în miez de noapte:

„Béliot este iubit”, își repetă el ideea.

În bucătărie, puse pe foc un ibric cu apă, pentru a-și prepara o cafea turcească, reflectând la ceea ce avusese de gând să exprime atunci când notase aceste cuvinte. Trecu în revistă câteva dintre gândurile din noaptea trecută. Ceea ce atunci îi părea a fi îndeajuns de confuz, acum era limpede și cât se poate de simplu.

Spre deosebire de imaginea pe care încerca să o proiecteze despre sine, Roger Béliot fusese mereu înconjurat de dragoste. Femeile care gravitau în jurul său precum sateliții în jurul unui astru fuseseră atrase de ceva ce emana din întreaga lui ființă, trezindu-le pasiunea. Asta simțise Aurel, atunci când stătuse de vorbă cu cele trei femei: toate îl iubiseră pe acest bărbat. Îl respectaseră și ținuseră la el. Chiar și Françoise, care nu îndrăznea să recunoască și făcea pe victima, fusese strâns legată de Béliot până la moartea acestuia, o relație care, lăsând la o parte peripețiile existențiale, era mai apropiată de dragoste decât de oricare alt sentiment. Fatoumata vorbise despre răposat doar cu respect și tandrețe. Cât despre Lucrecia, pe care bătrânul satir o posedase la doar treisprezece ani, aceasta nu manifestase niciun resentiment față de el și-l jelea cât se poate de sincer.

Și totuși, niciuna dintre cele trei nu-și văzuse dragostea răsplătită. Béliot se purtase ca un mojic, fusese infidel, poate chiar violent. Aurel își amintea de un văr de-al său, din România, care era exact la fel. Nu făcea absolut nimic pentru a părea atrăgător, și totuși, chiar fără voia sa, era un magnet pentru dragoste. De altfel, Aurel se

întrebase nu o dată dacă nu cumva tocmai această însușire stranie îi determina pe acești oameni să se poarte odios, tocmai din dorința de a rămâne liberi, de-a nu fi sufocați, de-a putea, pur și simplu, să respire.

Desigur, iubirea nu excludea posibilitatea crimei. Iubirea poate ucide, atunci când e rănită, trădată, dezamăgită. Însă, în cazul celor trei femei, nu părea a fi vorba de așa ceva. Pentru fiecare dintre ele, relația cu Béliot era veche, durabilă, împlinită. Trăiseră împreună cu acesta, îi dăruiseră copii. Afecțiunea lor pentru acest bărbat nu era oarbă: îl cunoșteau prea bine. Știau despre existența celorlalte femei. Totul se întâmpla la vedere.

Afară se crăpa de ziuă. Prin fereastra bucătăriei, Aurel putea să vadă cerul, dincolo de gardul grădinii, colorându-se în roz, în vreme ce căldura începea să se strecoare prin geamul întredeschis.

Ideea pe care încercase zadarnic să și-o limpezească în minte în vreme ce Mortereau perora pe tema moștenirii lui Béliot era acum cât se poate de clară: trebuia să caute mai adânc în trecut. Acum înțelegea: înainte de a lua în considerare chestiunile de ordin material, conflictele de interese, moștenirea ca posibil mobil al crimei, întrebarea care trebuia pusă era alta: ar fi fost vreuna dintre cele trei femei capabilă să îl ucidă pe Béliot? Iar răspunsul i se părea evident: nu, fiindcă toate îl iubeau.

Desigur, nu era o concluzie pe care să o poată împărtăși altcuiva, cu atât mai puțin consulului general. Era, deocamdată, doar o simplă ipoteză. Însă, în mintea lui Aurel, evidențele de acest fel erau mereu pe primul loc și se lăsa întotdeauna condus de propriile intuiții, atunci când reușea să le formuleze atât de limpede. În cazul de față, ideea care îi venise peste noapte conferea cercetărilor sale o perspectivă cu totul nouă. Reflectând la consecințele descoperirii sale, începu

să se îmbrace. Înmormântarea urma să aibă loc la ora nouă. Avea la dispoziție doar douăzeci de minute pentru a ajunge la timp.

IX

În forma sa actuală, cimitirul din Maputo este o invenție a albilor. Se simte că și-a trăit momentele de glorie în vremea când Mozambicul era o colonie. Cele mai arătoase morminte datează din perioada interbelică, cu pietre sculptate în forma unor frontoane, cu numele răposaților atent caligrafiate, cu majuscule, și cu glastre votive îmbrăcate în faianță portugheză în nuanțe de albastru.

Morții sunt mereu singuri, dar cei înhumați aici păreau să fi fost abandonați de toată lumea. După decolonizare, marea majoritate a familiilor coloniștilor se întorseseră în patrie, iar mormintele rămăseseră, mai toate, în paragină.

Cu toate acestea, Béliot însuși își dorise să fie îngropat aici. Cavoul era nou, iar monumentul funerar fusese cioplit dintr-un bloc de calcar de un alb strălucitor. Totul părea să fi fost pregătit din timp, fără îndoială sub supravegherea fostului director de șantier.

Atunci când Aurel intră în cimitir, racla nu fusese încă adusă, înaintă pe aleea presărată cu ace de pin uscate. Era un loc plăcut, situat pe o colină; bătea o briză ușoară, proaspătă, ce se încărcase de umezeală traversând Oceanul Indian. Doi pini-umbrelă foarte înalți, cu rădăcinile înfipte adânc în pământul fertilizat de atâția morți, își întindeau asupra celor vii umbra largă, supranaturală.

Mica mulțime adunată în jurul mormântului deschis urmări din priviri sosirea lui Aurel. Măcar de data aceasta era îmbrăcat potrivit pentru situație. Lungul pardesiu închis la culoare, cu totul nelalocul lui pe străzile strivite de arșiță, îi dădea aici o eleganță sobră, de-a dreptul funebră. La gât purta un papion negru. Oriunde altundeva, acest detaliu l-ar fi făcut să semene cu ospătarul dintr-o

cafenea. În situația de față, însă, papionul era de mare efect.

Aurel crezuse că avea să asiste la înmormântare dintr-un colț retras, observându-i pe cei prezenți de la adăpostul trunchiului unuia dintre pini. Având însă parte de o sosire atât de puțin discretă, nu-și făcea iluzii că avea să poată trece neobservat în continuare. Prin urmare, decise să se comporte așa cum se cuvenea pentru un reprezentant oficial al ambasadei. Se îndreptă așadar spre Fatoumata, îi luă mâna moale într-a sa și o reținu o vreme, fără să o strângă, de parcă ar fi încercat să mângâie un animal mic și speriat. Murmură câteva cuvinte de condoleanțe și, pentru a le conferi deopotrivă forță și o doză de mister, le rosti în românește. Personajul pe care-l întruchipa suscitase atât de multă uimire din partea celor prezenți, încât nimeni nu păru a-și pune întrebări privind sensul formulelor de neînțeles pe care le pronunțase. Fatoumata îi răspunse în creolă. S-ar fi zis că era sincer recunoscătoare că i se oferise ocazia de a-și exprima durerea în cuvintele propriei limbi materne. Apoi, Aurel îi strânse mâna tânărului David, care o ținea de braț pe mama sa. Părea mai degrabă afectat de durerea mamei sale decât de pierderea unui tată căruia îi semăna mult prea puțin.

Aurel își înclină capul în direcția celorlalți participanți și se plasă apoi alături de mormânt, lângă piatra funerară pe care fuseseră deja inscripționate numele defunctului și data nașterii sale.

Era limpede, Béliot se îngrijise de toate. Mai rămânea de gravat doar data morții.

Catafalcul se lăsă așteptat încă vreo zece minute. Aurel profită de acest răgaz pentru a-i cerceta din priviri pe participanții la înmormântare. Îl recunoscu pe paznicul de la hotel. Doi africani semănau vag cu Fatoumata – erau cu siguranță rude ale acesteia. La dreapta văduvei stătea un

negru în puterea vârstei, corpolent, cu o atitudine demnă și părul alb. Buzele groase și pleoapele grele, abia mijite, făceau să pară că doarme. Expresia feței îi era ternă, inaccesibilă, parcă, oricărei urme de suferință și, mai ales, de compasiune. Purta un costum bleumarin ușor și o cravată grena. La butonieră avea prinsă o decorație, pe care Aurel o recunoscu a fi Ordinul Eliberării Mozambicane.

Deși nu-l întâlnise niciodată până atunci, Aurel presupuse că era vorba de fostul șef al poliției, acum pensionar, despre care se spunea că ar fi un apropiat al Fatoumatei. Lângă acesta, un omuleț prost îmbrăcat, în ciuda eforturilor sale vizibile de-a arăta cât mai prezentabil, părea că nu are stare. Își încheiase până la gât cămașa în carouri și-și pieptănase peste cap părul blond, împuținat. Era greu să-i ghicească vârsta: era tras la față și marcat de stigmatele unui alcoolism sever. Anumite caracteristici slave ale chipului său îl făcură pe Aurel să tresară, căci învățase în România comunistă să-i repereze pe reprezentanții Marelui Frate sovietic. Își spuse că, după toate probabilitățile, acesta era faimosul Piotr despre care-i vorbise Lucrecia.

În spatele ucraineanului, la o oarecare distanță, se aflau doi bărbați în ținute de safari. Nu se osteniseră să se schimbe pentru această ocazie, purtau pantaloni de pânză kaki și cămăși sahariene, aceleași veșminte pe care le foloseau zi de zi, când parcurgeau savana în lung și în lat. Unul dintre ei ținea în mână o pălărie Stetson șifonată, obosită de ploi și de arșița soarelui.

Aceștia erau toți cei prezenți; cam puțini, având în vedere că răposatul își petrecuse atâția ani în această țară.

Dricul sosi, în sfârșit, legănându-se, și se opri în dreptul porții cimitirului. Era un Mercedes Break antic, transformat pentru transportul decedaților. Suspensiile mașinii își dăduseră duhul, dar

pasagerii nu prea aveau cum să se plângă din această pricină.

Șase bărbați în costume de culoare închisă se apropiară de dric și începură să-și facă de lucru în jurul sicriului. Participanții la înmormântare așteptau, nemișcați, observând de la distanță cele ce se întâmplau în fața porții. Înmormântările străinilor erau îndeajuns de rare, în vremurile acestea. Era limpede că firma de pompe funebre făcuse eforturi mari pentru această ocazie deosebită. Angajaseră personal temporar, și era limpede că neofiții nu se prea pricepeau. Șeful echipei, un cioclu cu experiență încerca să îi dirijeze, strigându-le instrucțiuni în portugheză, dar nu reușea decât să le sporească confuzia. În cele din urmă, patru dintre angajații săi apucară sicriul și porniră pe alee, urmați de ceilalți doi. Urmă un scurt moment de cumpănă, când purtătorii se împiedicară de o treaptă de piatră, pe aleea centrală. Din fericire, reușiră să se redreseze la timp fără să scape sicriul. Mare noroc, căci, în ciuda decorațiunilor fastuoase și a mânerelor sofisticate de alamă, coșciugul nu părea din cale afară de solid.

Aurel urmărise totul cu atenție, dar fără să scape din vedere intrarea în cimitir. Încă de la sosire, rămăsese cu senzația nelămurită că din asistență lipsea cineva. Scrutase împrejurimile pentru a se convinge că nu era nimeni ascuns după vreun mormânt. Lucrecia nu era nicăieri, iar absența fetei i se părea bizară. Chiar dacă nu era binevenită la ceremonia funerară organizată de Fatoumata, Aurel era convins că tânăra iubită a lui Béliot nu renunțase să participe. Într-adevăr, în vreme ce spectacolul de pantomimă dat de ciocli captase atenția celor de față, o văzu strecurându-se în cimitir, printre porțile de fier forjat. Se opri lângă trunchiul unui pin, la oarecare distanță de grupul participanților la înmormântare, dar în așa fel încât să aibă o bună perspectivă asupra catafalcului.

Sosirea Lucreciei trecuse neobservată, dar fu urmată la scurt timp de o altă apariție care, de astă dată, atrase atenția tuturor celor prezenți.

În timp ce angajații de la pompe funebre așezau sicriul pe pământ și treceau pe dedesubtul acestuia corzile necesare pentru coborârea în groapă, o mașină neagră, cu aspect oficial, opri chiar în spatele dricului. O europeancă deschise portiera din spate și coborî. Purta o rochie de vară cu imprimeuri în culori vii, lungă până deasupra genunchilor. Era o femeie înaltă cu părul de un blond intens, care se străduia să mimeze naturalețea. Buclele blonde contrastau cu fața arsă de soare, brăzdată de riduri adânci. Departe de a crea iluzia tinereții, blondul exagerat al părului sublinia asaltul trecerii timpului asupra gurii, a pleoapelor și gâtului. Rujul și machiajul abundent nu reușeau să-i ascundă vârsta, ba dimpotrivă. Însă, departe de a încerca să-și ascundă anii, femeia părea să-i afișeze ca pe-o sfidare, ca pe niște trofee câștigate în lupta pentru existență.

Expresia, atitudinea și mișcările ei exprimau un soi de maiestuozitate studiată, o stăpânire de sine fără cusur – o atitudine regală, își spuse Aurel – de natură să impună pe dată respect celor prezenți.

Femeia înaintă pe alee, pășind cu băgare de seamă, pentru a nu-și pierde echilibrul pe tocuri. Aurel îi observă atent distincția și mișcările elegante. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să admire o femeie. Mai mult decât dorința fizică și dragostea, acesta era sentimentul pe care-l căutase, dintotdeauna. El, care era în stare de orice pentru a se sustrage de la muncă, el, care supraviețuise unei dictaturi și care nu se temea de nimic, ar fi fost gata să renunțe la orice urmă de voință proprie și să se supună oricărei dorințe a unei femei pe care o admira.

Însă, în vreme ce Aurel privea cu gura căscată extraordinara apariție, pe chipurile celor prezenți se zugrăvea, unanim, o cu totul altă expresie. În

mod evident, unul și același gând se cuibărise în mințile tuturor: „Încă o femeie a lui Béliot!”

Groparii înșiși își opriseră munca și așteptau, fără să se grăbească, să își poată duce treaba la bun sfârșit.

Când femeia ajunse, în sfârșit, în dreptul mormântului și participanților la ceremonie, se îndreptă spre Fatoumata și se aplecă pentru a-i șopti ceva. Nimeni nu auzi ce-i spusese, dar toți observară cum fața văduvei își pierdu încruntarea, făcând loc unui început de zâmbet.

Încordarea celor prezenți se risipi. Nou-venita își ocupă locul între ceilalți și angajații de la pompe funebre apucară chingile sicriului pentru a-l coborî în groapă.

Abia în acea clipă, Aurel își dădu seama că lipsea ceva: nu exista niciun preot care să oficieze ceremonia de înhumare. Fiecare, se pare, era liber să își imagineze propria slujbă, potrivit religiei de care aparținea. În momentul în care sicriul ajunse în fundul cavoului, Fatoumata se apropie de margine și se reculese îndelung, în tăcere. Urmară ceilalți, pe rând, unii dintre ei mormăind fraze și formule cu sensuri și în limbi nelămurite, urmate uneori de câte-un semn al crucii. Când îi veni rândul, Aurel recită cu glas scăzut rugăciunea pentru morți, în idiș. Se bâlbâi în câteva rânduri și și-l imagină pe bunicul său încruntându-se, de parcă l-ar fi putut auzi, de acolo de unde se va fi aflat acum. Drept încheiere își făcu la rândul său un semn al crucii grăbit, cu trei degete, în maniera ortodoxă.

Apoi, grupul se risipi. Aurel o văzu pe necunoscută discutând câteva clipe cu Fatoumata, în apropierea porții. Apoi, văduva plecă, urmată de toți ceilalți, cu excepția femeii, care porni îndărăt pe alee, îndreptându-se spre Aurel.

— Iertați-mă, domnule… Mi s-a spus că sunteți reprezentantul consulatului.

— E cât se poate de adevărat, doamnă, strigă strident Aurel, fâstâcindu-se. Sunt reprezentantul consulului general.

— Al Franței?

Auzind întrebarea, Aurel înțelese că accentul său îi jucase o festă, din nou. De regulă, la prima întâlnire cu cineva, reușea să se controleze. De astă dată însă, cuprins de emoție, lăsase garda jos și dicția sa carpatină ieșise la iveală.

— Da, doamnă, sunt consul al Franței, în ciuda aparențelor. Numele meu e Aurel Timescu.

Ar fi vrut să adauge un chicotit autoironie, dar acesta i se opri în gât.

— Sunt Nicole Ramoglio. Soțul meu e directorul general al companiei CORESPA. Poate-ați auzit despre ea.

Cea mai mare firmă de construcții civile din Franța și una dintre cele mai importante din Europa, prezentă pe cinci continente. Acel „probabil” era fie semnul unei modestii duse la extrem, fie, dimpotrivă, o insultă grosolană. Aurel prefera să creadă că era vorba de prima variantă.

— Bineînțeles, doamnă. Nu-mi amintesc însă să vă fi văzut pe lista conaționalilor înregistrați la consulat. Nu locuiți la Maputo. Sunteți în vacanță?

— Am venit anume pentru funeralii. Locuiesc în La Réunion.

— L-ați cunoscut bine pe Roger Béliot?

— E o poveste lungă, domnule Timescu. Aici nu e locul potrivit pentru a sta de vorbă.

Groparii își adunau uneltele, pălăvrăgind zgomotos.

— Am putea să ne întâlnim într-un cadru mai discret? M-am cazat la hotelul Radisson Blu.

— Cu mare plăcere.

— V-ar conveni ora șaisprezece?

Aurel încuviință din cap.

— Vă aștept.

Femeia îi întinse mâna. Contrar uzanțelor, în aer liber și într-un cimitir, Aurel se înclină și i-o

sărută.

Nu era însă de-ajuns. În fața unei asemenea femei, Aurel ar fi îngenuncheat fără ezitare, împreunându-și mâinile deasupra inimii.

O privi îndepărtându-se și avu nevoie de câteva minute pentru a-și veni în fire. Apoi își aminti că ar fi vrut să o întâlnească pe Lucrecia, pentru a-i mai pune câteva întrebări. O căută pretutindeni, în tot cimitirul, dar fata dispăruse.

*

Pentru a ajunge la timp la înmormântare, Mortereau îi pusese lui Aurel la dispoziție propria sa mașină de serviciu, cu șofer cu tot. Acesta luase gestul drept o dovadă de generozitate. Dar, revenind la limuzina Citroën albastru-închis parcată la ieșirea din cimitir, Aurel înțelese că mărinimia consulului-general nu era chiar atât de dezinteresată. Împrumutându-i mașina cu tot cu șofer, Aurel putea fi contactat oricând pe telefonul acestuia. De-abia deschisese portiera, când șoferul îi întinse telefonul mobil.

— Aveți legătura cu domnul consul general.

Aurel se strâmbă. Apelul lui Mortereau îi dădea planurile peste cap. Își plănuise întreaga zi fără să țină seama de superiorul său, dar iată că acesta reușise să-i dea de urmă.

— Cum a fost înmormântarea?

— Fără incidente.

— Lume multă?

— Vreo zece persoane.

— Notabilități ale orașului, presupun?

— În bună măsură, da. Au fost însă și doi tipi despre care presupun că sunt ghizi în savană, precum și un ucrainean care-i slujea lui Béliot drept om la toate, deși nu prea se arată la față, în general.

Aurel se întrebă dacă era cazul să o pomenească și pe doamna Ramoglio. Era convins însă că, la auzul acestui nume celebru, Mortereau s-ar fi

invitat de îndată la viitoarea întâlnire, așa că preferă să nu scoată o vorbă despre ea.

— În ce mă privește, aș vrea să-mi cer scuze, spuse consulul general. Intenționam să vin și eu, iar apoi să continuăm împreună ancheta. Din păcate însă, am avut un incident cu ecologiștii și nu pot să-i las acum, așa.

— Un incident? E grav?

— Nu, dar e genul de chestie care se putea întâmpla doar aici. Imaginează-ți, colții nu mai sunt de găsit nicăieri.

Aurel nu era cu mintea la discuție, se gândea la înmormântare și la tot ceea ce observase pe parcursul acesteia.

— Îmi cer scuze… Despre ce fel de colți e vorba?

— Ecologiștii au venit aici pentru a asista la distrugerea unui stoc de două mii de colți de elefant, confiscați de la braconieri.

— Ah, acei colți… Așadar, au dispărut?

— Când am ajuns la hangarul de la vamă, l-am găsit gol. Nici măcar un gram de fildeș. Ar fi trebuit să vezi mutrele ecologiștilor…

— Hangarul nu era păzit?

— Bineînțeles că era, și încă foarte bine! Încăperea unde erau depozitați colții era un adevărat seif; clădirea a fost construită cu fondurile Organizației Națiunilor Unite pentru Mediu. Era păzită zi și noapte și, de altfel, se află în incinta Direcției generale a vămilor.

— Credeți că e vorba de un jaf?

— E prea devreme ca să mă pot pronunța. Tot ce știu e că, dacă colții nu vor fi găsiți, va ieși un scandal monstru. Țara a primit fonduri importante în ultimii ani pentru a lua măsuri exemplare împotriva braconajului.

— Și ce vor face acum ecologiștii?

— Deocamdată, li s-a spus că întreaga cantitate de colți a fost transferată altundeva. Îi cunosc pe mozambicani: au de gând să-i plimbe până-i

amețesc. Și, dacă nu va ieși cum vor ei, sunt în stare să-i amenințe ca să le obțină tăcerea. Trebuie să rămân alături de ei. Îmi pare rău, bătrâne, dar va trebui să continui ancheta de unul singur.

Aurel își schimonosi fața a tristețe, fără vreun rezultat anume, căci interlocutorul său nu avea cum să-l vadă. Totuși, grimasa îl ajută să răspundă cu o decepție perceptibilă în glas:

— Ah, ce păcat!

— Nu-ți face griji, am să te susțin măcar din punct de vedere al moralului. Sunt convins că o vei scoate la capăt.

— În orice caz, vă promit că am să vă țin la curent cu tot ceea ce am să descopăr.

Punându-și în aplicare promisiunea încă din acea clipă, începu prin a nu-i spune nimic consulului general despre întâlnirea pe care urma să o aibă cu celebra doamnă Ramoglio…

*

— Aurel Timescu?

— Eu sunt.

— Ei, dar greu mai dă omul de urma dumitale! Sunt Bartolomeo.

— Bună, maestre. Nu prea ajung pe la birou, ce-i drept. Să fiu sincer, ați avut noroc să mă găsiți în dimineața asta…

— Am vești pentru dumneata, în legătură cu întrebările pe care mi le-ai pus despre Béliot.

— Mulțumesc mult.

— Iată: am aflat numele confratelui care susține plângerea primei sale soții.

— Hippolyte Bakasso.

— Știai deja? Ai fi putut să-mi spui, n-aș mai fi pierdut timpul încercând să aflu…

— Am aflat după ultima noastră discuție…

— Mă rog, n-are importanță. Nu asta e informația de bază.

— Vă ascult, maestre.

Bartolomeo își drese vocea. Aurel și-l imagină tolănit în fotoliul său uriaș și i se păru că-l aude

scuipând în coșul de hârtii.

— E așa cum mi-am imaginat. Plângerea în chestiune e total aiurea. E genul de solicitare care-ar face orice judecător să se strice de râs. Françoise Béliot n-avea nici cea mai mică șansă de-a obține vreun rezultat. Nu aici. Oricine i-ar fi putut spune asta, cu atât mai mult avocatul pe care l-a angajat.

— A păcălit-o, așadar?

— Și-a făcut treaba ca orice avocat. E tânăr, trebuie să lucreze. O franțuzoaică i-a încredințat un caz, era de datoria lui să încerce să obțină rezultatul dorit de clientă.

— Dar i-a spus că ar avea șanse să câștige.

— Câți medici cunoașteți dumneavoastră care să vă îndemne: „Luați medicamentul ăsta, o să vă ucidă”?

Avocatul începu să râdă zgomotos, aplaudându-și propria glumă. Aurel se simți obligat să emită un chicotit ascuțit, un râs de complezență.

— Bun, hai să lăsăm gluma la o parte, reluă Bartolomeo, de astă dată pe un ton foarte sobru. Acest Bakasso e un ticălos avid de bani. Rămâne între noi treaba asta, dragul meu Timescu. Dar, fiind avocatul consulatului, datoria mea este să îți spun adevărul adevărat.

— Vă mulțumesc.

— Potera l-a luat la ochi. Se-ntâmplă destule chestii nu tocmai în regulă pe-aici, dar în cazul lui faptul că e corupt bate prea tare la ochi. Pricepi?

— Prea bine.

Aurel simți că Bartolomeo își apropiase receptorul de gură, răsuflarea lui devenise mai sonoră. Apoi vocea i se făcu auzită, mai puternică, distorsionată de microfonul aparatului.

— Aș putea să-ți spun mai mult, dacă dorești. Acest Bakasso nu s-a mulțumit să-i ia banii franțuzoaicei, vezi tu? S-a lăcomit și la buzunarul părții adverse.

— Așadar, a luat legătura și cu inamicul?

— Cu Fatoumata, desigur. Un agent dublu, mă-nțelegi?

Aurel reflectă o vreme.

— Françoise Béliot a fost pusă sub acuzare, în bună măsură, din pricina unei declarații pe care avocatul său a făcut-o polițiștilor.

— Ce fel de declarație?

— Le-a spus că și-a anunțat clienta, în cele din urmă, că era posibil ca acțiunea sa în justiție să eșueze. Ea, în replică, i-ar fi spus că avea să obțină din partea lui Béliot un document în favoarea sa. Poliția crede că, încercând să-i smulgă respectivul document, a sfârșit prin a-l ucide.

Se potrivea cu cele spuse de ministru lui Mortereau. Așadar, propriul avocat era cel care o dăduse pe Françoise pe mâna poliției. La celălalt capăt al firului, Bartolomeo izbucni într-un hohot prelung de râs, întretăiat de accese de tuse.

— Dată naibii, Fatoumata!

— Credeți că ea i-a sugerat avocatului ce să facă și să declare?

— Bineînțeles. Dacă l-a plătit pe Bakasso, așa cum cred eu, cu siguranță n-a făcut-o doar pentru a afla că Françoise avea să piardă procesul; asta știa deja întregul Maputo.

— Se pare că Bakasso le-a mai spus polițiștilor și că Béliot a semnat un testament în favoarea fiului său David, pe care îl păstra asupra sa. Era o modalitate prin care sugera posibilitatea ca Françoise să fi pus mâna pe acest document, cu intenția de a-l distruge, după ce și-ar fi ucis fostul soț. Altfel spus, un mobil suplimentar.

Aurel auzi din receptor un scârțâit ascuțit și o bufnitură. Înțelese că Bartolomeo se ridicase din fotoliul său extensibil și aterizase, aplecat în față, izbindu-se zgomotos cu coatele de suprafața biroului.

— Eroare! strigă el.

— De ce? Chiar dumneavoastră mi-ați spus că a existat un testament.

— Într-adevăr, Béliot și-a pus semnătura pe un astfel de document. Dar am verificat, discutând cu asistentul notarului de la acea vreme: documentul i-a fost dat Fatoumatei.

— Prin urmare, Fatoumata nu avea de ce să se teamă nici că un nou urmaș ar fi putut să dispute dreptul fiului ei la moștenire, nici de un eventual câștig de cauză în acțiunea introdusă de Françoise.

— Era blindată!

— Și-atunci, de ce l-ar fi plătit pe Bakasso ca să răspândească aceste zvonuri?

— Ce glumă bună! Bineînțeles, ca să o acuze astfel pe Françoise. Cele două nu se au deloc la suflet, cred că v-ați dat seama.

— Să fie ăsta singurul motiv? Oare, acuzând-o pe Françoise, Fatoumata nu urmărea oare să ascundă propria sa implicare în comiterea crimei?

Bartolomeo acoperi receptorul și Aurel îl auzi spunând ceva pe un ton răstit. Știa că avocatul își trata mereu subalternii cu asprime. Cu siguranță, vreo secretară făcuse greșeala să-l deranjeze.

— Ascultă-mă! reluă acesta. După părerea mea, nu există niciun motiv pentru care Fatoumata să fi luat decizia de a-l asasina pe Béliot. Avea control deplin asupra situației și nu-i rămânea decât să aștepte liniștită moartea lui, care, fără îndoială, n-ar fi întârziat prea mult. Dimpotrivă, avea toate motivele să o torpileze pe Françoise, pe care o detestă, cumpărându-l pe avocatul acesteia.

Aurel reflectă la acest verdict. Revelațiile lui Bartolomeo explicau motivul pentru care Françoise se afla acum la închisoare, dar nu aduceau niciun indiciu în privința identității criminalului. Potrivit avocatului, cele două femei erau nevinovate, doar că una dintre ele o acuzase pe cealaltă. Cu toate acestea, având în vedere tonul concluziv al ultimei fraze a lui Bartolomeo, Aurel consideră că era mai prudent să nu redeschidă discuția.

— Vă mulțumesc, maestre. Ar mai fi ceva…

— Ce anume?

— Toată povestea asta cu testamentul… Ați accepta să depuneți mărturie la poliție, să afirmați oficial ceea ce mi-ați spus mai devreme, și anume că Béliot nu avea acest document în posesia sa?

Mimica lui Bartolomeo putea fi intuită din zgomotele care o însoțeau. Aurel auzi mestecatul caracteristic care însoțea o expresie tipică avocatului: se prefăcea că gustă un fel de mâncare sau un pahar de vin, plimbând îmbucătura sau înghițitura îndelung în gură și dând din cap de parcă ar fi vrut să spună: „Nu-mi place chestia asta”.

— Vezi matale, domnule consul, dumneata ești străin aici. Nu știu cum merg lucrurile în Franța sau în țara dumitale de origine. La noi însă, într-un mediu anume, toată lumea se știe cu toată lumea… E cazul să fii foarte atent. Fatoumata Béliot e o persoană importantă, familia sa e de viță nobilă. În plus, îmi e prietenă. Nu mi-aș permite sub nicio formă să intervin în treburile ei. Cât despre asistentul notarului, e un biet oarecare, lipsit de proptele, și te asigur că nu va scoate nici el vreo vorbă.

— Dar sunteți avocatul consulatului! E vorba de salvarea unei cetățene franceze acuzată pe nedrept!

Bartolomeo nu reuși să asculte până la capăt fraza rostită de Aurel, care avu asupra sa efectul unei poante reușite. Își ascunse hohotul de râs într-un acces de tuse.

X

Aurel trebuia neapărat să o întâlnească pe Lucrecia. De la înmormântarea lui Béliot încoace, mintea îi era plină de întrebări la care doar ea putea să îi răspundă, dacă avea să accepte.

Luă un taxi până la Résidence dos Camaroes. Paznicul îl anunță însă că Lucrecia își împachetase lucrurile în seara precedentă și plecase.

— Cred că era plecată la surori.

— Soră? Are o soră?

— Nu. Surori catolice. Surori bune.

— Care dintre ele?

Paznicul intră în ghereta lui și se întoarse cu o hârtie.

— Așezământul carmelitelor, pe drumul spre aeroport, citi Aurel.

Urcă din nou în taxi și porni în căutarea mănăstirii. Șoferul nu știa unde putea fi aceasta, astfel că, în absența unei adrese exacte, rătăciră o vreme prin cartier, întrebând trecătorii ce le ieșeau în cale. Se aflau într-o zonă de extindere a orașului construită în anii cincizeci, unde niciuna dintre clădiri nu era vizibilă din stradă. Străzile erau mărginite de ziduri înalte, care ascundeau privirii vilele fără etaj, înconjurate de multă verdeață.

Poarta de intrare în așezământul carmelitelor nu se deosebea cu nimic de celelalte. Un claxon al șoferului de taxi aduse la poartă un paznic, care le confirmă că ajunseseră acolo unde voiau. Aurel se prezentă. O călugăriță africană, purtând un veșmânt monahal bej și un văl alb, îi veni în întâmpinare. Nu vorbea franceza și, din explicațiile lui Aurel, înțelese doar numele Lucreciei. Îi făcu semn să o urmeze. Traversară o grădină aproape la fel de luxuriantă ca aceea de la hotelul lui Béliot; lipseau doar plantele în ghivece și cele suspendate. Intrară apoi într-o verandă lungă, iar ea îl invită pe

Aurel să ia loc pe o banchetă, rugându-l prin gesturi să aștepte câteva clipe.

Era un loc liniștit, curat, lipsit de orice mirosuri umane. Deasupra unei uși era atârnat un crucifix de fier. Pe perete, prinse în pioneze, erau două reproduceri ale unor icoane bizantine cu Fecioara și pruncul Iisus. Pe o măsuță scundă se aflau câteva exemplare din publicația *L'Osservatore Romano*, relatând cele mai recente evenimente din viața papei.

Aurel se simțise mereu stingher în locurile pe care religia le ține departe de restul lumii. Pentru el, credința era o unealtă folositoare pentru a face față lumii, recunoscând în această privință influența laturii ebraice a familiei sale. Crearea unui spațiu pur spiritual i se părea o păcăleală. Religia nu ar fi trebuit să refuze să dea piept cu viața. Or, viața e pretutindeni, dar în astfel de locuri, nu e de găsit.

Își strânse gulerul, parcurs de un fior rece provocat de aceste gânduri. Chiar în acel moment, își făcu apariția o altă călugăriță. Era o europeană îmbrăcată la fel ca sora africană care îl condusese aici. Avea către șaizeci de ani, o față pătrățoasă și ochi mari, albaștri, cu care-și țintea interlocutorul de parcă ar fi vrut să nu-i scape vreo necuviință comisă de acesta. Lui Aurel îi plăcea acest gen de privire pătrunzătoare, care te sfredelește până în adâncul sufletului, făcându-te să îți percepi propria natură păcătoasă. O formă de masochism, care-l făcea însă să se simtă în largul său.

Se prezentă și-și mărturisi originile românești de parcă acestea ar fi fost un păcat.

— Ce mică-i lumea! exclamă călugărița într-o franceză marcată puternic de un accent slav. Eu sunt moldoveancă! Numele meu religios e sora Marie a Întrupării, dar cel de botez a fost Doruța.

Adăugă apoi câteva cuvinte în limba română, iar Aurel îi răspunse la fel, recunoscător. Apoi reveniră la franceză.

— Sunt în căutarea unei tinere mozambicane care, din câte mi s-a spus, s-ar afla aici, la dumneavoastră, de ieri.

— Lucrecia?

— Da. Facem o anche… în fine, să spunem că alcătuim un dosar consular privind moartea domnului Roger Béliot.

Pronunțând acest nume, gândul lui Aurel fugi de îndată la sarcina Lucreciei și la ceea ce Françoise îi spusese despre relațiile sexuale ale fetei cu bătrânul. Nu reuși să își ascundă tulburarea, iar sora Marie nu îl cruță nici măcar pentru o clipă, continuând să-l privească țintă. Fu convins că ea îi ghicise gândurile.

— Așa e, îi confirmă sora Marie. Lucrecia a sosit ieri la noi și intenționează să rămână aici până când își va fi dus sarcina la bun sfârșit.

— Credeți că ar fi posibil să o văd pentru câteva clipe?

— Desigur. Dar va trebui să așteptați să se întoarcă. Nu va întârzia mult. A plecat la clinică, pentru un control medical. După toate emoțiile prin care a trecut zilele astea…

Avea să fie o încercare pe cât de grea, pe-atât de plăcută pentru Aurel. Urma să fie nevoit să aștepte, față în față cu călugărița, să-i îndure privirea necruțătoare fără putința de a-i scăpa și, în același timp, să găsească energia necesară pentru a susține o conversație. Circumstanțele acestei întâlniri excludeau orice posibilitate de a se fofila cu șiretenie, cedând ispitei unui dialog banal. Aurel, fără a fi luat o decizie în prealabil în acest sens, se apucă să pună întrebările pe care le avea în minte, convins că sora Marie i le putea oricum citi în gânduri.

— O cunoașteți demult pe Lucrecia?

— Ne-a fost încredințată pe când avea doisprezece ani. Avem un pension de fete, sunt convinsă că știați asta.

— Nu, nu știam.

— E în altă parte a orașului. Surorile noastre de acolo se ocupă de fetele fugite din satele de baștină. Viața acestor copile e foarte grea, mai ales la țară.

— Fetele sunt școlarizate? Încercați să le găsiți familii care să le ia în plasament?

— În primul rând, le oferim un adăpost. Sărmanele copile suferă adesea abuzuri sexuale, încă de la vârsta pubertății, sau chiar mai devreme.

Se simțea în glasul surorii Marie un reproș universal la adresa întregului gen masculin, iar Aurel, deși nu săvârșise niciodată asemenea mârșăvii, se simți vinovat că aparținea acestuia.

— Dacă vor, pot să-și continue studiile, desigur. Dar sunt libere să facă tot ce doresc. Vin și pleacă în oraș. Le respectăm deciziile, câtă vreme nu le sunt impuse din afară, cu forța. Cele care doresc, pot alege să studieze, altele preferă să se angajeze, iar altele, în sfârșit, își întemeiază familii.

— Și Lucrecia? Ea ce a ales?

— Lucrecia și-a dorit să muncească. Nu e o intelectuală, e mai superficială din fire, probabil ați observat asta. Își dorea să devină coafeză, așa că am plasat-o ca ucenică la un salon de coafură de pe bulevardul Eliberării.

— Acolo l-a cunoscut pe Roger Béliot?

— Era unul dintre clienții salonului.

Aurel fu tentat să-și plece privirea, dar sora Marie a Întrupării îl privea în ochi, astfel încât nu-și permise acest semn de slăbiciune.

— Și totuși, avea doar doisprezece ani… îngăimă el.

— Treisprezece. Era înaltă, bine dezvoltată și precoce.

— Chiar și așa, soră, la treisprezece ani…

— N-am să vă istorisesc în detaliu povestea Lucreciei, domnule consul. Trebuie însă să știți că fata a trecut prin încercări grele înainte de-a veni aici. Viața a obligat-o prea devreme să plătească pentru darurile cu care-a fost înzestrată de natură.

Aurel înțelese ce voia să spună călugărița: Béliot nu fusese primul. Această modalitate de a diminua răspunderea bătrânului satir i se păru că ducea cam prea departe compasiunea față de cel decedat.

— Nu am căderea să judec faptele acestui domn pe care, până la urmă, nu l-am întâlnit niciodată, reluă călugărița. Acest bărbat, oricare i-ar fi fost celelalte păcate, a fost bun cu ea și a protejat-o. Lucrecia i-a fost mereu recunoscătoare pentru asta.

Apriga călugăriță, cu perspicacitatea ei de inspirație divină – sau poate diabolică – venise în întâmpinarea uneia dintre întrebările pe care Aurel nu înceta să și-o pună: care erau motivele indiferenței pline de răceală cu care Lucrecia vorbea despre Béliot? Era oare pur și simplu resemnată să se supună, strivită de raportul de forțe, de diferența de vârstă și de avere care o făcea să fie dependentă de el? Sau această indiferență provenea din însăși firea ei pasivă? În cea de-a doua ipoteză, felul respectuos, aproape afectuos în care Lucrecia vorbise despre Béliot era o dovadă a sincerității ei și posibilitatea ca ea să-l fi ucis era nulă. Însă, dacă prima variantă era cea adevărată, nicio posibilitate nu putea fi exclusă. Poate că fata nutrise față de „binefăcătorul” ei o ură mută, neexprimată și inexprimabilă, care însă, în circumstanțele și la timpul potrivit, ar fi putut să o determine să îl ucidă. Aceasta era problema pe care și-o pusese Aurel, venind aici.

Din doar trei fraze, sora Marie a întrupării îi oferise, iată, răspunsul la întrebare. Lucrecia îl considera pe Roger Béliot, dacă nu chiar un salvator, măcar drept o persoană care îi oferise multe. Cu alte cuvinte, călugărița îl făcuse să înțeleagă că Lucrecia nu-i dorise răul lui Béliot, ba chiar, cine știe, ținuse la el. Călugărița, care știa cu siguranță destule despre tânăra fată, fiindcă ea fusese cea care-i ascultase confidențele, ca să nu spunem spovedania, reușise astfel să îi risipească

bănuielile. Aurel se simțea ușurat. Nutrea față de Lucrecia simpatie și o încredere pe care se bucura că îndrăznise să i le acorde.

Ușurarea lui fu deplină când, chiar în acea clipă, fata își făcu apariția la poarta grădinii. Se apropie de verandă legănându-se, cu mersul ei lent, de femeie însărcinată.

— Am să vă las să stați de vorbă, rosti sora Marie a Întrupării ridicându-se.

De îndată, Aurel simți o senzație grozavă de ușurare, atunci când scăpă de sub privirile călugăriței, ca atunci când lumina unui proiector care te orbește se stinge, în sfârșit.

— Ia te uită, sunteți aici, domnule consul.

Lucrecia rostise aceste cuvinte cu indiferența ei obișnuită. Vorbele ei nu conțineau nicio urmă de emoție, de parcă ar fi spus „E frumos afară”.

— V-am căutat după înmormântare, dar ați dispărut.

Fata nu-i răspunse. Intră în verandă și se așeză pe una dintre bănci.

— Îmi cer scuze. Căldura asta…

Aurel se mută în fața ei.

— Cum se simte bebelușul?

— Doctorul mi-a spus că totul e normal.

— Iată o veste bună! Nu v-am întrebat: va fi băiat sau fetiță?

— Fetiță.

Intonația ei trăda mai mult entuziasm decât de obicei. Aurel se gândi că, fiind ea însăși aproape o fetiță, se bucura că în curând avea să aibă o păpușică de îmbrăcat și îngrijit.

— Ce veți face, de-acum? Aveți ceva bani puși deoparte?

— Nu, n-am nimic. Cât am fost cu Roger nu mi-am pus problema banilor. Am trăit și gata.

— Și totuși, știa că e bolnav… Chiar n-a prevăzut nimic pentru dumneavoastră, în cazul în care…

— Vedeți, Roger era un om mai aparte. Uneori, se dovedea din cale-afară de precaut. Atunci când nu avea încredere în cineva, i se întâmpla chiar să înregistreze conversațiile cu acea persoană, însă, pe de altă parte, în alte privințe, era de-a dreptul delăsător.

— În plus, mi-ați spus că nu-i plăcea să vorbească despre propria moarte.

— Nimănui nu-i place asta.

Aurel se gândi la tatăl său, francmason și un spirit puternic, care vorbea mereu cu o plăcere diabolică despre viitoarea sa moarte, de dragul de a-i scandaliza pe habotnicii familiei. Își comandase sicriul și chiar și-l încercase, în fața nevestei și a copiilor săi…

— De fapt, nu despre asta voiam să vă vorbesc, rosti Aurel, alungându-și gândul anterior.

— Dar despre ce?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Dacă v-aș putea fi de folos…

— Ați văzut, la fel ca mine, cine a fost la înmormântare. Africanul gras e fostul șef al poliției?

— Ignace Mbala. Da. Și e văr cu Fatoumata.

— Văr? Credeam că-i este amant!

— Una nu o exclude pe cealaltă. La noi, noțiunea de „văr” are o semnificație mai largă.

— Înțeleg. Iar tipul mărunțel de lângă el… Piotr?

— Da.

— Venea des pe la hotel?

— În fiecare zi.

— Béliot îl plătea?

— Cu siguranță, dar nu știu nimic concret. Știu însă că avea probleme cu documentele. Nimeni nu știe cum a ajuns în Mozambic. Se pare că nu avea viză de ședere. Știu că Roger a intervenit o dată pentru el, când a fost arestat pentru lipsa vizei.

— Și ce făcea el, în schimbul banilor primiți de la Béliot?

— N-am de unde să știu. Lui Roger nu-i plăcea să amestece lucrurile… și oamenii. Piotr venea întotdeauna singur, iar la sosirea lui eu trebuia să plec.

— Venea dimineața sau seara?

— Toți vizitatorii veneau numai după căderea nopții. Cei pe care îi considera ca fiind de-ai casei, cum era Piotr, aveau o cheie de la o altă intrare, din fundul grădinii, în apropierea generatorului.

— Așadar, și alte persoane ar fi putut intra în hotel în noaptea crimei.

— Bineînțeles.

— Le-ați spus polițiștilor lucrul ăsta?

— Nu m-a întrebat nimeni despre asta.

— I-ar fi fost de ajutor lui Françoise…

— Probabil de aceea nu m-a întrebat nimeni despre asta. Polițiștii păreau convinși de vinovăția ei.

Lucrecia acceptase, resemnată, și această nedreptate, așa cum accepta absolut orice altceva: viața era aspră cu cei nevinovați. Sau poate, cine știe, considera că fiecare om își avea vina lui.

— Dar cei doi ghizi de savană?

— Ghizi?

Se vede treaba că Lucrecia nu-i identificase drept ghizi pe cei doi necunoscuți.

— Cei doi albi în haine de safari, cu pălării de cowboy.

— Erau niște vânători.

— Béliot se întâlnea des cu ei?

— În privința lor, n-aș putea spune așa ceva. Dar Roger a fost dintotdeauna pasionat de vânătoare. Pe vremuri a vânat el însuși.

— Ce anume a vânat?

Fata ridică din umeri. Ce întrebare! Era limpede că aceste subiecte nu o interesaseră niciodată și era prea puțin probabil ca Béliot să o fi ținut la curent cu acest gen de detalii. Apoi, dintr-odată, fata păru a-și aminti totuși ceva:

— La un moment dat mi-a spus că vânase elefanți. Mi-a explicat că, în cazul elefanților, trebuia să ținteşti în ochi, sau cam așa ceva.

— Bănuiesc însă că nu vânase de multă vreme, având în vedere starea sa de sănătate…

— Așa e. Însă continua să participe la sărbătorile de la clubul vânătorilor și avea de gând să organizeze sejururi de vânătoare pentru turiști.

Aurel își scosese carnețelul și își nota cele aflate.

— Spuneați că nu-i plăcea să aibă mai mulți vizitatori deodată. Cum ar fi putut însă să fie sigur că cei ce veneau la el nu aveau să se intersecteze? Își aranja întâlnirile prin telefon?

— Roger se ferea de telefoane. Era convins că era ascultat.

— Și-atunci?

Lucrecia ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Se folosea de piscină.

— Cum adică? Cum folosea piscina?

— Culoarea… Sunt sigură că ați observat. Există un buton care permite schimbarea culorilor în care e iluminată piscina. Roger instalase butonul de control pe terasă, lângă fotoliul său.

— Și?

— Când cineva ajungea la intrarea dinspre grădină, îi era de ajuns să observe în ce culoare era luminată piscina pentru a ști dacă îi era îngăduit să se apropie.

— Fiecare vizitator avea repartizată o anumită culoare?

— Da. În cazul lui Piotr era culoarea roșie. Roger spunea că asta-i amintea de comunism, cu care-l asocia pe Piotr.

— Dar ceilalți?

— Ignace era cu albastru.

— Polițistul?

— Da, fostul șef al poliției. Vânătorii erau cu verde. Iar galbenul era culoarea Fatoumatei.

— Și ea trebuia să respecte regula asta, cu culorile? Totuși, era la ea acasă.

— Nimeni nu era acasă acolo, la hotel, în afară de Roger.

— Dar dumneavoastră?

— Eu aveam lumina albă. Asta însemna că nu aștepta pe nimeni.

— Și Françoise?

— Françoise nu avea o culoare a ei. Roger nu voia ca ea să se apropie de el. De altfel, cred că nimeni nu-i explicase acest cod al culorilor.

Aurel se uită la ceas. Dacă nu voia să întârzie la întâlnirea pe care o fixase cu doamna Ramoglio trebuia să se grăbească.

— Domnule consul?

— Da?

— Înainte să plecați, aș putea să vă pun și eu o întrebare?

— Bineînțeles.

— Femeia care a apărut în timpul funeraliilor…

— Așa…

— Cine e?

Acum, de când Aurel se lămurise cu ajutorul surorii Marie a Întrupării că Lucrecia ținuse de-adevăratelea la Béliot, putea să înțeleagă sclipirea din ochii ei.

— Este soția unui mare patron din domeniul construcțiilor. Și n-a fost niciodată amanta lui Roger.

Lucrecia zâmbi șters, apoi surâsul îi dispăru și își puse mâinile pe pântece.

— E nerăbdătoare fetița? întrebă Aurel.

Apoi, îngrozit de familiaritatea acestei întrebări, se grăbi să plece.

XI

Nicole Ramoglio îl aștepta în holul hotelului. Îi sugeră lui Aurel să o însoțească în oraș, cu mașina ei.

— Sunt aici doar pentru o singură zi și mi-aș dori să văd și altceva decât pereții unei clădiri lipsite de personalitate. Sunt convinsă că știți un loc plăcut unde am putea să bem ceva. O terasă, poate?

Aurel se fâstâci. Nu prea obișnuia să iasă, însă, în prezența acestei femei formidabile, se și pierdea cu firea.

— Ăăă… Da, desigur.

Șoferul doamnei Ramoglio trăsese limuzina neagră în fața hotelului, iar cei doi urcară pe bancheta din spate. Distrat, Aurel ocupase locul din dreapta, care, conform protocolului, era locul de onoare. Se apucă să îngaime niște scuze. Șoferul îl privea, curios, în oglinda retrovizoare. Era un tânăr mozambican cu o alură sportivă, cu mușchii vizibili chiar și sub costumul său albastru.

— Unde mergem? întrebă acesta, neascunzându-și nerăbdarea.

— Știți… casa Eiffel?

Șoferul ridică din umeri. La Maputo, toată lumea știa casa Eiffel. Era o construcție integral metalică, înălțată după planurile lui Eiffel însuși. Ideea în sine nu era de lepădat. Însă, din păcate, într-o țară în care arșița soarelui devenea adesea de nesuportat, clădirea ca o cutie de metal părea mai degrabă o străbunică supradimensionată a cuptorului cu microunde.

— Ce anume căutați, de fapt? insistă șoferul.

Aurel își amintea că ieșise la un pahar cu Mortereau undeva în acel cartier, la sosirea sa aici, dar uitase numele localului.

— Am să vă arăt când vom ajunge acolo.

Tânărul șofer nu-și ascunse iritarea.

— Prosper e din partea locului, interveni doamna Ramoglio. Cunoaște bine orașul. Lucrează pentru directorul agenției noastre locale. Avem o prezență îndeajuns de importantă în Mozambic, deși în această perioadă afacerile nu-s tocmai la capacitatea maximă. Haide, Prosper, fa cum ți-a spus domnul consul.

— Pot să vă pun o întrebare, doamnă? întrebă Aurel cu glas scăzut.

Încerca să-l excludă pe șofer din conversația sa cu doamna Ramoglio.

— Vă rog.

— Cum ați aflat de moartea lui Roger Béliot și de faptul că înmormântarea urma să aibă loc azi? Nu locuiți la Maputo…

— Există un site profesional care publică în mod regulat un buletin confidențial la care soțul meu s-a abonat. Buletinul conține ultimele noutăți despre cei implicați în construcțiile civile. Acolo a fost anunțată moartea lui Roger, inclusiv data și ora funeraliilor.

— Și totuși, Béliot se pensionase și nu prea îl vizita nimeni.

— E adevărat, dar a rămas o figură respectată în comunitatea sa profesională. Cineva a dat vestea morții sale, iar site-ul a transmis-o către publicul larg. Au publicat chiar și o scurtă biografie.

— Suntem în fața casei Eiffel, anunță șoferul. Încotro?

Aurel uitase cu desăvârșire drumul. Privi în dreapta și-n stânga, fără să recunoască însă localul la care fusese cu Mortereau.

— E un restaurant mare, cu o terasă, bolborosi Aurel. Are un bar și o gelaterie.

Gelaterie! De unde îi venise oare cuvântul ăsta? Bunica sa, care-și amintea de Brașovul dinaintea războiului, numea gelaterie o alimentară oribilă, la care, ce-i drept, i se mai întâmplase să găsească uneori și înghețată.

Șoferul îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Vă gândiți cumva la Di Como? întrebă acesta, făcându-i-se milă.

— Di Como, da! Ăsta-i numele pe care nu mi-l amintisem.

— Dar Di Como nu e în cartierul casei Eiffel, ci dincolo de șoseaua de centură.

— Îmi cer scuze, așa este.

— Ei bine, Prosper, hai să mergem acolo, îl îndemnă femeia.

Șoferul încuviință din cap și făcu cale întoarsă.

— Dacă-mi mai îngăduiți încă o întrebare… reluă Aurel. Cum l-ați cunoscut pe Roger Béliot?

Doamna Ramoglio trase adânc aer în piept, de parcă și-ar fi luat avânt.

— S-a întâmplat demult, domnule consul. Tare, tare demult. În perioada colonială, tata era antreprenor forestier. Pe-atunci, în domeniul acesta, erau afaceri de mai mică sau mai mare anvergură. Tatăl meu era unul dintre cei mai mari. Pornise de la zero și reușise să clădească o companie enormă, cu utilaje moderne, cu o flotă de camioane și sute de angajați. Am crescut acolo, în pădurea ecuatorială.

Lui Aurel îi venea destul de greu să și-o imagineze pe această doamnă rafinată printre drujbe și camionagii. În același timp însă, era conștient că o astfel de copilărie avea drept rezultat, foarte adesea, plămădirea unui caracter sălbatic, singuratic și mândru.

— Mai târziu, tata și-a diversificat afacerile și s-a lansat și în construcțiile civile. Avea alături de el un tânăr, aproape un puștan, care îi este un fel de fiu spiritual. Debarcase de pe un cargou la Libreville, fără un chior în buzunar. Era Roger Béliot.

— Ce căuta Béliot la Libreville?

— Era hotărât să facă înconjurul lumii. Cel puțin asta a fost explicația pe care i-a dat-o tatei. Plecase pentru a vedea lumea. Mai degrabă aș crede însă că fugise de-acasă. Avea o figură atât de

copilăroasă încât, chiar de-ar fi minţit în privinţa vârstei, nu reuşea să inspire încredere căpitanilor de navă. Singurul care acceptase să îl ia la bord avea drept destinaţie Gabonul.

— Din ce parte a Franţei venea?

— Era născut la Desvres, în Pas-de-Calais. După divorţul părinţilor săi, se mutase cu mama sa la Boulogne-sur-Mer.

— Am ajuns la Di Como, doamnă, anunţă şoferul, ignorându-l intenţionat pe Aurel.

Coborâră din maşină. În restaurant se ajungea printr-un soi de defileu strâmt, între două ziduri înalte de piatră. Odată ajunşi, găsiră terasa pustie. Doi chelneri aranjau mesele şi tacâmurile pentru ora cinei. Îi făcură semn lui Aurel că puteau să se instaleze oriunde îşi doreau. Se aşezară la o masă de lângă balustrada de la marginea terasei, care domina un peisaj alcătuit din acoperişuri de tablă, printre care, din loc în loc, răsărea frunzişul bogat al coroanelor unor arbori de mango.

Doamna Ramoglio îşi asumă iniţiativa relansării conversaţiei.

— Am aflat despre moartea lui Roger, dar în rest nu prea ştiu mare lucru. Nu-l mai văzusem de mulţi ani. Habar n-am care sunt împrejurările morţii lui şi contez pe dumneavoastră ca să-mi spuneţi mai multe.

Aurel îşi drese vocea şi începu o lungă explicaţie îndeajuns de confuză, după cum îşi mărturisi în sinea sa. În spusele lui se amestecau cele ştiute despre uciderea lui Béliot şi ceea ce ştia Aurel despre viaţa bătrânului hotelier de aici, de la Maputo.

Doamna Ramoglio îl ascultă fără să zică nimic. Când Aurel tăcu, ea privi îndelung orizontul prăfos al oraşului care începea să coboare în întuneric.

— Ceea ce-mi spuneţi nu mă surprinde deloc, spuse ea, îngândurată. Nu mă miră că era înconjurat de femei. De fapt, chiar aşa mi l-am imaginat.

— Cum era atunci când l-ați cunoscut?

— Așa cum v-am spus, era foarte, foarte tânăr. Era fermecător. Toți îl plăceau. N-aș putea spune că era frumos, dar avea o anume sinceritate, o voioșie, o energie care-i seducea pe toți cei din jurul său. Eram singură la părinți; tata l-a considerat din prima clipă pe Roger ca pe un fiu. Îl implica în tot ce făcea, îi încredința cele mai delicate afaceri.

— Dar dumneavoastră? Ce relație aveați cu Roger?

— Curios, dar n-am fost niciodată îndrăgostită de el. Țineam la el, dar ca la un frate. De altfel, eram singura care nutrea acest gen de sentiment față de el. Le sucea mințile tuturor femeilor; prietenele mele erau nebune după el și chiar și femeile în toată firea se emoționau atunci când venea vorba de el.

— Dar el? Nu s-a îndrăgostit de dumneavoastră?

— S-ar putea, fie și numai fiindcă nu mi-am pierdut capul pentru el. Pe moment, n-a făcut nimic ca să își demonstreze sentimentele. Ceea ce a urmat însă mi-a dat de gândit că era posibil ca el să fi simțit ceva mai mult pentru mine.

Comandaseră două ceaiuri cu lămâie. Chelnerul așeză pe masă, ca într-un mozaic colorat, căni, farfurioare, un ceainic și mai multe cupe conținând zahăr în diverse forme, felurite mirodenii, o combinație de petale de flori și, desigur, felii de lămâie.

— A rămas mult timp în preajma dumneavoastră?

— Aproape zece ani. A devenit cel mai apropiat colaborator al tatălui meu. Trei ani mai târziu însă, s-a văzut nevoit să accepte prezența unui alt tânăr la care tata ținea la fel de mult. Era un văr îndepărtat, pe care părinții săi îl încredințaseră tatei, pentru a-l ajuta să capete experiență

profesională. Tânărul în cauză se numea Jean-Louis Ramoglio.

— Ramoglio, adică…?

— Da, e vorba de actualul patron al companiei. Soțul meu.

Aurel ar fi dat orice să își poată scoate carnețelul, pentru a-și nota toate acestea. Nu îndrăznea însă; era o conversație care trebuia să rămână informală. Dacă și-ar fi manifestat un interes prea mare, interlocutoarea sa ar fi putut să devină mai prudentă în ceea ce îi dezvăluia.

— Așa au stat lucrurile: soțul meu a venit la noi în aproape aceleași circumstanțe în care venise și Roger, doar cu trei ani mai târziu. Diferența dintre ei doi era că Jean-Louis își terminase studiile, era inginer silvicultor.

— Béliot l-a perceput drept un concurent?

— Nicidecum. În orice caz, nu pe față. Roger a făcut tot posibilul pentru ca noul sosit să se simtă binevenit. I-a acordat toată încrederea, părea că sunt prieteni din copilărie. Mie mi-a plăcut din prima clipă. După trei luni, ieșeam împreună, fără știrea tatei. Roger a aflat însă.

— Și ce a făcut? V-a dat în vileag?

— Ar fi fost prea simplu. Roger îl știa prea bine pe tata. Știa că, dac-ar fi aflat de relația noastră, nu s-ar fi opus, iar Jean-Louis ar fi devenit nu doar favoritul său, ci și ginerele, adică succesorul său. Iar Roger nu putea să accepte asta. Nu-i era de-ajuns să-l dea în vileag pe Jean-Louis pentru a-i face rău; trebuia să-l distrugă. Iar pentru a-și atinge scopul, trebuia mai întâi să îl anestezieze, ca să zic așa.

Nicole Ramoglio povestea pe un ton egal, dar se simțea că aparentul ei calm ascundea o suferință pe care timpul nu reușise să o atenueze.

— Roger a început să se poarte cu mine și cu Jean-Louis tot mai cald, mai prietenos. A fost o perioadă minunată. Au trecut de atunci patruzeci de ani și, după cum vedeți, n-am uitat-o. Mă aflu

aici, acum, în amintirea acelor momente de fericire. Ei bine, după aceea, prăbușirea a fost cu atât mai cruntă.

Își duse la buze ceașca de porțelan, iar când o ridică de pe farfurioară, aceasta scoase un sunet cristalin, căci mâna îi tremura.

— Cel mai ciudat mi se pare intervalul enorm de timp pe care Roger l-a alocat urzirii răzbunării sale tăcute împotriva lui Jean Louis. Ani întregi, de unul singur, fără a se destăinui nimănui, a fost în stare să elaboreze un plan mortal, să țească o mulțime de fire invizibile de care avea să tragă la momentul potrivit. Această patimă monstruoasă e cea care face din răzbunarea lui un act monstruos. Și, oricât ar părea de ciudat, tot acesta e și motivul pentru care, în cele din urmă, l-am iertat. Fiindcă sunt convinsă că era pur și simplu nebun. Și foarte nefericit.

Așeză ceașca la loc. O picătură de ceai îi lucea în colțul buzelor. Căută din priviri un șervețel și, negăsindu-l, o șterse cu vârful arătătorului.

— Am să vă scutesc de detalii, pe care, de altfel, nici noi nu le cunoaștem pe de-a-ntregul. Totul trebuie însă privit prin prisma realității acelor vremuri. Viața în sălbăticie era grea. Mijloacele de comunicare moderne nu existau. Multe acțiuni impuneau deplasarea la fața locului, ceea ce, pe drumurile Africii, nu era lipsit de riscuri.

— Locuiați departe de Libreville?

— Nu, la momentul respectiv ne mutasem deja în capitală. Dar uzinele și antrepozitele companiei rămăseseră în centrul țării. Tata insista să mențină sediul acolo unde începuse, la locul primei sale exploatări forestiere. Cumpărase un mic avion pentru a face legătura cu capitala.

Lui Nicole Ramoglio îi era greu, în mod vădit, să rememoreze aceste amintiri. Întârzia asupra unor detalii care îi readuceau în minte lucrurile frumoase întâmplate atunci.

— Trimiteam la sediu, o dată pe lună, salariile muncitorilor și, uneori, alte sume mari de bani pentru achiziționarea de materiale sau de masă lemnoasă la fața locului. Sumele se adunau, alcătuind adesea câte-o mică avere. Béliot a avut răbdare și a așteptat ivirea unei situații excepționale: o zi în care avionul era defect (iar ulterior, ne-am întrebat dacă nu cumva avusese și el vreun rol în apariția respectivei avarii) și suma mult mai consistentă decât de obicei. Banii au fost trimiși, prin urmare, pe cale rutieră. Am trimis o mașină cu o valiză plină cu bani. Era condusă de un bătrân șofer gabonez care era însoțit de un un fost militar congolez care lucra pentru tata de mai bine de zece ani, pe post de escortă. Amândoi erau oameni de încredere.

Din felul în care povestea, era limpede că această istorisire fusese repetată de nenumărate ori în cadrul familiei. Fiecare detaliu fusese analizat, verificat, interpretat. Ceea ce îi servea acum lui Aurel era versiunea oficială, imuabilă, șlefuită atent, ca o statuie de marmură.

— Mașina a căzut într-o ambuscadă. Șoferul și escorta au fost uciși. Banii au dispărut.

— Roger a organizat ambuscada?

— Ajung imediat și acolo. Atacatorii au fost identificați: trei mercenari veniți din Oubangui-Chari. Niște nelegiuiți care își câștigau traiul tâlhărind la drumul mare și terorizând satele din regiune.

— Africani?

— Da. S-au făcut nevăzuți imediat după ce au dat lovitura și n-au fost prinși niciodată.

— Banii au fost recuperați?

— Partea lor nu, în rest da.

— Cine a condus ancheta?

— Poliția locală. Dar tata s-a implicat, la rândul său, cât a putut de mult.

Nicole Ramoglio îi făcu semn unui chelner aflat în trecere și-i ceru să mai aducă apă fierbinte.

— Puțin câte puțin, au început să iasă la iveală o serie de detalii care îl indicau drept făptaș pe viitorul meu soț. Un portofel vechi de piele, găsit în tabăra atacatorilor, avea două dintre amprentele digitale ale lui Jean-Louis. Urme de pneuri care corespundeau cu cele ale mașinii sale au fost găsite în apropierea locului unde a avut loc ambuscada. În sfârșit, unul dintre mecanicii angajați la companie a oferit o depoziție tulburătoare: cu o zi înaintea plecării transportului de bani, Jean-Louis i-ar fi pus o serie de întrebări privind traseul care avea să fie urmat de mașina cu bani. În plus, în ziua ambuscadei, Jean-Louis era plecat la vânătoare, în savană.

— El s-a apărat, nu-i așa?

— S-a apărat prost. Jean-Louis era timid din fire și, după cum știți, cinstea are tendința de a te dispensa de nevoia de a te disculpa. A reacționat agresiv. A mers să-l vadă pe tata și a făcut greșeala de a ridica tonul, aproape gata să-l amenințe. La început, era doar un posibil suspect. Iată însă că el se comporta de parcă ar fi fost vinovat. Asta a crezut tata și, drept reacție, i-a cerut să-și facă bagajele.

— Tatăl dumneavoastră știa deja că îl iubeați pe Jean-Louis?

— Bănuia. Iar ruperea relației noastre urma să fie parte din pedeapsă. Înțelegeți, tata n-a vrut ca această afacere să sfârșească la tribunal. Era o chestiune de onoare, între el și cel vinovat. În plus, nu voia să strice renumele companiei.

— În consecință, Jean-Louis a plecat, iar dumneavoastră ați ales să îl urmați…

— Nu, n-a plecat. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă lucrurile ar fi mers până la capăt. Eram îngrozită de ideea de a-mi înfrunta tatăl, dar legătura cu Jean-Louis era mai puternică. Așa cred.

— Ce anume l-a salvat?

— O întâmplare. Ca întotdeauna, detaliile neprevăzute sunt cele care fac să eșueze un plan

care, în aparență, este perfect. Cu două zile înainte plecării lui Jean-Louis, o tânără africană care locuia într-un sat din centrul țării, în apropierea locului unde avusese loc ambuscada, a născut un copil metis. Tatăl puștoaicei era căpetenia locului. A amenințat-o că o va ucide dacă nu avea să-i dezvăluie numele tatălui acelui copil. Fata a mărturisit că era vorba de Roger.

— Și cum s-a făcut legătura cu ambuscada?

— Tata a aflat despre fata ce fusese lăsată gravidă și s-a apucat să descâlcească ițele întâmplării și așa a ieșit totul la iveală. S-a aflat că Roger trecuse de mai multe ori prin acea zonă, discret, în săptămânile care au precedat atentatul. În una dintre aceste ocazii a folosit mașina lui Jean-Louis, cea ale cărei urme de pneuri fuseseră descoperite. În sfârșit, s-a aflat că se întâlnise cu atacatorii în pădure, noaptea. Fata îl însoțise atunci. Rămăsese în mașină, dar îi recunoscuse pe cei trei. Tot ea și-a amintit că văzuse un portofel vechi, pe care Roger îl manipulase cu mănuși. Pe scurt, toate bănuielile s-au îndreptat asupra lui Roger.

— Cum a reacționat acesta?

— Ca un copil răsfățat. Nu putea să conceapă coborârea de pe piedestal. I-a făcut tatei o scenă îngrozitoare, revărsând tot ceea ce avea pe suflet, șapte ani de frustrări și ranchiună. I-a reproșat că nu-l iubea îndeajuns, că preferase pe un altul, că-l amăgise că avea să fie cel dintâi, pentru a-l respinge în cele din urmă.

— Dar nu a negat?

— Nu. Iar strigătul lui prin care-și clama dragostea trădată era o recunoaștere implicită a ceea ce făcuse. A plecat chiar a doua zi, cu o singură valiză. Două zile mai târziu, tata a găsit în portbagajul mașinii sale o altă valiză. Conținea suma furată, mai puțin comisionul mercenarilor.

— Chiar dacă a părăsit țara, tatăl dumneavoastră ar fi putut să-l dea în urmărire, nu-i așa?

— A preferat să păstreze trădarea lui Roger doar pentru sine, ca pe o rană ascunsă. O rană care nu s-a vindecat niciodată.

— Vorbea despre cele întâmplate vreodată?

— Nu vorbea despre evenimente în sine, dar, lucru curios, îl urmărea pe Roger. De fiecare dată când afla că acesta ajunsese într-o țară anume, de fiecare dată când deschidea vreun șantier, tata ne anunța. A știut că se stabilise aici și asta nu l-a mirat, căci nu era deloc bine văzut în majoritatea fostelor colonii franceze. După moartea tatei, am găsit un caiet în care consemnase toate informațiile primite despre Roger. În felul acesta, i-am ținut eu însămi urma până în ziua de azi.

Începuse să se însereze, deși cerul era încă îndeajuns de luminos, iar prin grădini începuseră să se aprindă felinarele. Chelnerii începură să amplaseze pe fiecare masă câte-un sfeșnic cu lumînări aprinse. La adăpostul întunericului ce se apropia, Aurel îndrăzni să încurajeze confesiuni de ordin mai personal.

— Presupun că v-ați gândit mult la acele întâmplări. Cum interpretați acest gest al lui Béliot, această duplicitate de care a dat dovadă?

— Atunci când l-am primit în familia noastră nu știam absolut nimic despre originile sale. După plecare să tata a încercat să afle mai multe. Cred chiar că a plătit pe cineva pentru a face cercetări în Franța.

— La Boulogne-sur-Mer?

— Acolo și în împrejurimi. Am aflat astfel că Roger, unic fiu al părinților săi, fusese crescut de o mamă îngrozitoare. O femeie rea, care-și venera însă fiul. Colecționa monede de aur. Roger își petrecea serile din copilărie împreună cu ea, numărând monedele cu ochi strălucitori, iar și iar. Roger era bărbatul unei singure femei, iar cele ce se simțeau atrase de el simțeau asta. Dar mama lui îi insuflase, în același timp, și un dispreț profund față de femei.

Timid, chelnerul se apropie și se oferi să le aducă și lor un sfeșnic. Doamna Ramoglio ceru nota, dar Aurel protestă, insistând să achite el consumația.

— Credeți că vreuna dintre aceste femei ar fi putut avea ceva atât de grav împotriva lui încât să îl și ucis?

— Nu știu. Ipoteza nu-mi pare însă verosimilă. Desigur, totul este posibil.

— În afară de femei, de unde ar fi putut veni pericolul pentru cineva ca Roger Béliot, după părerea dumneavoastră? întrebă Aurel, în timp ce-și vâra portofelul în buzunarul interior al sacoului.

— De la el însuși.

Femeia îi răspunsese imediat, semn că aceasta era o întrebare la care reflectase îndelung. Aurel aștepta răbdător și o explicație.

— Așa cum v-am spus, tata a urmărit cariera lui Roger. Voia să înțeleagă. În modul de gândire al tatei, trădarea era o faptă de neconceput. Dar, observându-l pe Roger de la distanță, avea să descopere că viața acestuia fusese tot timpul marcată de trădare.

— De fapt, el nu l-a trădat pe tatăl dumneavoastră aruncând vina asupra lui Jean-Louis Ramoglio. Și-a dorit doar să scape de un rival.

— Desigur, dar a acționat prin mijloace mârșave, înșelând încrederea ce-i fusese acordată. Pretutindeni pe unde a trecut ulterior, lucrurile s-au desfășurat după același tipar. La început muncea extraordinar, câștigând stima celor din jur, apoi, dintr-odată, dărâma tot ce construise, făcându-se vinovat de un act lipsit de loialitate. Acesta este motivul pentru care n-a rămas prea mult nicăieri.

— Mai puțin la Maputo.

— E adevărat. Însă, din câte știu, reputația sa proastă l-a precedat, astfel încât nimeni de aici nu a avut încredere vreodată în el.

— Nimeni, într-adevăr, încuviință Aurel.

Apoi își spuse, în sinea sa: nimeni… sau aproape nimeni. În acest „aproape” se afla, poate, soluția enigmei.

Rămaseră tăcuți o vreme, frământând în minte gânduri neterminate, în timp ce-și sfârșeau de băut ceaiul care se răcise.

— Aveți avion în seara asta? întrebă într-un târziu Aurel.

— De fapt, pot să plec oricând vreau. Soțul meu mi-a pus la dispoziție unul dintre avioanele companiei.

Auzind aceste cuvinte, Aurel avu senzația că femeia plecase deja și că o distanță uriașă, pe care o crezuse ștearsă datorită confidențelor pe care i le făcuse, îi despărțea de-acum, iremediabil.

Doamna Ramoglio se oferi să îl conducă acasă cu mașina sa. Fără să știe prea bine de ce, Aurel îi refuză oferta. Îi sărută mâna, ceremonios, în mijlocul străzii pline de praf, determinând doi puștani care treceau pe-acolo să izbucnească în râs. Apoi făcu semn unui taxi și se întoarse acasă.

XII

Atunci când taxiul ajunse la destinație, Aurel zări o mașină neagră parcată, cu luminile stinse, chiar în fața casei în care locuia. Vreme de-o clipă, vechile temeri din timpul comunismului ieșiră la suprafață: dar dacă în mașină se aflau cei de la poliția secretă, veniți să îl aresteze?

Îi ceru șoferului să nu oprească acolo, ci să-l lase ceva mai departe, ca să aibă ocazia să-i observe la rândul său pe cei care-l pândeau. Însă, în momentul în care ajunseră în dreptul mașinii misterioase, băgă de seamă, la lumina farurilor, că aceasta avea un număr de înmatriculare aparținând corpului diplomatic și recunoscu limuzina lui Mortereau.

Aurel abia apucă să coboare din taxi, când consulul general sări din mașină și veni glonț spre el.

— Ah, cât de enervant e că nu te pot apela pe mobil! Chiar nu există nicio modalitate prin care aș putea să dau de tine mai ușor?

— Îmi pare rău…

— Bun, hai să nu mai pierdem timpul. Avem de vorbit.

Mortereau pronunțase aceste cuvinte cu privirea îndreptată spre intrarea în clădirea în care locuia Aurel. Deși nu-i era deloc pe plac această idee, Aurel înțelese că nu avea de ales, trebuia să-și invite superiorul înăuntru.

— Am să vă rog să ignorați dezordinea.

Intrând în vestibul, Aurel fu izbit de mirosul neplăcut de vase nespălate și aer stătut. Dacă ar fi fost singur, aproape sigur n-ar fi remarcat așa ceva. Mai grav însă era faptul că salonul apartamentului era plin de haine risipite și sticle goale.

— Ia te uită, ai un pian! exclamă îngăduitor Mortereau.

Sau, poate, consulul general nici măcar nu observase dezordinea care domnea în încăpere, căci tocmai călca pe o cămașă aruncată pe parchet.

— Da, se bâlbâi Aurel. Într-o vreme am lucrat ca pianist.

— Dar e minunat! Am luat lecții de pian vreme de șapte ani în copilărie și am făcut prostia de a înceta să mai cânt ulterior. Ce cânți? Bach, Mozart, Schumann…? Cred că e o senzație extraordinară să îți dai frâu liber talentului, îmbrăcat la patru ace, cu papion la gât, în fața unei săli care te ascultă într-o liniște mormântală…

Aurel, ocupat să împingă sub canapea cu piciorul chiloții și șosetele care tronau în fața acesteia, lăsă să-i scape porumbelul:

— N-a fost chiar așa, am fost pianist la un bordel.

Când realiză ce gafa făcuse, fu cuprins de panică și încercă să o scalde:

— Mă rog, cântam jazz în cârciumi, în restaurante… înțelegeți ce vreau să spun.

Se temea că-și ruinase definitiv reputația, dar, dimpotrivă, Mortereau îl privea cu admirație.

— Pe bune? Chiar tu? N-aș fi crezut în ruptul capului una ca asta.

Apoi, ca nu cumva să îi fie interpretată reacția în sens negativ, adăugă:

— E minunat!

Apoi întrebă unde era baia.

— N-ai vrea să cânți ceva, în timp ce merg să mă spăl pe mâini?

Aurel se așeză la pian și-și lăsă degetele să alerge la întâmplare pe clape, așa cum făcea întotdeauna odinioară, la începutul serilor sale de pianist mercenar. În ritm rapid, cântă diverse teme, fără vreo ordine anume, fragmente din melodii celebre, mixate într-un torent năvalnic de jazz. Nimic nu-l relaxa mai mult decât aceste improvizații. După o zi de alergătură, era o ușurare extraordinară să se lase purtat de muzică, fără să se

gândească la nimic altceva. Doar un pahar de vin alb ar mai fi lipsit pentru ca fericirea să îi fie deplină. În momentul în care deveni conștient de acest gând, își dădu seama că începuse să cânte de-o bună bucată de vreme. Se opri și se întoarse. În spatele său, Mortereau, în picioare, îl privea pierdut.

— E extraordinar, rosti acesta, cufundat în visare. Continuă, continuă, te rog! Aș putea să te ascult toată noaptea.

— Spuneați că ar fi ceva urgent de discutat?

Consulul general își veni în fire.

— Așa este, ai dreptate. Să ne așezăm.

Mortereau se retrase către canapea și se așeză. Canapeaua era o vechitură desfundată pe care Aurel o cumpărase de la predecesorul său. Nu apucase să-și avertizeze oaspetele, așa că Mortereau se trezi afundându-se în canapea, cu genunchii mai sus decât capul. Aurel îi întinse ambele mâini, ajutându-l să se redreseze. Apoi se așeză el însuși cu mare băgare de seamă pe marginea unui scaun metalic cu un picior care avea prostul obicei de a cădea uneori.

— Aș fi vrut să ne vedem mai devreme, când te-ai întors de la mănăstire.

— De unde știați că m-am întors?

— De la șofer, bineînțeles.

Mortereau zâmbi, mândru de șiretenia sa, iar Aurel se felicită că luase taxiul pentru a merge să o întâlnească pe doamna Ramoglio.

— Aș fi vrut să ne întâlnim, dar nu s-a putut, repetă consulul general. Imaginează-ți că povestea cu colții de elefant a căpătat proporții incredibile. A devenit o afacere de stat. Ba chiar una mondială! Știi că postul de televiziune CBS a făcut din asta știrea zilei? „Cinci tone de fildeș au dispărut din depozitul autorității vamale de la Maputo”.

— Presupun că autoritățile nu-s tocmai încântate…

— Puțin spus! Tocmai aici să se întâmple și tocmai acum, când guvernul încearcă să afișeze o atitudine exemplară în raport cu mediul! Mozambicanii iau bani serioși de la americani și de la Uniunea Europeană deopotrivă pentru a-și proteja fauna. Tocmai de aceea, s-au grăbit să încheie ancheta cât mai curând posibil. Adevărul e că se pricep. Știi ce-au găsit?

— Un țap ispășitor pe care să-l acuze de întreaga tărășenie, presupun.

— Și mai bine! Rebelii sunt de vină!

— Care rebeli?

— Ai auzit, sunt convins, de mica armată de gherilă din nord, care taie frunză la câini în jungla tanzaniană și, din când în când, mai dă câte-o lovitură pe teritoriul mozambican. Se pare că acum se revendică drept parte a Statului Islamic. De fapt, sunt doar niște bandiți.

— Ei sunt cei care-au furat fildeșul?

— Bineînțeles că nu. Dar asta pretinde guvernul, și toată lumea e dispusă să îi dea crezare.

— Totuși, ar fi nevoie și de dovezi, nu? S-a găsit fildeșul?

— S-o crezi tu! Și nici nu cred că mai e vreo șansă să i se dea de urmă vreodată. La ora actuală, colții de elefant sunt, cu siguranță, în fundul calei unui vapor, în drum spre Hong Kong sau cine știe unde altundeva.

— Deja?! Dar când se presupune că a avut loc jaful?

— Potrivit constatărilor poliției, s-a întâmplat acum aproximativ două săptămâni.

— Și în tot timpul ăsta nu și-a dat nimeni seama?

— Nu. În fața depozitului este postat în permanență un paznic, dar acesta nu are cum să vadă ce e în interior. Nici măcar nu are cheile. Se pare că hoții au străpuns peretele din spate al depozitului. Dacă n-ar fi fost vizita ecologiștilor, e

posibil ca furtul să nu fi fost descoperit nici până azi.

— Probabil au avut drept complici pe cineva din interior.

— Evident. Fildeșul era în paza autorităților vamale, dar poliția era cea responsabilă de paza depozitului. Probabil că și unii și alții au fost mituiți ca să închidă ochii.

— Și ce părere au ecologiștii?

— Oricât ar părea de ciudat, au înghițit pe nemestecate explicațiile guvernului. Nu pun deloc la îndoială povestea cu rebelii. Ce-i drept, au fost primiți de primul-ministru însuși, care i-a tămâiat de i-a amețit. Au anunțat că vor pleca mâine seară. Prin urmare, poimâine dimineață voi fi disponibil, ca să reluăm investigațiile împreună.

— Grozav! exclamă Aurel.

Înțelese că mai avea la dispoziție doar o zi de liniște pentru ancheta sa.

Consulul general nu-i lăsă răgaz să mediteze la această veste tristă. Voia un raport detaliat privind evenimentele de peste zi. Aurel îi prezentă un rezumat îndulcit, îndeajuns de abil formulat astfel încât să îi orienteze lui Mortereau bănuielile în direcția Fatoumatei.

— Sunt nerăbdător să o cunosc pe femeia asta, trase concluzia Mortereau. Mi-ai prezentat în amănunt faptele și simt că nu vrei să exagerezi cu ancheta. Echidistanța aceasta te onorează. Dar, vezi tu, atunci când îți asumi o responsabilitate ca aceea pe care ne-am însușit-o, atunci când te hotărăști să scoți la lumină adevărul, cu orice preț, e inevitabil să te situezi într-o tabără sau alta.

Rezemat cu o mână de pian, Mortereau vorbea cu privirea ațintită în depărtare, amintindu-i lui Aurel de cântărețele pe care le urmărise la televizor, în România, pe când era copil. Și-l imagină pentru o clipă pe Mortereau îmbrăcat într-o rochie cu paiete și se văzu nevoit să întoarcă privirea, ca să nu izbucnească în râs.

— Ei bine, ascultă ce-ți spun: această Fatoumata mi se pare cam dubioasă și toate indiciile mă duc cu gândul la ea.

Cum Aurel nu protestă în niciun fel, consulul general îi aruncă o privire aproape afectuoasă.

— N-ai vrea să mai cânți măcar o piesă?

Aurel stâlci în ritmuri de jazz „Penitenciarul”[3] apoi, văzând că Mortereau nu se dădea dus, căscă în repetate rânduri, deloc discret, și începu să falseze.

— Nu mi-o lua în nume de rău, bătrâne, dar cred că ești un pic obosit. Da, da, întări consulul general.

Apoi, refuzând să cedeze protestelor de complezență ale lui Aurel, insistă să plece.

*

După plecarea lui Mortereau, Aurel rămase o bună bucată de vreme lângă intrare, pândind zgomotul limuzinei consulului. Voia să se convingă că acesta nu avea să găsească vreun pretext oarecare pentru a reveni.

Se liniști în sfârșit, închise toate zăvoarele posibile și se schimbă într-un halat de casă. Repede, un pahar de vin alb! Sticla era la rece; și-o aduse cu sine și, câteva minute mai târziu, era pe jumătate goală.

Era o noapte liniștită, cu un vânt ceva mai puternic decât de obicei. Auzea șuieratul pe sub grinzile acoperișului și, la intervale neregulate, o fereastră ce nu fusese bine închisă scârțâind. Și-ar fi dorit și un pic de ploaie, dar nu era anotimpul potrivit pentru așa ceva.

Niciun alt moment al unei anchete nu-l făcea mai fericit decât acela în care se afla acum: toate informațiile accesibile erau în mintea lui, chiar dacă dezorganizate, în haos. Se simțea asemenea unui zeu ce se pregătește să sufle peste un morman de lucruri neînsuflețite spre a le oferi noimă și a le da viață.

De-acum, toate personajele dramei îi erau cunoscute, cu numai două excepții: Ignace, fostul șef al poliției, și misteriosul ucrainean pe nume Piotr. Pe aceștia nu avea cum să-i ia la întrebări folosindu-se de pretextul unei anchete consulare și, pe de altă parte, nici nu voia ca ei să afle că el chiar ancheta, de-adevăratelea, moartea lui Béliot. Era o lacună deranjantă, dar nu îndeajuns pentru a-l împiedica să ajungă la adevăr. Aurel era convins că avea să reușească, dar nu putea să-și explice motivele acestui optimism.

Se așeză din nou la pian și, ca să dea uitării scălâmbăielile muzicale pe care le comisese pentru consulul general, cântă un marș funebru al lui Schumann, lent, ascultând reverberația fiecărei note între pereții casei, precum bâzâitul unei insecte prizoniere.

Se ridică apoi, își umplu paharul și se apropie de masa pe care era așezată o tablă de șah. Era o amintire de la tatăl său: piesele erau din fildeș, sculptate cândva în secolul XIX în Europa Centrală. Îl însoțeau în fiecare călătorie, iar odată ajuns la destinație le așeza pe o tablă de șah oarecare. Din setul de piese lipseau doi pioni, pe care jurase că avea să îi înlocuiască într-o bună zi. Oricum, nu juca niciodată șah cu piesele astea, căci le considera mult prea prețioase. Se așeză pe un scaun și privi la figurinele mici din fața sa. Regele alb era o piesă mai înaltă, iar pe corpul său vinișoarele din fildeș, vizibile de sus până jos, păreau să formeze faldurile unei mantii lungi. Timpul își pusese amprenta pe formele atent sculptate, iar regele, cu tot aspectul său maiestuos, autoritar, era ușor înclinat într-o parte, ceea ce îl făcea să pară șchiop și fragil. Aurel apucă piesa și o așeză în centrul tablei de șah, rostind:

— Roger Béliot.

Luă apoi dama albă și o așeză lângă rege:

— Françoise.

Se gândi puțin, apoi dădu piesa cu patru pătrate în urma regelui, reprezentând astfel îndepărtarea primei soții a lui Béliot.

Privi apoi la piesele negre. Apucă mai întâi dama, în care, desigur, o vedea întruchipată pe Fatoumata. Dar care figurină i s-ar fi potrivit atunci Lucreciei? Reflectă îndelung, apoi gesturile sale o luară înaintea gândului. Luă regele negru și îl amplasă lângă Béliot, rostind în gând: Fatoumata.

Imediat după aceea așeză pe tablă și dama neagră, gândindu-se că aceasta trebuie să fie Lucrecia.

Aceste prime alegeri alcătuiau pe tablă un peisaj neașteptat. Fatoumata, în avatarul său de rege negru, era înzestrată cu o putere care nu-l surprindea deloc pe Aurel. Chiar așa și-o imagina, și era convins că și Béliot o percepuse în același fel, drept o autoritate, o forță, un rival. În raport cu regii, cele două dame, deși de culori diferite, păreau să aparțină aceleiași tabere. Gândi: complice?

Căută apoi o cale de a-l reprezenta pe acest Ignace, cu care nu stătuse niciodată de vorbă. Fără nicio ezitare, alese o tură neagră. Bine înfipt în capitală, de multă vreme, fostul șef al poliției dispunea de o perspectivă largă asupra societății și de relații peste tot. Soliditate, putere, pericol: acestea erau cuvintele care îl caracterizau cel mai bine. Aurel îl așeză lângă regele negru, așadar lângă Fatoumata, de care se spunea că este foarte apropiat.

Béliot, în schimb, nu dispunea de un aliat pe măsură. Doamna Ramoglio rezumase cât se putea de bine situația lui: era singur, detestat sau disprețuit de notabilitățile locului, oriunde s-ar fi dus. Iar la Maputo, acest lucru era cu atât mai valabil, cu cât Béliot devenise un boșorog de care nu se mai temea nimeni.

Singurul său sprijin părea a fi Piotr, un biet exilat pe care-l putea manipula după bunul său plac. Aurel îl reprezentă pe acesta printr-un nebun alb.

Fatoumata avea, la rândul său, propriul nebun, care îi executa ordinele fără crâcnire: fiul său, David, pe care-l trimisese ca iscoadă la tatăl său. Aurel așeză nebunul negru lângă regele alb.

Cai se găseau și de o parte, și de cealaltă. În orice caz, așa și-l imagină Aurel pe avocatul care îi dădea târcoale lui Françoise, pentru ca apoi să dea fuga în tabăra cealaltă pentru a-i raporta Fatoumatei, adevărata sa patroană, tot ce aflase.

De partea lui Béliot, fără să știe prea bine de ce, caii erau cei doi ghizi sau vânători sau ce vor fi fost cei doi albi pe care îi văzuse la înmormântare. Așeză cei doi cai albi oarecum la întâmplare.

Se lăsă pe spate și contemplă tabla de șah, satisfăcut de această primă etapă. Béliot era încolțit din toate părțile. Dacă făcea o comparație între piesele supuse Fatoumatei și cele ale răposatului, acesta era clar în inferioritate.

Aurel își mai turnă un pahar de vin alb, își scoase papucii și își masă tălpile, privind eșichierul. Lipsea ceva, dar nu reușea să-și dea seama ce anume. Soluția, în astfel de cazuri, era pianul, începu să cânte o melodie a lui Duke Ellington. Oricât ar părea de bizar, jazz-ul fusese dintotdeauna o corvoadă pentru Aurel, căci natura nu-l înzestrase cu un simț înnăscut al ritmului. Cu timpul, se autoeducase. Trecuse la muzica de bar din rațiuni alimentare, dar înclinația sa era mai degrabă spre muzica clasică.

Cântând, se gândea la ritm și la raportul acestuia cu viața. Și, fără să vrea, în minte îi reveni Béliot. Care putea fi oare ritmul acestuia? Aurel îi cunoștea de-acum povestea, obiceiurile, anturajul. Pentru prima oară, în minte îi încolți o idee: un om înseamnă, mai mult decât toate acestea, un ritm, o modalitate de a le organiza. Pentru Françoise, de

pildă, ritmul fusese vreme îndelungată acela al scrisorilor prin care, o dată sau de două ori pe an, îi cerea bani fostului ei soț. Apoi, pe neașteptate, ea debarcase la Maputo, tulburând nu doar propriul ritm, ci și pe al celorlalți.

Aurel se opri din cântat și reveni lângă tabla de șah.

Care era ritmul Fatoumatei? Și ea se despărțise de Béliot, dar rămăsese în preajma acestuia. De câte ori pe săptămână venea aceasta la hotel? Iar atunci când venea, o întâlnea oare pe Lucrecia? Puțin probabil. Cu siguranță, Béliot nu își dorea ca cele două femei să comunice. Și totuși, această comunicare rămânea o posibilitate.

Cât despre Lucrecia, era limpede: ea era acolo zi de zi. Potrivit afirmației malițioase a lui Françoise, fata își petrecea toate nopțile cu Béliot. Toate, sau aproape toate. Căci fata nu fusese la hotel în noaptea crimei. De vină pentru absența ei era, din câte îi spusese, un eveniment în familie. În seara crimei, și ritmul Lucreciei fusese tulburat.

Aurel se ridică și desfăcu încă o sticlă de Tokay. Reveni la masă cu paharul plin. Băuse deja îndeajuns de mult, astfel încât ideile-i deveneau îndeajuns de tulburi pentru a da frâu liber intuiției. Se întinse și se cufundă din nou în contemplarea pieselor de pe eșichier. Erau toate înghesuite în jurul lui Béliot, iar asta nu se potrivea cu realitatea.

— Își primea vizitatorii pe rând.

Aurel rostise această frază cu glas tare, aproape fără să-și fi dat seama și, auzindu-se, tresări. Era o idee care merita aprofundată. Dacă fiecare persoană își avea propriul ritm în relația cu Béliot, acest lucru i se datora acestuia. El era cel care-și organiza anturajul, dar nu stabilind locul fiecăruia – din punctul acesta de vedere, era neputincios –, ci ritmul. El hotăra momentul vizitei fiecăruia dintre ei și avea grijă să nu se întâlnească unii cu alții. Lui Béliot cel neputincios, șchiop și abrutizat de atâta whisky îi rămăsese o singură superputere:

aceea de a organiza coregrafia celor din jurul său. El era maestrul ritmurilor.

Aurel închise ochii și se lăsă pradă unei false senzații de somn. Aceasta îl toropea mereu în clipa în care o idee era pe cale de-a se naște, în momentul în care ghemul unui mister începea să se deznoade.

…Și brusc, sări în picioare. Înaintă clătinându-se prin salon, ținându-se de mobilele din jur ca de balustrada punții unui vapor în plină furtună. Ajunse lângă telefon. Era unul fix, antic, cu receptorul legat de aparat printr-un fir în spirală. Ridică receptorul, dar, în momentul în care se pregătea să formeze numărul, realiză că nu-l avea. Traversă din nou încăperea, răsturnând din mers o lampă, scotoci în buzunarele hainei, reveni la telefon și formă, cu meticulozitate, numărul. Auzi sunetul de apel, dar nu-i răspunse nimeni. Insistă și, la cel de-al șaselea apel, o voce adormită se făcu auzită în receptor.

— Alo, sunteți închisoarea?

— Da…

— Isidore?

— Eu însumi. Ce vreți de la mine?

— Sunt Timescu, de la ambasada Franței.

— Ați înnebunit? Iertați-mă, domnul consul, dar e trecut de miezul nopții.

— Isidore, n-am uitat că mi-ai promis că-mi vei face un serviciu.

— Da dar e noapte, totuși…

— Ești de serviciu?

— Bineînțeles, doar v-am spus, acum lucrez în schimbul de noapte.

— În cazul ăsta, n-ar trebui să dormi.

— N-am spus că dormeam.

— În cazul ăsta, uite ce te-aș ruga să faci… Doamna Béliot e încă acolo?

— Da.

— Asta-i bine. Mergi, te rog, și bate-i la ușa celulei și pune-i o întrebare din partea mea.

— N-ați putea să-i puneți chiar dumneavoastră întrebarea asta mâine dimineață?

— Directorul tău n-o să-mi dea voie să o vizitez pentru a treia oară în doar două zile.

— De ce nu?

— Oricum, e urgent, am nevoie de răspunsul ei acum, i-o reteză Aurel, ridicând tonul. E *foarte* urgent, Isidore.

— Bine. Mă duc.

— Ascultă-mă bine, uite ce vreau să o întrebi: atunci când a descoperit cadavrul lui Béliot, dimineață, era sau nu pornită iluminarea piscinei?

— Oh, nu pot să cred! În miez de noapte, o asemenea prostie! Cu tot respectul, domnul consul, eu vă spun ceea ce cred. Nu-i frumos din partea dumneavoastră să vă jucați așa cu mine…

— Taci, Isidore, îi ceru Aurel. Și, te rog, pune-i întrebarea asta. E important. E foarte important. Și fii atent: dacă îți răspunde că da, întreab-o ce culoare avea. O să-ți aduci aminte?

— Ce culoare avea piscina?

— În ce culoare era iluminată.

Un oftat prelung se făcu auzit de la celălalt capăt al firului, apoi Aurel auzi cum gardianul așeza receptorul pe masă. Așteptă o bună bucată de vreme. Se auzeau pași, probabil apăsați, căci stârneau ecouri între zidurile goale ale închisorii. Într-un târziu, Isidore reveni la telefon.

— Spune că lumina din piscină era aprinsă.

— Dar culoarea, Isidore? În ce culoare era luminată?

— Verde.

— Mulțumesc, rosti Aurel, expirând prelung, apoi închise.

*

Aurel ieși pe balcon fără a se fi schimbat, așadar aproximativ în ținuta pe care o purta Béliot la trezire, și făcu câțiva pași. Aerul răcoros al nopții avea darul de a-i reda luciditatea. Nu mai era timp

pentru intuiții acum. Avea un fir și trebuia să-l urmeze până la capăt.

Intră și se așeză în fața laptopului. Acesta era un alt secret pe care avea grijă să-l ascundă de superiorii săi. Se prefăcea că habar nu avea de noile tehnologii, iar această „infirmitate” era o protecție suplimentară împotriva oricărei tentative de a-i da de lucru. Adevărul era însă altul: îi plăcea aproape la fel de mult tastatura micului său laptop, precum îi erau dragi clapele de fildeș ale pianului. Iar în acest ceas târziu de noapte, venise vremea să se folosească de micul instrument.

Se lansă în căutare cu un elan magnific. Între timp, fredona arii de operă, improvizând versuri trăsnite. Pe măsură ce avansa în investigații, iar bănuielile i se confirmau, glasul îi devenea tot mai puternic și mai grav. Ajunse la concluzia pe care o căuta în timp ce cânta cu glas de bariton. Închise laptopul cu o mișcare bună și îmbrăcă rapid un pantalon și o vestă. Apoi ieși și, cu pași mari, se îndreptă spre piața din apropiere, unde un șir de taxiuri așteptau la ieșirea dintr-o discotecă.

*

Mai întâi, paznicul refuză să le trezească pe călugărițe. Intimidat însă de răcnetele și amenințările lui Aurel, care-și scosese la înaintare pașaportul diplomatic, se grăbi s-o trezească pe sora superioară.

Aceasta își făcu apariția după o bună bucată de vreme, aranjându-și acoperământul. Descoperindu-l pe Aurel în fața ușii vorbitorului, avu o reacție de recul. Mirosea a alcool, mai treacă-meargă. Dar cel mai șocant era aspectul său: îmbrăcase vesta fără măcar un tricou pe dedesubt, iar din pantalonii prea scurți i se iveau gleznele păroase, căci își încălțase pantofii fără șosete. Atunci când călugărița înțelese motivul vizitei sale, indignarea femeii atinse apogeul.

— Nici prin gând nu-mi trece să o trezesc pe domnișoara Lucrecia, domnule consul. Mai întâi și

întâi, va trebui să-mi explicați ce vreți de la ea.

Paznicul rămăsese lângă ușă și era gata să intervină dacă Aurel ar fi întrecut măsura.

— Soră, vă implor, îi răspunse el, împreunându-și mâinile a rugăciune. Nu pot să vă dezvălui de ce, dar trebuie *neapărat* să o chemați pe Lucrecia. E vorba de soarta unei persoane aflată pe nedrept la închisoare.

Călugărița îl măsură din priviri, neîncrezătoare. Aurel insistă în încercarea sa de a o convinge. În cele din urmă, călugărița sfârși prin a accepta acest pariu pascalian: nu avea decât de câștigat trezind-o pe Lucrecia, așa cum îi cerea Aurel, iar de pierdut, nu pierdea mare lucru dacă se dovedea că o deranjase pe fată pentru nimic.

— Așteptați-mă aici.

Reveni după un sfert de oră care se scurse chinuitor de încet. Era însoțită de Lucrecia, care abia își târa picioarele, cu ochii pe jumătate închiși. Aurel îi luă mâinile într-ale sale și i le scutură.

— Lucrecia, te rog, trezește-te! Am mare nevoie de tine.

— Acum?

— Da, acum. Mâine dimineață va fi prea târziu. Dar ce spun eu? Peste abia cinci ore, când se va lumina de ziuă, va fi prea târziu! Vino cu mine!

Lucrecia clătină din cap, îi venea greu să înțeleagă ce voia de la ea.

— E pentru Françoise?

— Da. Și pentru tine. Pentru adevăr! Pentru dreptate!

Ea ridică din umeri. Indiferent cât de deștept era omulețul acesta, cu siguranță îi lipsea o doagă.

— Bine. Așteptați-mă cât să pun o rochie pe mine.

— Cinci minute.

— Cincisprezece.

— Fie! consimți Aurel.

Se trânti pe una dintre canapelele tari ale călugărițelor și, relaxându-se, deschise un număr vechi din *L'Osservatore romano*.

*

Taximetrul aștepta răbdător în fața așezământului monahal. Aurel îi plătise șoferului în avans o sumă atât de generoasă, încât acesta nu avusese nicio reținere în a trage un pui de somn până la întoarcerea clientului bizar. În definitiv, atunci când alesese să lucreze în tura de noapte, știa că se poate aștepta să aibă de-a face cu tot soiul de ciudați.

Atunci când îl văzu pe Aurel ieșind însoțit de o tânără africană îmbrăcată cu o fustă de blugi foarte strâmtă, crezu că înțelege cu cine avea de-a face. Curios, totuși, era faptul că acest client alesese să-și caute o fată tocmai la o mănăstire. Însă, în vremurile acestea, totul era posibil.

Așa cum prevăzuse șoferul, Aurel îi ceru să-i conducă la un hotel. *Résidence dos Camaroes* nu era un stabiliment cunoscut pentru găzduirea unor astfel de întâlniri, dar, și de astă dată, șoferul puse alegerea pe seama ciudățeniei clientului său.

Mai stranie i se păru șoferului solicitarea clientului său, formulată pe când se apropiau de hotel. Îi ceru acestuia să oprească, iar fata coborî singură. Înaintă, unduind din șolduri, până la ghereta paznicului. Ciocăni în geam și, după câteva clipe, paznicul își făcu apariția. Urmă apoi o lungă discuție din care cei aflați în mașină nu auziră absolut nimic, deși șoferul lăsase intenționat geamul coborât și ciulise urechile. În cele din urmă, fata reveni și se aplecă la geamul portierei din spate, în dreptul lui Aurel.

— Paznicul spune că nu-i nimeni aici.

— Și n-a mai fost nimeni de la plecarea ta?

— Ba da. Din câte spune el, Fatoumata și fiul ei și-au petrecut ziua aici. Pe la patru după-amiaza li s-a alăturat și fostul șef al poliției. Au plecat împreună înainte de lăsarea serii.

— Au luat ceva cu ei?

— Nu. Se pare că s-au apucat să umple niște valize, dar deocamdată n-au scos nimic din incintă.

Aurel răsuflă ușurat.

— Putem intra?

— Paznicul nu ar avea nimic împotrivă, dar m-a avertizat că, dacă vine cineva, va susține că n-a văzut nimic și că noi am intrat cel mai probabil prin spate.

— Treaba lui. Oricum, nu avem mult de stat aici.

Aurel coborî de pe bancheta din spate. Porni, alături de Lucrecia, dar după câțiva pași se întoarse și i se adresă șoferului:

— Dacă vedeți vreo mașină, am să vă rog să claxonați scurt de două ori, ca să ne avertizați.

Șoferul încuviință. Toată tărășenia părea mult mai complexă decât își imaginase el la început și, cu siguranță, implica o serie de riscuri. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai înțelept să-l lase baltă pe acest client dubios. La urma urmei, își luase deja banii… Pe de altă parte, fata spusese ceva despre un șef de la poliție. Oamenii ăștia aveau relații sus-puse și, dacă le trăgea clapa, erau în stare să-i dea de urmă ca să se răzbune. Prin urmare, rămase pe loc.

Lucrecia și Aurel înaintau cu prudență prin întunericul din grădină. Fatoumata și fiul ei stinseseră la plecare toate luminile, dezactivând costisitoarea instalație de iluminat care îi plăcea atât de mult lui Béliot. Hotelul însuși era cufundat în beznă, o matahală întunecată, vag amenințătoare. Doar luminițele verzi care semnalizau ieșirile răspândeau o lumină difuză pe terasă și în sus, spre balcoane. Lucrecia activă lanterna telefonului mobil și înaintară până la camera lui Béliot. În lumina albă a telefonului, încăperea părea că fusese devastată. Ușile dulapurilor erau larg deschise, pardoseala

acoperită de mormane de haine, sertarele comodelor erau deschise și goale.

— Ce-or fi căutat? se întrebă Aurel, cu glas scăzut.

— Nu cred c-au căutat nimic. Asta nu-i o simplă căutare.

— Dar ce e?

— Jaf, preciză ea, pe același ton egal, indiferent. Iau tot ce ar putea avea valoare și, probabil, caută averea ascunsă de Roger.

Fata ridică din umeri.

— Crezi că există o avere ascunsă? întrebă Aurel.

Știa care avea să fie răspunsul Lucreciei. Fata jucase un rol important în deducțiile care-l aduseseră aici. Voia însă să o audă confirmând prin viu grai.

— Singura avere a lui Roger era hotelul, dar și acesta era ipotecat.

— Fatoumata știa asta?

— Posibil să fi știut. Față de ea însă, Roger s-a simțit dintotdeauna complexat. Obișnuia să se laude în prezența ei, așa că m-aș mira ca ea să aibă idee cât de mari îi erau datoriile.

O rafală de vânt făcu trunchiurile de palmier să pârâie, iar Aurel tresări.

— Bun. N-are importanță. Să ne întoarcem la ceea ce am venit să căutăm. Unde crezi că l-am putea găsi? Dacă e aici, în cameră, probabil i-au dat de urmă.

— Nu e în cameră, afirmă Lucrecia, foarte convinsă.

— Dar unde ar putea fi?

— N-am idee.

— Cum așa?!

— Chiar nu știu. Mi-a arătat doar un eșantion într-o seară, pe calculatorul lui. Dar nu știu de unde îl scosese.

— Mi-ai spus că ai putea să-l găsești…

— Da, pot. Dar trebuie să ne gândim un pic, asta-i tot.

Tonul ei fusese mai degrabă imperios, astfel încât Aurel tăcu. Lucrecia înaintă până în locul unde obișnuia să stea Béliot, pe terasă. Lumină măsuța scundă și se aplecă, cercetând dedesubtul tăbliei. În lumina albă a LED-ului lanternei, tot ce îi înconjura părea sordid, de nerecunoscut. Se gândi la toate zilele, lunile și anii pe care Béliot și le petrecuse în văgăuna asta, cu picioarele întinse sub măsuța jegoasă, având drept singură armă jalnica lui sonerie, ceea ce dădea adevărata măsură a mizeriei în care eșuase.

— Iată! rosti calm Lucrecia. L-am găsit.

Mâna îi era vârâtă până la umăr sub tăblia mesei, așa că Aurel nu putea să vadă ce anume găsise fata. Se strâmbă, iar acolo, sub masă, ceva sfârși prin a ceda. Se ridică, ținând în mână capătul unui cablu învechit, un cablu dublu, cum se fabrica în Franța în urmă cu vreo treizeci de ani.

— Ești sigură? E o vechitură…

— Mi-a spus că practica treaba asta de ani de zile, așa că instalația a fost cu siguranță făcută în urmă cu mult timp.

Aurel cercetă cablul. Lucrecia smulsese o extremitate a lui, iar din teaca de plastic ieșeau două smocuri de liță de cupru. Cablul se prelungea dincolo de masă, camuflat sub rosturile dalelor pardoselii. Aurel trase de cablu, rostul se crăpă și cablul ieși la iveală până la perete, de unde își continua traseul sub camuflajul oferit de o plintă. Lucrecia privi în direcția în care o apucase cablul.

— Cred că știu unde duce.

— Crezi?

— Sunt sigură.

— Ei bine, să mergem! o îndemnă Aurel, cu un zâmbet larg.

XIII

Jocelyn du Pellepoix de la Neuville revenise discret în ajun dintr-o călătorie împreună cu soția sa în Africa de Sud. Nu-și dorea ca subalternii săi să știe prea multe despre deplasările sale. Îi obișnuise să funcționeze la fel de bine în absența sa și să nu știe niciodată când avea să se hotărască să-și facă apariția.

Avea în jur de cincizeci de ani și mari speranțe pentru viitorul carierei sale. Studiase chineza și apoi se angajase la ministerul de externe, iar marele său vis era să ajungă într-o bună zi la ambasada din Beijing. Împlinirea acestui vis avea să necesite însă multă răbdare și o abilitate aparte. Nu trebuia să facă niciun pas greșit și să profite întotdeauna de greșelile altora. Toate acestea se traduceau prin a respecta cu sfințenie o regulă de bază: să nu facă valuri.

De la sosirea sa în acest post african pe care îl considera un purgatoriu, Pellepoix păstrase o distanță protectoare între sine și colaboratorii săi. Aceștia înțeleseră, la rândul lor, că nu trebuiau să îl deranjeze pentru a-i înfățișă probleme, ci doar soluții. Stătea încuiat în biroul său de dimineața până seara, protejat de un pluton de secretare care filtrau cu atenție accesul vizitatorilor. Reședința sa personală era și mai greu accesibilă. De ieșit, o făcea doar pentru un singur lucru: partidele de golf. Terenul din capitală era decent, dacă evitai să te apropii prea mult de margini, unde tufișurile erau pline de gunoaie azvârlite peste gard. În sezonul cald, în lipsa unui sistem de irigații eficient, iarba peluzelor se îngălbenea și începea să semene cu o rogojină de paie.

Ambasadorul evita, de asemenea, întâlnirile cu compatrioții. Aceștia aveau mereu probleme administrative de care să se plângă sau încercau să se învârtă de vreo decorație. Prin urmare,

ambasadorul venea să joace dimineața foarte devreme. Iarba mai păstra încă o parte din răcoarea de peste noapte, iar terenul era aproape gol. Era însoțit de un caddie african care-i căra crosele fără să țină morțiș să poarte discuții cu el și era foarte bine așa.

În acea dimineață, Pellepoix tocmai efectuase o lovitură lungă, pe linia găurii cu numărul opt. Cu mâna streașină la ochi, urmări mingea săltând în apropierea unei gropi, fără a cădea însă în ea, și oprindu-se chiar la marginea înierbată de lângă gaură. Fusese una dintre cele mai bune lovituri ale sale.

— Bravo, Jocelyn! murmură el.

Îi plăcea să se felicite. Era obișnuit să se ferească de complimente, iar cele pe care și le adresa el însuși erau singurele de a căror sinceritate nu putea să se îndoiască.

— Frumoasă lovitură.

Încuviință dând din cap.

— Da, așa-i, răspunse el mecanic, înainte de a-și da seama că acest comentariu nu-i aparținuse, de fapt.

Se întoarse și descoperi cu surprindere, proțăpit la vreun metru de el, un omuleț cu înfățișare stranie, a cărui siluetă îi părea vag cunoscută.

Cu țeasta pleșuvă și cearcăne grele la ochi, personajul era îmbrăcat cu o vestă de costum pusă direct peste un maiou uzat de bumbac alb. Din pantalonii prea largi și prea scurți, strânși în talie cu o curea din piele de crocodil, se iveau gleznele goale ale picioarelor încălțate cu mocasini de lac, fără șosete.

— Sunt Aurel Timescu, anunță necunoscutul, schițând un soi de reverență. Am onoarea să servesc Franța sub autoritatea dumneavoastră, Excelență.

— Și ce doriți de la mine?

Jocelyn de Pellepoix de la Neuville își amintea acum de acest individ. Numirea sa la ambasada din

Maputo îi displăcuse în bună măsură. Din fericire, tânărul novice Mortereau, ca un bun samaritean ce era, își asumase această problemă și ambasadorul nu mai auzise, de atunci, de acest tip bizar.

— După cum se vede, nu sunt în timpul de serviciu, rosti sec ambasadorul. Dacă aveți de discutat ceva personal cu mine, faceți o cerere de audiență la secretara mea. Dacă e o chestiune de serviciu, o puteți transmite pe cale ierarhică.

Se întoarse către *caddie*, îi ceru o crosă putter și porni în direcția mingii. Consulul cel mărunțel, se urni la rândul său cu pași repezi și, cu o agilitate greu de intuit, îi tăie calea ambasadorului.

— Trebuie să vă vorbesc despre o crimă.

— S-a comis o nouă crimă?

— Nu. E vorba tot despre bătrânul patron de hotel, Béliot.

— Un bătrân nebun! Se pare că fosta sa soție e cea care i-a venit de hac. Dar nu înțeleg de ce trebuie să mă deranjați pe mine pentru asta?

— În urma anchetei au apărut elemente noi.

— Care anchetă?

— A mea.

— Din câte știu, nu sunteți polițist, se hlizi ambasadorul, amuzat.

— Într-adevăr, nu sunt, încuviință Aurel, plecându-și privirea.

Profitând de această ezitare pentru a-i servi lovitura de grație, Pellepoix adăugă:

— Și de ce n-a venit domnul Mortereau, superiorul dumneavoastră, să îmi spună despre ce este vorba? Din câte știu, aceasta ar fi fost procedura corectă. V-a însărcinat domnul consul să veniți să mă deranjați?

— Nu, domnule ambasador, recunoscu Aurel, spășit. Domnul Mortereau nu a fost informat despre demersul meu.

— În acest caz, dați-mi pace și, dacă aveți ceva să îmi comunicați, scrieți un raport și lăsați-l secretarei mele.

Luă crosa pe care i-o întindea *caddie*-ul și se pregăti să-și vadă de ale sale când Aurel vorbi din nou, de astă dată perfect stăpân pe sine:

— Dacă am să fac asta, va fi prea târziu.

Ambasadorul încremeni. Birocratul care era se pricepea să recunoască o amenințare.

— Prea târziu pentru cine?

— Pentru dumneavoastră.

Câteva clipe, cei doi bărbați se înfruntară din priviri. Jocelyn de Pellepoix, cu pantalonii săi de golf impecabili, cu pantofii maro cu alb și tricoul său verde fără nicio cută, față în față cu Aurel, care arăta ca un clovn zdrențăros. De data asta însă, clovnul zâmbea.

Aurel reluă, calm:

— La ora unsprezece și treizeci de minute urmează să vă întâlniți cu membrii delegației ecologiste în biroul dumneavoastră de la ambasadă. Până în acel moment, aceștia au destul timp la dispoziție pentru a afla adevărul.

— Care adevăr?

Aurel își duse mâna la ceafă, cu degetele încovoiate, și se scărpină pe gât, cu voluptatea unui babuin ce se despăduchează întipărită pe chip.

— Care adevăr? repetă ambasadorul pe un ton poruncitor.

Aurel sfârși de scărpinat și, admirându-și cu o uimire lacomă unghiile negre, lăsă să treacă oarece timp înainte de a răspunde.

— Adevărul? Ei bine, adevărul este că noi am acoperit contrabanda cu fildeș și am fost părtași la minciunile autorităților, totul pentru a proteja un guvern aliat. Cel puțin asta e ceea ce vor crede ecologiștii.

Aurel își lăsă șeful să digere aceste cuvinte și-și continuă dizertația ca pentru sine, oftând dramatic:

— Ce vreți? Acești scandinavi și anglo-saxoni văd colonialism pretutindeni. E de-a dreptul dezolant. Mozambicul nu este, într-adevăr, o fostă posesiune franceză, dar l-am adus în sfera noastră

de influență. Face parte din grupul francofon, ceea ce, să recunoaștem, e destul de bizar. Iar pentru ministerul cooperării de la Paris, face parte din ceea ce numim, familiar, „ograda noastră”. Prin urmare…

— Ajunge! i-o reteză ambasadorul.

Din toată perorația lui Aurel, ambasadorul reținuse un singur lucru, posibilitatea izbucnirii unui scandal. Trebuia să-l înăbușe în față, indiferent dacă el se datora acestui coate-goale sau era consecința unor evenimente complexe ce-i erau necunoscute. Cauza nu avea importanță, important acum era să dezamorseze bomba.

— Ați început să-mi vorbiți despre moartea hotelierului, iar acum ați ajuns la delegația ecologistă de la Națiunile Unite. Nu înțeleg, ce legătură are una cu alta? Explicați-mi.

— Să vă explic? Dar tocmai de aceea am venit, domnule ambasador! Și mă bucur din suflet că sunteți gata să mă ascultați.

— În sfârșit… Vă ascult.

Aurel afișă o expresie stânjenită. Își roti ochii dintr-o parte în cealaltă, îmbrățișând din priviri întreg terenul de golf, scăldat de-acum de razele soarelui.

— Nu e locul potrivit. Povestea e destul de lungă și deja s-a făcut foarte cald.

— Să mergem la mine în birou, propuse cu însuflețire ambasadorul.

Ideea de a fi înconjurat din nou de jandarmii și secretarele sale îi oferea perspectiva de a scăpa, în sfârșit, de acest personaj, sau măcar de a-l neutraliza.

— Acolo n-am putea fi pe deplin liniștiți, se împotrivi Aurel. Știu un loc potrivit, mai liniștit și neutru. Dacă veți avea bunăvoința de a mă urma cu mașina… Sunt cu un taxi albastru, parcat la poarta clubului de golf.

Pellepoix ezită o clipă. În definitiv, de ce să se teamă? Dacă idiotul ăsta îl conducea într-o

ambuscadă, șoferul său l-ar fi avertizat în privința existenței unui pericol. De altfel, de îndată ce avea să revină la mașină, unde-și lăsase telefonul mobil, avea să sune la furnizorii săi de telefonie mobilă, cerând să îi fie activată opțiunea de urmărire a telefonului său, prin geolocalizare.

— Să mergem!

Se îndreptă cu pași mari spre clădirea clubului și, fără măcar să-și schimbe ținuta, urcă pe bancheta din spate a limuzinei sale negre.

— Urmărește taxiul acela, Norbert.

Straniul convoi se urni din fața terenului de golf: un taxi antic, hodorogit, împestrițat cu autocolante cu Fecioara Maria menite să-i ascundă găurile din tăblăria ruginită, având la remorcă o limuzină diplomatică lustruită impecabil ca în fiecare dimineață de către un șofer grijuliu.

Înaintară vreme de vreo zece minute pe străzile pline de praf roșiatic, ticsite de pietoni și motocicliști. Fumul pe care-l scoteau camioanele de mare tonaj plutea deasupra solului, ca un plafon de nori violet. Aurel își lăsă mâna să atârne în afară, prin geamul coborât al taxiului, trăgând în piept miresmele de benzină cu încântarea unui orășean aflat în vacanță la munte, care adulmecă aerul proaspăt al culmilor.

În cele din urmă, opriră în fața unei porți metalice, claxonară, apoi pătrunseră în șir indian în incinta mănăstirii carmelitelor.

Cea dintâi persoană pe care le fu dat să o întâlnească fu Mortereau, buimac și dezorientat. Acesta se repezi mai întâi spre taxi, apoi văzu intrând în urma acestuia limuzina ambasadorului și rămase locului, înmărmurit. Curiozitatea și îndoiala se luptau pentru a-i lua în stăpânire chipul.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură acesta printre dinți, în vreme ce îl privea cu ochi sfredelitori; apoi îl zări pe ambasador, care rămăsese în echipamentul de golf. O călugărița a venit la mine

și m-a anunțat că e nevoie urgentă de mine la mănăstire. Iar acum, vă găsesc aici… Respectele mele, domnule ambasador. Dumneavoastră m-ați convocat aici, nu-i așa?

— Nu. Eu am făcut-o, interveni Aurel, cu vocea metalică a unui robot telefonic.

— Ah, da? Dumneata? Dar de ce?

— Să intrăm, sugeră Aurel și intră în salonul călugărițelor, o încăpere cu care se familiarizase deja.

Fură întâmpinați aici de maica superioară. Lucrecia o informase deja despre ceea ce avea să urmeze, astfel încât femeia se retrase de îndată ce-și văzu oaspeții instalați. Aurel se așeză confortabil pe canapeaua de care se folosise la vizitele precedente. Mortereau se așeză pe brațul unui fotoliu, iar ambasadorul, care inițial rămăsese în picioare, se așeză prudent, abia sprijinindu-se, pe cotiera celuilalt divan.

— Vă ascultăm! rosti el, vădit nerăbdător.

Mortereau se pregătise să reverse un șuvoi de scuze, dar Aurel luă cuvântul și își începu discursul cu o siguranță de sine de care consulul general nu-l crezuse în stare. O clipă, Mortereau fu cât pe-aci să se bucure: metamorfoza aceasta subită a subalternului său era un motiv de mândrie. Foarte curând însă, panica puse stăpânire pe el, când începu să se întrebe ce avea să dezvăluie acest personaj imprevizibil.

— În primul rând, domnule ambasador, țin să precizez că doar eu port răspunderea pentru această anchetă și consecințele ei, începu Aurel. Domnul consul general, aici de față, nu mi-a dat instrucțiuni în acest sens. Am acționat din proprie inițiativă.

Mortereau se simți stânjenit. Nu putea să insiste că era la curent, căci asta ar fi însemnat să își asume complicitatea la cine știe ce avea să dezvăluie subordonatul său. Pe de altă parte, renunța astfel la șansa de a-și atribui orice merit

pentru descoperirile acestuia. Tăcu aşadar şi încercă, fără prea mult succes, să afişeze genul de zâmbet pe care-l arbora de regulă ambasadorul într-o situaţie incertă: comisura dreaptă a gurii se ridica, dând o vagă impresie de mulţumire, în vreme ce stânga cobora, gata să iniţieze o grimasă dezaprobatoare.

— După asasinarea lui Roger Béliot, am primit sarcina de a efectua vizitele consulare obişnuite la fosta sa soţie, care a fost acuzată de crimă şi întemniţată.

Ambasadorul îşi bâţâia, nervos, piciorul. Ritmul acestei confesiuni i se părea prea lent. Aurel, în schimb, nu părea deloc grăbit.

— Foarte curând m-am convins că femeia era acuzată pe nedrept.

— Şi, ca urmare, aţi decis să vă porniţi propria anchetă, îl întrerupse Pellepoix de la Neuville, încercând să-l determine să fie mai concis.

Aurel îi continuă ideea.

— Viaţa lui Béliot era îndeajuns de complicată. Avea o primă soţie franţuzoaică, de care se despărţise cu ani în urmă, o a doua soţie mozambicană, care locuia de-acum singură, şi o tânără amantă, prezentă chiar aici.

— O călugăriţă! exclamă Pellepoix, ridicându-se.

— Aveţi o imaginaţie mult prea bogată, domnule ambasador, glumi Aurel, ameninţându-l cu degetul, de parcă ar fi mustrat un copil neastâmpărat. Nu, nu. Tânăra Lucrecia locuieşte aici doar fiindcă surorile i-au oferit adăpost în mijlocul lor.

Diplomatul ridică din umeri şi roşi uşor, iritat că lăsase să i se ghicească una dintre fantasmele ascunse.

— La prima vedere, victima trăia într-un cerc al urii şi al conflictelor, urmă Aurel. Bineînţeles, prima ipoteză care mi-a venit în minte a fost că fusese eliminat de către una dintre aceste femei.

Doar că, vedeți dumneavoastră, am ajuns destul de curând la o concluzie surprinzătoare: toate trei erau îndrăgostite de el sau, cel puțin, îl iubiseră cândva, iar acum îl respectau. Dacă vă interesează, aș putea să încerc să vă explic de ce.

Pellepoix făcu un gest nerăbdător. Era incapabil să renunțe la ascultarea acestor bazaconii, dar, pe de altă parte, simțea că ar fi trebuit să pună capătul bizarului monolog. Își închidea și-și deschidea gura, ca un pește pe uscat.

— Pe scurt, ucigașul trebuia căutat în altă parte, o tăie Aurel, făcându-i-se milă de ambasador. S-a întâmplat să stau de vorbă la înmormântarea lui Béliot cu o prietenă veche a acestuia, o franțuzoaică cu care se întâlnise prima oară în tinerețe.

Mortereau se întoarse surprins spre Aurel. Descoperea acum că adjunctul său îi ascunsese informații importante și era îngrozit de ceea ce avea să mai spună acesta în continuare.

— Am să vă scutesc de detalii, urmă Aurel, netulburat. Femeia aceasta m-a pus însă pe drumul cel bun, spunându-mi următoarele: crescut fiind de o mamă care-l diviniza, Béliot se vedea pe sine drept un semizeu. Considera că viața l-a nedreptățit și ura mediocritatea propriei condiții. Aștepta ziua în care avea să-și poată lua revanșa. Pe scurt, visa să dea marea lovitură.

Aurel își desfăcu brațele, pentru a le da celorlalți o idee despre mărimea loviturii la care năzuia răposatul.

— Pentru a-și atinge scopul, era gata să trădeze pe oricine, și chiar făcuse acest lucru. Însă, de fiecare dată, planurile lui dăduseră chix, dacă mi-e îngăduită această expresie.

Această libertate de expresie, în raport cu celelalte acțiuni pe care Aurel le întreprinsese fără să ceară voie nimănui, era infimă. Ambasadorul făcu un gest de lehamite cu mâna, abia schițat. Era pe cale să cedeze.

— Indiferent pe unde a umblat, Béliot a sfârșit prin a fi pus la index. A eșuat și aici. A fost bine primit în această țară, dar, ajungând mereu în conflict cu partenerii săi de afaceri, ajunsese să fie unanim detestat. Pe măsură ce își pierdea creditul, devenind tot mai izolat, mai disprețuit, Béliot devenea tot mai înverșunat să-și ia revanșa. Ideea „marii lovituri” ajunsese să îl obsedeze.

— Să trecem așadar la marea lovitură, insistă ambasadorul, nerăbdător.

Aurel se juca distrat cu țesătura pantalonilor săi, netezind o cută care încetase de multă vreme să mai existe.

— Ați observat un lucru straniu aici? Sunt multe lucruri stranii, absolut de acord.

Pellepoix își dezveli dinții și ceea ce părea a fi un rânjet îl încurajă pe Aurel.

— Dacă studiați statisticile oficiale din Mozambic, veți descoperi un fapt surprinzător: colții elefanților doborâți de braconieri sunt confiscați fie de pădurari, fie de poliție, în proporție de sută la sută. M-ați auzit bine: sută la sută. Absolut tot, cu alte cuvinte.

— Da, sută la sută. Și ce-i cu asta?

— Ei bine, de ce mai continuă oare vânătoarea ilegală a acestor pachiderme, câtă vreme nu există nicio șansă de a scăpa de controale și confiscare? Și nici măcar nu se vânează mai puțin. Se vânează enorm. În ciuda prohibiției și a confiscărilor, măcelul nu a scăzut în intensitate, ba dimpotrivă, tinde să se extindă. Ce părere aveți despre asta?

Mortereau, sesizând iritarea ambasadorului, găsi de cuviință să răspundă în locul acestuia:

— Poate că statisticile oficiale sunt fanteziste?

— Fanteziste? exclamă Aurel. Au fost validate de ONU și verificate de cele mai mari organizații nonguvernamentale de protecție a animalelor.

— Poate că braconierii speră, cu toate acestea, să scape, să-și păstreze o parte din pradă.

— Nicio șansă!

— Aveți de gând să terminați odată cu ghicitorile? izbucni ambasadorul.

Încurajat de intervenția consulului general, ambasadorul își întări întrebarea cu o lovitură de palmă pe coapsă, echivalentă a pumnului izbit în masă.

— Fie! făcu Aurel, ridicându-și mâinile de parcă s-ar fi predat. Am să vă ofer răspunsul. Credeți-mă, mi-a luat ceva timp să-l aflu, deși e cât se poate de simplu.

Zicând aceste cuvinte, își surprinse asistența sărind în picioare.

— Braconierii continuă vânătoarea de elefanți fiindcă au certitudinea că vor putea să vândă, în cele din urmă, colții acestora.

— Dar abia adineauri ne-ați spus că sunt confiscați! protestă ambasadorul.

Aurel se apropie de el, cu o mișcare fluidă, și-i vârî un deget sub nas, spre disperarea lui Mortereau.

— Corect, excelență! Foarte corect! Vă rog să mă urmăriți cu atenție.

Reveni în centrul încăperii și se prefăcu a alerga greoi pe loc.

— Acesta e un elefant. Deodată, șoc și groază! Și-au făcut apariția vânătorii!

Tresări și încremeni, de parcă din perete, chiar de lângă imaginea prinsă într-o pioneză a sfântului Ioan Botezătorul, și-ar fi făcut apariția un comando înarmat până în dinți.

— Poc! strigă el. Au tras. Chiar lângă ochi, acolo trebuie țintit, știe toată lumea. Elefantul e mort!

Mimă în continuare agonia elefantului atins de un glonte, apoi se prăvăli pe canapea, răpus.

— Apoi îi sunt smulși colții, strigă el, sărind din nou în picioare. Iar colții sunt duși la un depozit.

Se prefăcu a-ți smulge două excrescențe enorme de lângă gură.

— În sfârșit, într-o bună zi, foarte discret, braconierii se întorc și recuperează colții. Fără tam-tam, mituind în dreapta și-n stânga. Și gata șmecheria!

Cu brațele ridicate, Aurel se întoarse spre ambasador, apoi spre Mortereau, ca un boxer în ring care-și salută spectatorii după victorie.

— Toată lumea e mulțumită. Națiunile Unite-s mulțumite, căci mediul este protejat. Guvernul e mulțumit, căci încasează subvențiile comunității internaționale. Braconierii sunt mulțumiți căci fac o grămadă de profit. Iar chinezii sunt și ei mulțumiți, căci vor avea materie primă pentru a fabrica în continuare bilele de biliard.

Apoi, brusc întristat, se așeză înapoi pe canapea.

— Doar elefanții nu-s mulțumiți. Dar de ei, bineînțeles, nu-i pasă nimănui.

— Vreți să spuneți că braconierii înșiși au furat stocul de fildeș? interveni ambasadorul, încercând să redea conversației măcar un dram de seriozitate.

— Da, asta vreau să spun.

— Și ce dovezi ai în acest sens? întrebă Mortereau.

— Dar mai ales, care e legătura cu uciderea bătrânului hotelier? completă ambasadorul, clătinând din cap, cu o expresie mirată pe chip.

Aurel îi măsură din ochi, pe rând, apoi se ridică și își pironi privirea într-una dintre reproducerile de pe perete, în care-i zâmbea un prunc Iisus dolofan, apoi rosti:

— Piscina era verde.

După o clipă de perplexitate, cuvintele lui provocară de-a dreptul revolta interlocutorilor săi. Ambasadorul izbi cu piciorul într-un gheridon, răsturnând teancul de reviste *Familia creștină* în portugheză care fusese așezat pe acesta. Mortereau își luă fața în mâini, de parcă ar fi vrut să se ascundă din fața unei realități de coșmar.

— Ajunge! răcni Pellepoix. Vă bateți joc de noi!

Ambasadorul se îndreptă spre ieșire. Totuși, înainte de a trece pragul, se răzgândi, amintindu-și că se aflau într-un stabiliment monahal: ridică gheridonul și se apucă să adune revistele împrăștiate. Mortereau se repezi să îl ajute. În timp ce ei erau aplecați, Aurel deschise cutia masivă așezată pe masa centrală. Fusese acolo de la începutul discuției, dar diplomații presupuseseră că era ceva ce aparținea călugărițelor. Cu suprafața sa cenușie, din plastic ce imita textura unei stofe, părea un pick-up portabil vechi. În realitate, odată înlăturat capacul, aparatul se dovedi a fi un magnetofon, un model antic. Aurel apăsă pe un buton

„— …whisky. Și mișcă-ți fundul, târfa dracului!”

Vocea puternică pornită din difuzorul aparatului îi aparținea unui bărbat în vârstă. Ambasadorul și consulul general se ridicară. Aurel apăsă din nou pe buton, oprind redarea benzii.

— Nu l-ați cunoscut pe Roger Béliot? întrebă el, suav. Trebuie să recunosc, nu era deloc cumsecade cu angajații săi. Din fericire, era mult mai amabil cu oaspeții.

Apăsă un alt buton, făcând banda să se deruleze rapid, apoi apăsă butonul de redare și magnetofonul porni din nou. În difuzor se auzi scârțâitul unui fotoliu de răchită și zgomotul unei răsuflări răgușite. Vocea lui Béliot se făcu din nou auzită, îmblânzită de astă dată, aproape amicală.

„— Și zici că ești bine?

— Ei, știi cum e, ca bătrânii…”

Cel care vorbea era destul de departe de microfon. Spusele îi puteau fi înțelese, dar se auzea mai slab. Vorbea în franceză, cu un accent portughez pronunțat.

„— E-n regulă, hai să trecem la chestii serioase, urmă vocea necunoscutului. Avem o problemă, Roger”.

Apariția neașteptată a celor două personaje în liniștea salonului conferise din nou forță spuselor lui Aurel. Ambasadorul și consulul general rămăseseră în picioare lângă măsuța scundă și priveau țintă benzile ce se învârteau.

„— Ce fel de problemă?

— Una gravă. Foarte gravă, chiar.

— Te ascult.

— Cei de la Națiunile Unite urmează să trimită o echipă de inspectori, care să asiste la distrugerea…

— Ssssst!”

Pe înregistrare se auzi zgomotul pașilor unei femei pe tocuri. Apoi clinchet de pahare și, în sfârșit, pașii servitoarei care se îndepărtau. Conversația se reluă, Béliot fiind cel care vorbi cel dintâi:

„— Care-i treaba cu echipa asta de inspectori?

— E așa cum ți-am spus: cei de la ONU au dat de știre că nu mai sunt dispuși să aștepte. De anul trecut ar fi trebuit să fie distrusă toată cantitatea de fildeș adunată și, totuși, nu s-a întâmplat nimic.

— Nu se poate! Credeam că vom avea măcar șase luni la dispoziție!

— S-a adunat deja prea multă marfa. De ce mai vrei să aștepți?

— Fiindcă amicii mei sunt pe cale de-a da lovitura. O turmă întreagă. Așteaptă doar să treacă frontiera încoace. Vor fi cel puțin o sută de perechi în plus.

— Iar eu îți spun că, dacă mai așteptăm, o să rămânem fără absolut nimic”.

Un gâlgâit dădu de înțeles că Béliot își golise paharul dintr-o sorbire.

„— Maité, mai adă un rând! răcni el, făcând difuzorul să vibreze. Ar trebui să ne descotorosim de curioșii ăștia. La ce dracu’ plătim atâta amar de lume, dacă nimeni nu e în stare să-i oprească?

— E vorba de ONU, Roger! Ce crezi c-ar putea face împotriva Națiunilor Unite?

— Și când spuneai că sosesc inspectorii ăștia?

— Pe douăzeci și doi.

— Și cât e azi? Unsprezece. Da, ai dreptate. Trebuie să-i dăm drumul.

— Asta e și părerea mea.

— Suntem pregătiți?

— Nu tocmai, dar am să-l înștiințez pe destinatar și cred că vom putea lichida stocul în cel mult patruzeci și opt de ore”.

Aurel apăsă pe buton și înregistrarea se opri.

— Cum ați reușit să obțineți asta? întrebă ambasadorul.

— Sper că acum veți accepta să vă așezați și să mă ascultați, rosti Aurel, ignorându-i întrebarea.

Ambasadorul și Mortereau schimbară o privire stânjenită. Încet, Pellepoix se dădu înapoi câțiva pași, aidoma tigrului care își ocupă, deloc încântat, locul indicat de dresor, și se așeză într-un fotoliu. Mortereau se grăbi să-l imite.

— Béliot încerca să dea „marea lovitură” și, de data asta, se pare că avea să îi reușească.

Aurel își începu istorisirea pe tonul unui bunic ce spune basme nepoților.

— Băiețandrul răsfățat de mama sa, fiul unic care se visa stăpân peste întreaga lume sfârșise prin a găsi marea afacere care avea să-i asigure, dacă nu glorie, măcar o avere fabuloasă.

Călugărițele, care înțeleseseră de-acum că întâlnirea celor trei avea să mai dureze o bucată de vreme, își reluaseră activitățile. Se mișcau încolo și încoace pe lângă clădire. Din locul în care se afla, Aurel putea să le vadă doar acoperămintele albe, apretate, atunci când treceau prin dreptul ferestrelor, precum pânzele întinse ale unor veliere.

— De-a lungul întregii sale vieți, Béliot a avut o singură pasiune: vânătoarea. Fără îndoială, armele de foc îi dădeau sentimentul de atotputernicie, ridicându-l, măcar pentru moment, la înălțimea ambițiilor defunctei sale mame.

Căldura care devenea tot mai puternică, efectul întâmplărilor din această dimineață bizară, comoditatea fotoliului moale în care se afundase, vocea suavă a lui Aurel care continua să se joace de-a „Noapte bună, copii!”, toate acestea avuseseră drept rezultat o moleșeală cumplită care îl toropise pe ambasador. Cu ochii pe jumătate închiși, era gata să aţipească.

— Béliot a vânat multă vreme și a vânat de toate: antilope, crocodili, lei. Chiar și elefanți. Iar apoi, într-o bună zi, după ce a suferit primul atac, i-a fost imposibil să mai plece la vânătoare.

Pellepoix adormise și gura îi era pe jumătate deschisă când, deodată, vocea lui Aurel îl trezi brutal, ca un bubuit de tobe:

— Dar nu, Béliot nu putea să renunțe așa, cu una, cu două, la ideile sale de îmbogățire și la trofee! răcni Aurel. Ne putem doar imagina, căci n-avem de unde să știm cu exactitate, că într-o zi, visând la elefanți și la colții lor de fildeș strălucitor, în minte i s-a ivit IDEEA.

Aurel se ridică și se rezemă de o fereastră încălzită de razele soarelui, cu atitudinea relaxată a unui *causeur* rezemat de colțul șemineului într-un salon monden.

— Nu putem decât să presupunem cum s-au derulat lucrurile la început. Dar în curând, când cei implicați își vor fi spus povestea, vom ști tot, în cele mai mici detalii.

— Cei implicați? Despre ce vorbiți?

— Cel mai probabil, Béliot știa că Fatoumata, soția sa, îl înșela, continuă Aurel, fără să se lase deturnat de la firul poveștii. Cred că îi era indiferent acest lucru, ba chiar îi convenea, căci aceasta și-l alesese drept amant pe Ignace, șeful poliției, care urma să se pensioneze în curând. El a fost cel căruia Béliot i-a propus marea sa lovitură.

Auzind aceste cuvinte, Mortereau fu cât pe ce să emită o glumă licențioasă. Pufni în râs, dar ambasadorul îl săgetă din priviri, iar el roși.

— El l-a convins în toate privințele, deopotrivă să încurajeze guvernul să reprime traficul de fildeș și, pe de altă parte, să organizeze furtul stocurilor de fildeș confiscate.

— În curând se vor împlini șapte ani de când această țară și-a asumat o atitudine ecologistă, interveni Pellepoix, că descoperise, în sfârșit, o fisură în raționamentul lui Aurel. Din câte știu, în tot acest timp n-a avut loc niciun furt din antrepozitele vămii.

— Aveți dreptate. Dar legislația nu a avut un efect imediat și nici confiscările nu au început atunci. Primele cantități de fildeș au fost aduse la depozitul vămii în urmă cu mai puțin de patru ani. Conspiratorii noștri au așteptat să se adune o cantitate îndeajuns de mare, pentru a pune mâna pe cât mai mulți bani.

Ambasadorul mustăci neîncrezător, dintr-odată îmbărbătat, însă, cu tot scepticismul său, se vedea nevoit să recunoască faptul că Aurel se pricepea să-și expună ideea.

— Cine sunt, așadar, cei pe care Béliot pretindea că i-ar fi mituit?

— Cu siguranță, e vorba de oameni din toate eșaloanele: guvern, poliție, justiție, vămi. S-au asigurat de complicitatea unor indivizi din toate aceste domenii. Nucleul dur al afacerii era însă îndeajuns de restrâns.

— Adică?

Aurel începu să enumere pe degete.

— Ar fi Béliot însuși, desigur. Fostul șef al poliției și, indirect, Fatoumata. Piotr, cel care servea drept om de legătură cu toți complicii. Plus câțiva vânători.

— Vânători?

— Da. E cât se poate de logic. Punând la cale întreg scenariul, Béliot nu-și putea permite să lanseze un aviz public către toți braconierii, spunându-le: da, am interzis vânătoarea, dar voi puteți continua să trageți în continuare. Cu

siguranță, a transmis acest lucru prin intermediul a doi sau trei vânători, oameni de încredere.

— Probabil aceiași despre care se pomenește în înregistrare, spuse Mortereau, pe un ton plin de siguranță.

Înțelesese că pista descoperită de Aurel era sigură și încerca acum să se implice, dând impresia că era la curent cu tot.

— Doi vânători au participat la înmormântare, reluă Aurel. Știu că îl vizitau pe Béliot destul de regulat.

— Și, după părerea dumneavoastră, care dintre acești complici ar fi putut să îi facă rău lui Béliot? Și din ce motiv?

Întrebarea pusă de ambasador era o dovadă a faptului că începea să ia în serios ipoteza avansată de Aurel care simți că, în sfârșit, câștigase o primă rundă. Se destinse, făcu câțiva pași și se apropie de ușă. O chemă pe una dintre călugărițe și o rugă respectuos să le aducă ceva de băut. Reveni, ștergându-și fruntea de transpirație cu o batistă și reluă, pe un ton ceva mai molcom.

— Béliot avea un obicei aparte: nu-și primea niciodată complicii în vizită în același timp. Poate pentru a-și demonstra autoritatea, ori poate pentru a nu atrage atenția. În seara crimei, piscina sa era luminată în verde.

Ambasadorul se foi, nerăbdător. Spera că Aurel nu intenționa să vorbească din nou în șarade.

— Ce ar vrea să însemne asta?

— Verdele era culoarea rezervată vânătorilor.

— Așadar ei au fost! exclamă Mortereau.

— Béliot îi aștepta pe vânători, dar nimic nu ne îndreptățește să credem că ei au ajuns, oftă Aurel. Sau că au venit singuri.

— Sunt convins că există o înregistrare din noaptea crimei printre acele benzi de magnetofon pe care le-ați găsit.

Ambasadorul dăduse glas acestei afirmații, dând dovadă, din nou, de nerăbdare. Era absolut sigur că

Aurel mai avea și alți ași în mânecă și îl irita felul în care acesta își doza suspansul poveștii.

— Din păcate, nu.

— De ce nu? Doar ați găsit magnetofonul.

Aurel oftă din nou.

— Vedeți, domnule ambasador, Béliot era în vârstă. Aș mai adăuga, cu aceeași convingere, că era un om sărac. Avea hotelul, desigur, dar nimic altceva. Dispozitivul pe care îl instalase pentru a-și spiona vizitatorii data din ultima sa perioadă înfloritoare, adică din anii optzeci. Acesta este și motivul pentru care nu folosea mijloace moderne de înregistrare, ci doar un magnetofon. E drept, acesta fusese un aparat modern la vremea lui, dar în prezent e în bună măsură depășit.

— Și ce dacă?

— Din acest motiv, îi lipsea siguranța. În cazul unei pene de curent, magnetofonul se oprea.

— A avut loc o întrerupere de curent în noaptea crimei?

— Da, la ora douăzeci și unu. Am verificat, dar îmi amintesc eu însumi de asta: tocmai ascultam o retransmisie a unui concert dat în catedrala din București de marele pianist și dirijor Daniel Barenboïm…

— N-are importanță. Nu există la hotel un generator care pornește în cazul unei avarii?

— Până să pornească generatorul, magnetofonul s-a oprit și nu avea cum să repornească de la sine.

— Așadar, suntem blocați, exclamă Mortereau, dezamăgit.

— Nu chiar.

Ambasadorul se săturase.

— Ce-ar fi să ne spuneți imediat, fără să ne mai impuneți să așteptăm cu nerăbdare loviturile de teatru? Poate așa am reușit să câștigăm un pic de timp.

— De o mie de ori da, aveți dreptate, încuviință Aurel.

Apoi tăcu, relaxându-se în fotoliu, cu brațele pe burtă.

— Deci…? insistă ambasadorul.

Aurel rămase tăcut.

Ambasadorul se ridică și se prefăcu că se îndreaptă spre ușă.

— M-am săturat de comedia asta.

Mortereau se pregăti să îl urmeze când, pe neașteptate, Aurel i se adresă:

— Dragul meu consul general, câtă vreme sunteți cel mai tânăr dintre noi, am să vă rog să mă ajutați cu ceva.

— Cu ce anume?

— Am să vă rog să vă urcați pe scaunul de colo și să vă uitați deasupra acelei vitrine.

Consulul general fu șocat de ideea ca subordonatul său să-i dea astfel de indicații, așa că nu se clinti. Văzându-i ezitarea, ambasadorul îi făcu semn să se supună. Mortereau luă scaunul și îl duse lângă vitrină. Era o piesă de mobilier din lemn de brad, cu etajerele pline de imagini pioase și de o mulțime de statuete ale fecioarei Maria, aduse de la Fatima sau Lourdes.

— Veți găsi acolo sus o cutie rotundă de metal, spuse Aurel. O vedeți?

Mortereau apucă cutia veche de biscuiți englezești și coborî de pe scaun.

— Deschideți-o, vă rog.

Consulul general se strâmbă, trăgând de capacul care-i opunea rezistență. Înăuntru, descoperi un teanc de hârtii făcute sul.

— Priviți documentul de deasupra. Chiar prima foaie, da.

Era fotocopia unei pagini de caiet cu pătrățele și era acoperită cu cifre.

— N-am să vă cer să vă pierdeți timpul încercând să descifrați ce scrie acolo.

Ambasadorul luă hârtia din mâna lui Mortereau. În timp ce Aurel își începea explicațiile, diplomatul înțelese despre ce era vorba.

— Aveți acolo, pe foaie, o dată: ea corespunde ajunului zilei în care a fost înregistrată conversația pe care ați ascultat-o mai devreme; benzile lui Béliot erau organizate pe date. Deasupra acestei date veți găsi un număr. Este exact numărul colților de elefant care se aflau în depozitul vămii în ziua furtului. A fost comunicat de toată presa de atunci încoace. Numărul acela a fost înmulțit cu un alt număr, cu două zerouri, care este, fără îndoială, prețul unitar oferit către client traficantului.

Mortereau urmărea atent cu degetul pe foaia de hârtie.

— Mai jos veți vedea un alt număr. Acesta mi-a dat ceva bătaie de cap, dar am sfârșit prin a găsi explicația. Cred că e vorba de valoarea comisioanelor, adică a șpăgilor ce urmau să fie repartizate celor cărora li s-a cumpărat complicitatea. Rămâne un total: suma care trebuia împărțită între Béliot și tovarășii săi. Sub această sumă finală veți găsi cheia de repartizare a beneficiilor și numele celor patru conspiratori: în afara amicului nostru răposat, mai sunt șeful poliției și cei doi vânători. Apoi un „F” care, cu siguranță, vine de la Fatoumata. Au semnat cu toții în josul paginii.

— Dar e doar o copie, exclamă ambasadorul, ridicând privirea.

Aurel încuviință din cap, cu modestie.

— Originalul era mult prea prețios pentru a fi lăsat la întâmplare într-o mănăstire.

— Îl aveți?

— E în siguranță.

Urmară câteva clipe de tăcere încordată. Ambasadorul Pellepoix de la Neuville își dădu seama că idealul său profesional era în primejdie. Se temea, mai presus de orice, de un singur lucru, iar acesta avea să se întâmple, în mod sigur: această afacere avea să facă valuri.

— Ce propuneți? îl întrebă el pe Aurel, pe un ton detașat, de parcă ar fi anunțat o licitație într-un

joc de bridge.

— Dosarul acesta nu e complet, desigur. Dar avem ceea ce în limbaj juridic se numește o bănuială rezonabilă.

— Și ce-i cu asta?

— Ar fi destul să solicitați, chiar astăzi, o audiență la primul ministru. De obicei vă primește în aceeași zi, nu-i așa?

Aurel nu aștepta un răspuns, căci știa prea bine că așa era, se documentase temeinic.

— O audiență. Dar… cu ce scop?

— Veți cere extinderea anchetei, pe baza informațiilor noi pe care i le veți oferi. În același timp, bineînțeles, veți sesiza și justiția franceză care, până acum, nu a fost deloc interesată de acest caz. Veți cere deschiderea imediată a unei anchete și trimiterea unei comisii rogatorii.

Pellepoix de la Neuville înțelegea acum că se înșelase: nu aveau de-a face doar cu niște valuri, era un adevărat tsunami. Își imagină reacția autorităților mozambicane, criza diplomatică ce avea să izbucnească, furia celor de la ministerul de externe. Îi era imposibil să se împace cu ideea acestui dezastru iminent. Se hotărî să dea o ultimă bătălie.

— Sunteți nebun, rosti el lent și răspicat.

— Din păcate, da, încuviință Aurel, care era nevoit să trăiască cu această evidență de foarte multă vreme.

Ambasadorul se ridică și își umflă pieptul, înainte de a-și anunța verdictul.

— Ați făcut o treabă excelentă, domnule Timescu. Păcat că nu era treaba dumneavoastră. Căci, să nu uităm, nu sunteți polițist; aparțineți serviciilor consulare, mai e nevoie să vă amintesc asta? În același timp, înțeleg care v-a fost motivația: ați vrut să eliberați o femeie pe care ați considerat-o nevinovată…

— Este nevinovată! sări Aurel. Trebuie să înțelegeți corect cum s-au întâmplat lucrurile.

Asasinarea lui Béliot nu a fost premeditată. După furtul fildeșului, tovarășii săi au venit să-și ia partea de pradă. Béliot a încercat să-i păcălească. În sfârșit dăduse marea sa lovitură, domnule ambasador. Doar nu era să renunțe la ea de dragul unei adunături de nemernici. Aceștia avuseseră încredere în el, l-au lăsat să păstreze hârtia care consemna acordul dintre ei. Acesta a fost ghinionul lor.

Aurel vorbea repede, cu o intonație similară cu cea a lui Béliot. Reușea de minune să redea acumularea de frustrări care îi era proprie personajului pe care-l imita. Apoi, dintr-odată, înflăcărarea lui se potoli.

— Întrevederea s-a sfârșit prost, anunță el, pe un ton sumbru. L-au legat, i-au pus căluș, l-au lovit. Béliot suferea grav cu inima. A murit. Atunci, l-au aruncat în piscină, pentru a da impresia că se înecase.

— N-are importanță…

— Ba da, ba da, întări Aurel, care dădea acum ocol încăperii, perorând cu un deget ridicat. Dimpotrivă, are chiar o foarte mare importanță. Fiindcă, în momentul acela, s-au apucat să caute hârtia pe care o ții în mână. De aceea au spart micul seif din camera lui Béliot. Din păcate pentru ei, acesta a fost mai șiret. Seiful era doar o momeală; în realitate, avea o altă ascunzătoare pentru lucrurile pe care le considera cu adevărat importante. Iar locul acestei ascunzători era cunoscut doar de tânăra sa amantă, Lucrecia…

— Ascultă-mă, Aurel, chiar că ajunge. Astea sunt detalii. Crede-mă, am înțeles.

Ambasadorul i se adresase pe nume. O mică victorie: Aurel clipi des, măgulit.

— Nu, nu, încă nu ați aflat tot. Atunci când Fatoumata a aflat din ziare că moartea lui Béliot era considerată drept suspectă, s-a hotărât să-și protejeze prietenii și, în același timp, să se descotorosească de Françoise, pe care o detestase

dintotdeauna. O dublă lovitură! Pentru a-și pune planul în aplicare, s-a folosit de avocatul lui Françoise, care…

— Am spus: ajunge! răcni ambasadorul.

Aurel încremeni.

— Se prea poate să ai dreptate, declară șeful misiunii diplomatice. Și ce dacă? Problema principală e să nu compromitem viața și libertatea unei femei nevinovate, așa cum credeți că este doamna Françoise Béliot…

— Chiar *este* nevinovată.

— Fie. În consecință…

Ambasadorul își dădu seama că avea să fie nevoit să facă o concesie și să cedeze, măcar într-o privință, dacă nu voia să piardă tot.

— …Mă angajez să fac demersurile necesare pentru ca ea să fie eliberată cât mai curând. Îl cunosc bine pe ministrul justiției. Aici totul se poate aranja. Nu e nevoie să stârnim o criză politică.

Aurel împietri, cu privirea ațintită asupra ambasadorului.

— Nici vorbă de așa ceva. Dacă există vinovați, ei trebuie să-și primească pedeapsa.

Dăduse glas sângelui ce-i curgea în vine, cel al bunicului său, rabinul. Fusese cuprins de o indignare profundă, venită din timpurile imemoriale care-i conferiseră poporului său un singur dușman de moarte: nedreptatea. Atunci când întâlnea acest veșnic inamic, Aurel simțea crescându-i în inimă și-n glas puterea profeților și curajul martirilor.

— Să-și primească pedeapsa? se hlizi ambasadorul, cu o ușurință pe care avea să o regrete curând. Dar asta nu e treaba mea și nici a ta.

— Nu-i treaba mea? tună Aurel, în vreme ce din ochi arunca fulgere. Nu-i treaba mea? Și care ar fi atunci „treaba mea”? Ce poate fi mai important în lumea asta decât dreptatea?

Brusc, devenise de nerecunoscut. În ciuda vestimentației sale ridicole și a modestiei care-l caracteriza în general, pe neașteptate, trupul său firav părea să fi fost invadat de o cu totul altă ființă, ce radia o putere aproape supranaturală.

— A murit un om, sute de animale, cele mai frumoase creații ale lui Dumnezeu, au fost măcelărite, o femeie nevinovată a fost aruncată în pușcărie, iar noi ar trebui să acceptăm ca vinovații să se bucure nepedepsiți de libertate?

— Calmează-te, te rog! șopti Mortereau, cu mâinile împreunate a rugăciune, temându-se de reacția ambasadorului.

Nimic nu-l mai putea opri însă pe Aurel. Își reluă tirada cu o voce tunătoare, care atrase atenția călugărițelor. Mai multe dintre acestea se iviră la fereastră, pentru a vedea ce se petrecea înăuntru.

— Dreptatea nu-i apanajul acestei lumi, știu asta! Dar tocmai căutând dreptatea ne apropiem de Dumnezeu sau, dacă nu credem în el, așa cum este uneori și cazul meu, de partea sacră din noi. E cel mai frumos omagiu pe care-l putem aduce strămoșilor noștri, care nu aveau decât această credință care să îi ajute să supraviețuiască.

Inițial siderat de această diatribă înflăcărată, Pellepoix își recăpătă încet-încet cumpătul, în vreme ce Aurel continua să peroreze despre elefanți, strămoși și dreptate. Profitând de o pauză de respirație a profetului, interveni:

— N-are rost să urli. N-am de gând să fac ceea ce îmi ceri. E ridicol.

Fața lui Aurel păru să se alungească. Sclipirea din privire îi dispăru. Ochii i se îngustară, iar gura îi deveni doar o simplă linie. Expresia feței i se preschimbă, vădind îndârjire, poate chiar cruzime.

— Aha, deci e ridicol, murmură el.

— Exact.

— Și nu aveți de gând să faceți ce v-am sugerat?

— Nu.

Aurel se scutură și-și aranjă vesta, cu un gest inutil, căci aceasta nu reușea să-i ascundă maioul.

— În acest caz… La revedere.

Își duse degetul la tâmplă, salutând așa cum o făceau muncitorii de odinioară.

— Sunt convins că inspectorii de la Națiunile Unite vor ști să se folosească așa cum trebuie de informațiile mele.

Ambasadorul ridică din umeri.

— Dă-i drumul, spuse el. Ai să vezi cum au să reacționeze la poveștile astea. Habar nu au care e situația aici. Prin urmare, nenorocirile răposatului domn Béliot…

Fu rândul lui Aurel să rânjească malefic. Așteptă ca ambasadorul să redevină serios, apoi adăugă, calm:

— Există o informație pe care, cu siguranță, se vor bucura să o afle.

— Chiar așa?

— E vorba de numele navei la bordul căreia a fost încărcat fildeșul furat. Probabil că a plecat deja din portul Mombassa, dar nu va fi foarte dificil ca această navă să fie abordată undeva în Oceanul Indian.

— Știi unde se află fildeșul? strigă Mortereau.

— E una dintre informațiile înscrise negru pe alb într-unul dintre documentele din acel teanc. La fel și coordonatele cumpărătorului chinez.

Cei doi interlocutori ai săi se priviră, muți de uimire.

— Prin urmare… rosti în cele din urmă ambasadorul.

— Prin urmare, aveți de ales. Fie acționați la nivel local pentru a obține eliberarea lui Françoise Béliot și pedepsirea vinovaților… Fie refuzați, iar atunci scandalul va căpăta o amploare mondială. În această a doua ipoteză, afacerea va căpăta un caracter mai degrabă ecologist decât criminalist, sunt de acord în această privință. Elefanții vor fi cei ce vor avea parte de o soartă mai bună, iar nu

oamenii. Alegerea vă aparține. În primul rând, va trebui să vă alegeți inamicul. Dacă tăceți, vă veți păstra bunele relații la nivel local, dar veți atrage asupra Franței o condamnare din partea întregii lumi, pentru tăinuit contrabanda cu fildeș. Dacă însă denunțați această nelegiuire, veți fi acuzat, poate, că ați pus guvernul acestei țări într-o situație ingrată, dar întreaga lume vă va aplauda ca pe un mare ecologist. Iar în aceste vremuri de mobilizare pentru salvarea planetei, acesta nu e, cu siguranță, un titlu de neglijat.

Ambasadorul căzu pe gânduri. Apoi, vizibil iritat, declară:

— „E mai bine să-ți dorești ceea ce nu poți împiedica”.

— Machiavelli, recunoscu Mortereau citatul, care era adesea pomenit de superiorul său.

— Voi suna chiar acum la cabinetul primului ministru, rosti pe un ton sumbru ambasadorul, scoțându-și telefonul mobil.

XIV

Se înnoptase deja. Recepțiile de acest fel începeau în jurul orei nouăsprezece, iar la acea oră, la tropice, soarele e deja sub orizont.

Mai întâi au fost discursurile. Nimănui nu-i e îngăduit să se repeadă asupra bufetului câtă vreme nu și-a plătit tributul cuvenit diplomației. Ambasadorul Libanului începu așadar printr-un lung pomelnic de mulțumiri adresate celor veniți să sărbătorească ziua națională a țării sale. Se lansă apoi într-o duioasă evocare a relațiilor dintre Liban și Mozambic, deși respectivele relații se reduceau, din punct de vedere oficial, strict la prezența sa. Referințele literare presărate cu dibăciei de către orator în discursul său nu reușiră, din păcate, decât să adâncească golul din stomacul celor care îl ascultau, stând în picioare în grădina reședinței sale. Cei aflați cel mai departe de estradă, care se aflau, de asemenea, cel mai aproape de bufet, începură să ciugulească din tăvile cu fursecuri, în ciuda protestelor lipsite de entuziasm ale chelnerilor. Unii dintre ei reușiră chiar să-l convingă pe bucătarul însărcinat cu prepararea unor mici frigărui că venise vremea să-și pună talentul în aplicare, iar acum îi degustau cele dintâi producții, ștergându-și elegant sosul care li se prelingea pe bărbie. Deși discursul ambasadorului Libanului nu se încheiase încă, migrația în direcția bufetului se înteți, punând stăpânire pe întreaga mulțime, astfel încât diplomatul își încheie alocuțiunea în fața câtorva oficiali africani îngrijorați, care aruncau ocheade spre mesele din depărtare, întrebându-se dacă avea să mai rămână ceva și pentru ei. Cele două imnuri naționale, înregistrate, răsunară din instalația proastă de sonorizare, fiind întâmpinate cu zgomot de clefăituri și o larmă din care abia se auziră aplauzele anemice.

Aurel așteptase respectuos încheierea discursului pentru a se apropia de zona cu bufetul. La drept vorbind, atitudinea lui decentă se datora mai degrabă faptului că mâncarea, preparată în ajun și rămasă bună parte din după-amiază la soare, nu-l ispitea câtuși de puțin. Dădu totuși din coate pentru a căpăta un pahar de vin alb. Înghesuiala îl cam descumpănea, căci nu mai ieșise din casă în ultimele șase săptămâni.

Îmbulzeala îl aduse lângă un bărbat corpolent care, dându-se cu un pas înapoi, îl călcă pe picior. Aurel scoase un strigăt de durere, iar bărbatul se întoarse.

— Timescu!

— Nicolai! Văd că ai rămas la fel de pofticios! exclamă Aurel, văzând farfuria plină din mâna celuilalt.

— La război… ca la război!

Se salutară îndelung în românește, apoi reluară conversația în franceză.

— Tocmai m-am întors de la București, anunță numitul Nicolai. Am avut două săptămâni de vacanță.

— Am avut și eu câteva săptămâni de vacanță, dar aici, acasă.

— Ciudată concepția ta despre vacanță.

— Tu nu știi cum e… Având în vedere cât de mică e Delegația pentru Africa Australă, tu lucrezi, practic, singur. Nu răspunzi în fața nimănui. La ambasada Franței lucrurile stau cu totul altfel.

— Din câte știu, până de curând făceai și tu exact ce voiai. Adică nu mare lucru.

Nicolai avusese ocazia să-l cunoască pe Aurel pe când lucra în cadrul altor misiuni diplomatice și știa câtă energie cheltuia acesta pentru a se feri de muncă.

— De data asta, am avut niște probleme cu ambasadorul Franței și a trebuit să aștept până după plecare acestuia.

— Mi s-a spus c-a fost rechemat, deși, din câte știu, nu era de multă vreme în acest post. Ce s-a întâmplat?

Deși avea încredere în Nicolai, Aurel preferă să nu lungească povestea.

— A demascat o rețea de contrabandiști cu fildeș și a dat-o pe mâna autorităților. Se pare că asta nu prea le-a făcut plăcere mozambicanilor.

— Ah, da, am auzit ceva la radio. Se pare că autoritățile au avut o conduită exemplară: au recuperat fildeșul care fusese îmbarcat pe-o navă având drept destinație China și i-au băgat la răcoare pe cei vinovați. Toată lumea i-a ridicat în slăvi. Însuși secretarul general al Națiunilor Unite…

Plimbarea îi adusese în capătul grădinii. Se instalară pe două scaune cam șchioape, Aurel cu paharul său de vin în mână, iar Nicolai cu farfuria din care începuse deja să ciugulească cu degetele.

— Da, o conduită exemplară… N-au avut de ales. Nu cred că și-au dorit să cadă atâtea capete. Dar presa a prins de veste despre complicitățile existente la un nivel înalt al administrației, poliției și vămilor, așa că au fost obligați să își curețe ograda.

— Cât de sus au ajuns epurările?

— Au reușit să-i țină departe de tam-tam pe mahării cei mari. Imunitate și așa mai departe. Dar au tras o spaimă strașnică și n-au putut să-i ierte asta bietului Pellepoix de la Neuville, deși el nu și-a făcut decât datoria.

Nicolai ridică din umeri.

— Caraghioși mai sunt occidentalii ăștia… Dacă ar fi crescut cum am crescut noi, pe vremea lui Ceaușescu, ar fi știut cum e cu datoria…

Aurel zâmbi și-și goli paharul de vin alb.

— Mă duc să-mi mai iau unul. Ți-aduc ceva de băut?

— Adă-mi ce bei și tu.

Aurel plonjă în înghesuială și reveni ținând în mâini două pahare pline cu vin spumant călduț, în lipsă de altceva mai bun.

— Uite, mă gândeam cât ai fost plecat, reluă Nicolai discuția, luându-și în primire paharul. Ce legătură a avut toată tărășenia asta cu tine? De ce a trebuit să te-nchizi în casă? Ce avea ambasadorul împotriva ta?

— Avea oarecare motive, poveste lungă. Ca de obicei, când lucrurile merg prost, e nevoie de un țap ispășitor.

— Da, iar măgăreața pică întotdeauna pe cei ca noi. Vinovații de serviciu…

— Exact! exclamă Aurel, bucuros că nu fusese nevoit să intre în amănunte. Totuși, n-am riscat absolut nimic. E adevărat că am pus și eu puțin umărul la găsirea vinovaților, dar nimeni nu-mi poate reproșa asta. În plus, sunt funcționar public. În Franța, asta e o calitate sacră. Atunci când superiorii mei au un dinte împotriva mea, adică întotdeauna, n-au decât o singură soluție: să mă ascundă într-o debara, departe de ochii lumii. Doar că mie-mi place la nebunie în debara!

Izbucniră amândoi în râs, înveseliți, și-și ciocniră paharele dintr-o imitație de cristal grosolană.

Trecu vreun sfert de oră, timp în care vorbiră de unele și altele, forfecând ultimele vești din România. La un moment dat, o femeie care-și ținea telefonul la ureche se desprinse din mulțime. Inițial, Aurel nu-i acordă atenție. Căutând un loc mai liniștit, unde să poată auzi mai bine, femeia se apropie de colțul grădinii în care se refugiaseră Aurel și Nicolai. Când ajunse la câțiva pași distanță, femeia se întoarse: era Françoise Béliot.

Aurel împietri, incapabil de orice altceva decât un zâmbet tâmp. Atunci când încheie convorbirea, femeia se apropie de el.

— Cred că ne cunoaștem, spuse ea, ațintindu-și asupra lui privirea ei albastră.

— Bineînțeles, doamnă.

Aurel se ridică și execută un soi de plecăciune care i se păru chiar și lui caraghioasă.

— Stați jos, vă rog.

Aproape că-l împinse și, cu aceeași grabă cu care se ridicase mai devreme, el se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Ea rămase în picioare.

— N-am mai avut ocazia să ne vedem de la ieșirea mea din închisoare.

— Într-adevăr, într-adevăr, îngăimă el, incapabil să continue.

— A fost o perioadă tare dificilă pentru mine, iar vizita dumneavoastră mi-a făcut mult bine. Vă datorez mulțumiri.

Ca un jucător de tenis începător care vede cu groază mingea ce se apropie de el, Aurel realiză că era rândul lui să spună ceva.

— A fost o nimica toată… Mi-am făcut doar datoria… Iar acum… Sunteți bine?

— Slavă Domnului, adevărul a ieșit la lumină. Ticăloșii care l-au ucis pe soțul meu mi-au luat locul după gratii. Și, mai ales, mă bucur că târfa de Fatoumata și nemernicul ei de amant, fostul polițist, au fost demascați.

— Din câte am înțeles, n-ați fost eliberată imediat?

— Vă dați seama? Pe-aici, justiția se mișcă anevoie, mai ales când sistemul nu e făcut să împartă cu adevărat dreptatea. Maestrul Dieudonne, care a acceptat să mă apere, a avut nevoie de mai multe săptămâni pentru a obține eliberarea mea.

Aurel simți că era de datoria sa să își exprime compătimirea.

— Probabil ați simțit c-au fost niște zile tare lungi…

— Da. Însă, din momentul în care am aflat despre afacerea cu colții de elefant, am știut că partida era câștigată, că nu mai era decât o chestiune de timp.

— Ați aflat repede despre cele întâmplate?

Françoise zâmbi, privindu-l cu un fel de milă. Acest personaj era, categoric, a cincea roată la căruță.

— Consulul general Mortereau m-a vizitat în mod special ca să mă anunțe.

Aurel clătină din cap, uimit.

— De altfel…

Femeia se aplecă pentru a-i șopti la ureche lui Aurel, deși, în vacarmul ambiant, se văzu nevoită să strige pentru a se face auzită.

— …nu e cazul să spună public acest lucru, dar consulul general a jucat un rol esențial în toată afacerea.

— E-adevărat?

— A desfășurat propria anchetă paralelă și i-a oferit ambasadorului informațiile care au permis arestarea vinovaților și recuperarea fildeșului.

— Extraordinar!

— Și știți care a fost indiciul care l-a pus pe drumul cel bun?

— Sunt convins că-mi veți spune.

— Într-o noapte, unul dintre gardieni, care voia să se pună bine cu cei de la consulat din cauza unei vize sau cam așa ceva, a venit să mă trezească. Voia să știe în ce culoare fusese luminată piscina soțului meu în noaptea crimei. I-am pomenit despre aceasta domnului Mortereau, iar dumnealui mi-a confirmat că a fost un indiciu decisiv.

Dragul de Isidore, se gândi Aurel. *N-a vrut să mă trădeze așa că s-a ferit să-mi pomenească numele.*

— Nu știam că e un erou consulul general.

— Un erou adevărat, bine spus. Modest, ca toți eroii adevărați. Puteți fi mândru că îi sunteți subordonat.

— E puțin spus că sunt mândru de asta, replică Aurel, ridicându-se de pe scaun și efectuând o plecăciune ușoară.

Françoise Béliot îl învălui cu o privire în care se putea citi o indulgență calmă. Chiar și cele mai nesemnificative creaturi au dreptul la respect, iar ea era bucuroasă să îl poată acorda acestui mărunt conțopist.

— Trebuie să mă întorc la prietenul meu, se scuză ea.

Un bărbat între două vârste, elegant, cu părul grizonant pieptănat pe spate, o căuta printre invitații la petrecere.

— După eliberare am petrecut ceva timp la spital. Eram foarte slăbită. Doctorul Fekhi a avut însă grijă de mine. E pakistanez. Am venit aici în calitate de însoțitoare a sa.

Îi făcu un semn discret, de la distanță.

— Vin acum, rosti ea.

Un zâmbet de adolescentă îi lumina fața. Indiferent de mijloacele folosite, era limpede că medicul reușise să-i redea pofta de viață și dorința de a se bucura de plăcerile ei.

Se pregătea să se îndepărteze, când Aurel îi puse o ultimă întrebare:

— Ce mai știți despre Lucrecia?

— A născut o fetiță. A fost o naștere ușor prematură, dar a trecut cu bine.

— E tot la mănăstire?

Françoise se îndepărtase deja. Îi strigă:

— Cu toate cele întâmplate, a fost foarte solicitată. A cunoscut un jurnalist. E belgian, mi se pare, și am înțeles că urmează să îl însoțească la întoarcere, împreună cu fetița. La revedere, domnule… Domnule…

Își dădu seama că îi uitase numele. Dar era mult prea târziu ca să se mai întoarcă.

Recepția era în toi. Se auzeau râsete și voce feminine stridente.

Aurel și Nicolai rămaseră o bună bucată de vreme tăcuți, urmărind petrecerea de la distanță.

— Crezi că au un pian pe aici?

— Mi se pare c-am zărit unul la sosire, în salon.

Aurel se ridică, iar compatriotul său, fără să știe prea bine de ce, îl urmă. Găsiră pianul, în fața unuia dintre pereții de sticlă ce dădeau spre grădină.

Aurel începu să cânte. Mai întâi jazz, apoi o mulțime de melodii de variete. Încetul cu încetul, petrecăreții se adunară în jurul lui. Era într-o formă extraordinară, sau cel puțin așa li se păru invitaților, care dansară pe muzica lui până târziu în noapte.

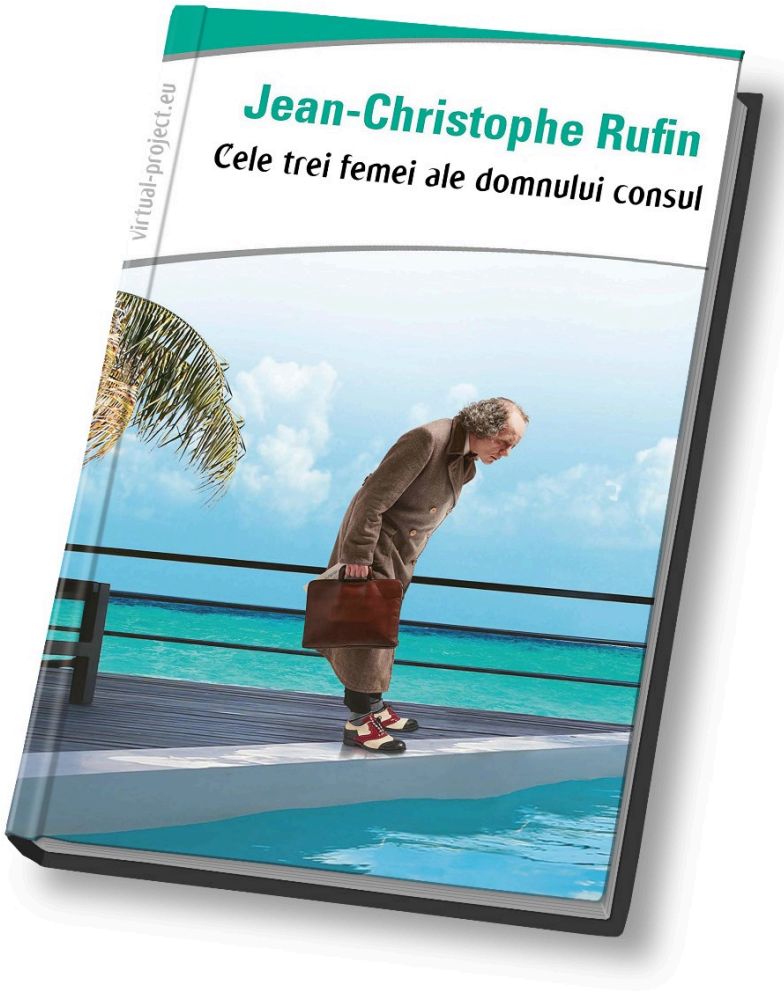

virtual-project.eu

violin

[1] Tintin este protagonistul unei serii de benzii desenate ce s-a bucurat și se bucură în continuare de un succes extraordinar, pe piața mondială de bandă desenată (n.tr.).

[2] Trimitere la *Spânzuratul de la Conakry* (Crime Scene Press, 2019), primul volum al seriei care-l are drept protagonist pe Aurel Timescu (n.red.).

[3] Piesa „Le Penitentier” a lui Johnny Hallyday e un cover al piesei „House of the Rising Sun” din 1964 a trupei Animals (n.tr.).

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV

Table of Contents

I	2
II	14
III	26
IV	39
V	53
VI	65
VII	78
VIII	84
IX	91
X	105
XI	115
XII	128
XIII	146
XIV	173